

Hữu Điều Kiện Luyện Ái

Contents

Hữu Điều Kiện Luyện Ái	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	26
11. Chương 11	28
12. Chương 12	31
13. Chương 13	33
14. Chương 14	36
15. Chương 15	38
16. Chương 16	40
17. Chương 17	43
18. Chương 18	45
19. Chương 19	48
20. Chương 20	51
21. Chương 21	53
22. Chương 22	55
23. Chương 23: Phiên Ngoại 1	56
24. Chương 24: Phiên Ngoại 2	59
25. Chương 25: Phiên Ngoại 3	60
26. Chương 26: Phiên Ngoại 4	62
27. Chương 27: Phiên Ngoại 5	64
28. Chương 28: Phiên Ngoại 6	67
29. Chương 29: Phiên Ngoại 7	70
30. Chương 30: Phiên Ngoại: Cùng Nhau Ngắm Biển (1)	74
31. Chương 31: Phiên Ngoại: Cùng Nhau Ngắm Biển (2)	77

Hữu Điều Kiện Luyện Ái

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại học đường, mỹ công, bình phẩm thụ, ngược 1 chútEdit: Lady Geng Hee”Tối hôm nay người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huu-dieu-kien-luyen-ai>

1. Chương 1

Ta là một sinh viên bình thường.

Gia cảnh cũng bình thường, đang học đại học, dáng người gầy, diện mạo bình thường, đi giữa đám đông cũng chẳng ai nhận ra ta.

Nhưng mà ông trời công bằng.

Ta đây khác những nam nhân khác, cụ thể là bất đồng về tính hướng.

Đúng vậy, ta yêu nam nhân, chính là đồng tính luyến ái. Đối với việc này, ta hoàn toàn cảm thấy bình thường, không chút sợ hãi. Khi biết mình như vậy, ta không có khủng hoảng, cũng không có cố ý che giấu, lại càng không sợ thiên hạ cười nhạo.

Hiện tại, ta còn có người yêu.

Nói đến hắn, so với ta sự chênh lệch không nhiều, tuy nhiên cái ưu điểm của hắn lại là chí mạng. Bề ngoài hắn cao lớn quá mức, soái ca vô cùng, vô luận đi đến đâu đều như vậy trên hoa ghẹo nguyệt.

Hơn nữa hắn nguyên là thẳng.

Ta thế nào mà có thể kết giao được với một nam nhân như vậy? Hiện tại nghĩ đến vẫn không thể nào trả lời được. Còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy hắn là lúc ta đang năm thứ 2, làm công tác ghi danh tân sinh viên.

Theo truyền thống của trường, hàng năm đều là sinh viên năm 2 phải phụ trách chào mừng sinh viên năm nhất.

Ngày ấy, ta học năm 2 ngành sinh hoá, 8 giờ sáng đã phải chạy đến một phòng nhỏ ngay cổng trường để hướng dẫn sinh viên năm đầu ghi danh.

Hắn 3 giờ chiều mới đến. Sự xuất hiện của hắn hấp dẫn mọi ánh mắt, một đám tiểu nữ sinh giống như đàn ong mật thấy hoa thơm mà quần quít vây đưa không ngừng.

Không muốn chú ý cũng không được, hắn cao hơn 1m8, dù bị nữ nhân vây quanh thì cư nhiên vẫn nhìn thấy khuôn mặt tuần tú. Ta giương mắt muốn nhìn xem nam nhân kia dễ nhìn đến mức nào. Từ ánh mắt đầu tiên đã thấy hắn thật đẹp nga, từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên hô hấp của ta bị đoạt đi.

Tình yêu của ta ngủ say suốt 19 năm, tại một thời điểm kia bỗng đâm chồi nảy lộc. Tâm can ta vốn bình bình lần đầu tiên gợn sóng.

Bỗng mỉm cười, ta bắt đầu tin tưởng cái gọi là “nhất kiến chung tình”

Khi đi vào, người kia cũng không nhìn nhiều mà chỉ liếc mắt nhìn ta một cái. Nhưng đó là lần đầu tiên, ta mãnh liệt mong muốn có được một người.

Ta lần đầu tiên đối với ông trời mà cầu nguyện: “làm cho hắn trở thành loại tính hướng giống ta đi.”

Ta chỉnh lại quần áo, cầm ngay bản danh sách và bút, dùng giọng ngọt ngào xuyên qua đám người mà lớn tiếng nói: “Bạn học kia, mời đến đây đăng ký tên”

Hắn liếc mắt nhìn ta một cái, quả nhiên ánh mắt không có dừng lại lâu, chỉ chừng 1 giây. Cầm lấy hành lý, hắn đối với những oanh oanh yến yến bên cạnh ôn nhu mỉm cười nói vài câu rồi bước đi đến chỗ ta, nhận từ tay ta danh sách cùng bút. Lúc này đám nữ sinh vẫn không cam lòng tản ra, tuy nhiên hắn vẫn tập trung vào việc ghi danh khiến ta cảm thấy thực may mắn.

Hắn theo hướng dẫn của ta viết lên tờ danh sách hai chữ “Triệu Nghị”. Nói thật, chữ và bề ngoài của hắn thực không xứng, xấu vô cùng.

Sau đó ta đưa hắn vào trong học viện làm nốt thủ tục đăng ký. Ta tranh thủ quan hệ mà điều tra được phòng KTX của hắn. Cười trộm, đứng dậy nói: “Sự đệ, p314 khu 14, ngay cạnh phòng của ta! Đi, ta dẫn đường, đảm bảo không lạc à”

“Không phiền toái.” Hấn cự tuyệt.

“Đây là nhiệm vụ” Ta cười, không cho hấn đoạt lại cơ hội.

Đường đến KTX khá xa, ta cố gắng tìm đề tài nói chuyện.

“Ta ở 313, sư đệ có rảnh thỉnh thoảng đến chơi”

“Nga.” Ngắn gọn trả lời sau đó hấn bắt đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, đi thăm vườn trường.

“314 là thượng giới đại tứ trụ, bọn họ tốt nghiệp sau đó vẫn lưu lại, con mẹ nó, thực là loạn, tối hôm qua là anh em p313 phải dọn dẹp để đón tân sinh viên vào ở”

“Vất vả” Hấn lãnh đạm.

“Dọn dẹp cả đêm quả thật thực vất vả, vốn các anh em còn nháo nói tối đi uống rượu, sư đệ người thích uống rượu không?”

“Tất nhiên.” Vẫn là lãnh đạm.

“Đại học thì thoáng hơn, đặc biệt là chuyện rượu chè ”

“Phải không?” Hấn tiếp tục lãnh đạm.

“Đúng vậy.”

Trầm mặc....

“Sư đệ người nghĩ cuộc sống đại học sẽ ra sao?”

“Hoàn hảo.”

Trầm mặc.....

“Sư đệ, người là người ở đâu?”

“Phương bắc.”

“Phương bắc có tuyết đúng không? Ta là người miền nam, nơi này không có tuyết, thực muốn ngắm tuyết a.”

“Ha ha.” Hấn cười gượng vài tiếng.

Trầm mặc....

“Trường chúng ta khá lớn, đi thường lạc đường.”

“Bao nhiêu?”

“Nghe nói diện tích nằm trong 10 trường lớn nhất cả nước! Ta cũng không chắc. Bất quá đi học cũng rất mệt mỏi.”

“Vì cái gì?”

“Ở đại học, các phòng học không cố định, đôi khi học xong môn này học ở phòng phía đông lại phải chạy sang phòng phía tây để học môn tiếp theo, đi bộ sẽ bị muộn”

“Cần mua xe đạp sao?”

“Tốt nhất là như thế.”

“Người có sao?”

“Đương nhiên là có, ta thực lười.”

“Ta thích vận động.”

“Vóc dáng của sư đệ thật đẹp a!”

“Gọi ta Triệu Nghị đi, kêu sư đệ ta nghe không được tự nhiên.” Đây chính là câu dài nhất mà hắn nói với ta TT_TT

“Ta gọi là Phương Tuyết. Sư..... Triệu Nghị người cần phải nhớ cho kĩ, chúng ta về sau coi như là hàng xóm, cuộc sống có cần cái gì thì tìm ta.”

Hắn chỉ cười cười.

Nói thêm vài câu linh tinh, chúng ra rút cục đi vào ký túc xá. Ta mang theo túi lớn túi bé của hắn mà leo lên tầng 3, đây là lần đầu tiên cũng là duy nhất ta làm công việc khổ cực như vậy. Để không cho hắn nhìn ra sự chật vật, ta phải liều mạng áp lực chính mình không được biểu tình ra, không được hô hấp mạnh, cố gắng phải tự nhiên một chút”

Đến phòng của hắn, 7 tên bạn cùng phòng sớm đã đông đủ.

“Cảm ơn” Hắn nói thực ngắn gọn nhưng ngữ khí rõ ràng là “Người có thể đi rồi” TT_TT

“Ta đi trước, các sư đệ có cái gì không hiểu, hoan nghênh đến phòng bên cạnh tìm ta.” Ta cũng không có ý định ở lâu, lễ phép bỏ lại một câu rồi liền rời đi.

Còn nhiều thời gian, không cần sốt ruột.

2. Chương 2

Sự thật chứng minh chỉ cần có quyết tâm thì mối quan hệ cũng được cải thiện. Không tới một tháng, ngoài Triệu Nghị ra, ta đã cùng 7 tên còn lại của P314 kết giao thân tình, ta còn thường xuyên đến la cà tại P314. Mọi việc đều tốt đẹp ngoại trừ một việc...

Danh hiệu “Tiểu Tuyết nhi” vốn là do mấy tên cùng phòng đặt cho ta, vậy mà đã sớm lưu truyền sang phòng 314. Ta thật sự không thích tên này nhưng nó lại dễ đi vào lòng người cho nên mỗi khi bị gọi như vậy, ta đành phải ngọt ngào đáp lại.

Không phải là ta với Triệu Nghị không hợp nhau, cũng không phải là ta không cố gắng, chính là hắn rất có duyên với nữ nhân, thường bị nữ sinh rủ ra ngoài chơi. Từ khai giảng đến nay chưa tới 1 tháng, hắn đã nhanh chóng kết giao cùng mấy mỹ nữ của Học viện Nhật ngữ. Tình yêu nam nữ cuồng nhiệt cũng bắt đầu vì thế hắn thường không có mặt ở KTX. Vì thế lúc ta ở P314, một là hắn không có mặt, hai là hắn ngủ. Ta chẳng có cơ hội nào để nói chuyện với hắn.

Dù 7 tên P314 đều trước mặt hắn mà nói giúp cho ta không ít lời hay nhưng thái độ của hắn đối với ta vẫn là lãnh đạm. Duy nhất có hắn vẫn gọi ta bằng tên họ đầy đủ, ngôn ngữ xa lạ, khách sáo như người ngoài. Ta đối với hắn chính là có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Kế hoạch của ta bước đầu thất bại. Nhưng là hàng xóm, ta tự nhủ cơ hội cũng không phải là ít.

Sau khai giảng 2 tháng, ta bắt đầu tự hỏi bước tiếp theo phải làm gì. Vừa lúc đó, chúng ta đang là năm hai, cần phải chuẩn bị tiệc tối đón chào tân sinh viên. Ta bắt đầu thảo ra kế hoạch.

Ta mỗi đêm đều hướng sao trên trời mà cầu nguyện hắn cùng ta là cùng tính hướng.

Nói là tiệc nhưng kỳ thật giống toạ đàm hơn. Ở hai bên hội trường kê 10 cái bàn đối diện nhau, ở giữa là khoảng trống thay cho sân khấu. Ta thật vất vả mới lấy được chỗ ngồi đối diện hắn vậy mà hắn lại ngồi cạnh bạn gái xinh đẹp. Ta xem cảnh oanh oanh yến yến, mắt liền lên men chua.

Mọi hoạt động của hắn đều đập vào mắt ta, từ đầu tới cuối ta chỉ ngây ngốc nhìn hắn và tình nhân cuồng nhiệt yêu đương. TT_TT

“Ông trời à, cầu xin ông cho hắn là cùng tính hướng với ta đi.” Ta một trăm linh một lần cầu nguyện. Ta nghĩ ông trời nhất định nghe được.

Cuối cùng là trò chơi lấy bóng. Luật là sinh viên năm hai bốc thăm, ai bốc trúng thẻ có chữ sẽ có quyền chọn bất kỳ 1 sinh viên năm nhất để đặt câu hỏi, nếu trong vòng 1 phút sinh viên năm nhất không trả lời

được thì 2 sinh viên đó sẽ bị buộc chặt lấy nhau và cùng bước đến rổ lấy bóng, lấy xong coi như là hoàn thành.

Với những tiểu cô nương ái mộ hần, đây chính cơ hội ăn đậu hủ tuyệt vời. Nhưng buồn cười ở chỗ chính là ta – một nam nhân- cũng mong đợi trò này không kém.

Sinh viên năm hai bắt đầu rút thăm, ta thực may mắn rút được 1 trong 9 phiếu có chữ. Trong 9 phiếu đó đã có 5 phiếu rơi vào tay nữ sinh. Tất cả 5 cô nương đó đều chọn Triệu Nghị là đối tượng phải trả lời câu hỏi. Ta nắm chặt bàn tay vốn đang đổ đầy mồ hôi lạnh, ta sợ hần sẽ bị nữ nhân khác hỏi khó mà cướp đi mất.

Tuy nhiên Triệu Nghị thần sắc ung dung, 5 câu hỏi đều giải đáp được hết. Ta nhất thời thở dài nhẹ nhõm.

“Bạn học Phương Tuyết – người đã bốc được 1 phiếu có chữ – xin mời chọn người cùng chơi” Giọng ngọt ngào của MC cất lên.

Ta khấn trưởng đứng dậy, hít sâu, ưỡn ngực nói: “ Mong Triệu Nghị sẽ trả lời câu hỏi của ta”.

Quả nhiên xung quanh đều ồ lên.

“Không dùng vật gì khác, đầu lưỡi như thế nào mới chạm được vào mũi của chính mình?”. Đây là câu hỏi cực kỳ dễ, ta buông tay dứt khoát nói ra.

Xung quanh lại ồ lên, mọi người bắt đầu ghé tai nhau thảo luận, thậm chí còn có kẻ vươn đầu lưỡi liếm thử cái mũi của mình.

1 giây, 5 giây, 10 giây, 15 giây, 30 giây.....

Theo thời gian trôi qua, tim ta đập càng thêm kịch liệt.

Ta nhìn hần, hần cũng nhìn ta, trong mắt xẹt qua tia hơi lúng túng cùng với lạnh lùng.

40 giây, 50 giây, 60 giây!

Hần vẫn không trả lời được câu hỏi của ta.

Ta cố nín cười.

“Đáp án rất đơn giản, đó là không có cách nào.” (đến chết mất với anh Tuyết =)))

Xung quanh có người mắng, có người cười, có cả người thở dài nhưng hần vẫn không chút biểu tình.

“Bạn học Phương Tuyết cùng Triệu Nghị chuẩn bị đến lấy bóng nào” Âm thanh ngọt ngào của MC lần nữa vang lên, các bạn nữ sinh tan nát cõi lòng.

Bạn cùng phòng ôm chầm lấy ta vỗ vỗ: “ Tiểu Tuyết Nhi thật giỏi a”

Ta cười, không nói gì, nhìn về phía nam nhân đối diện.

Hần hung hăng trừng mắt nhìn ta.

Ta cũng không sợ, đón nhận ánh mắt của hần, hơn nữa còn trả lại hần ánh mắt sáng lạn tươi cười, sau đó với con mắt mị hoặc ta tặng hần 1 cái hôn gió.

Ánh mắt hần trong phút chốc trở nên kinh ngạc, ngây dại.

Vào thời khắc đó, ta mới phát hiện ông trời cũng không thương ta, đập vỡ si niệm của ta. Hần không phải tính hướng giống ta. TT_TT

Ta cười khỏ, bỗng thấy chua xót tận trong tim.

Tiết mục lấy bóng chính thức bắt đầu, ta chủ động đi đến phía hần, lấy từ trong túi áo 1 chiếc dây màu hồng xinh đẹp mà ta đã đặc biệt chuẩn bị từ trước, cúi xuống buộc chân ta với chân hần lại với nhau. Hần thủy chung không cử động, ta chỉ cảm thấy dán trên lưng chính là ánh mắt của hần. Buộc xong, ta đứng thẳng người nhìn hần nói: “Hiện tại chúng ta chính là kết làm một, người cố gắng”

Hần khinh thường, không thèm nhìn ta lấy một cái. Ta cũng không mất mặt mà nói thêm câu nào nữa.

Chân của hai ta bị buộc chặt vào nhau, cơ thể cũng gần như gắn lại làm một. Nhưng ta và hấn thực im lặng, thủy chung không nói gì, cho đến khi lấy được bóng, chiếc dây màu hồng mới được cởi ra.

Ta cẩn thận cắt chiếc dây này vào túi áo. Đây chính là vật duy nhất mà giữa hấn và ta từng có liên hệ.

Tiệc chào tân sinh viên cuối cùng cũng kết thúc, ta chủ động ở lại thu dọn hội trường. Hấn sớm mang theo bạn gái xinh đẹp đi mất từ lúc nào không biết, như thể tối nay đối với hấn mà nói đều không có gì quá đáng.

Ta chấp nhận kết cục như vậy nhưng không nghĩ lòng lại bị thương đến thế.

3. Chương 3

Dọn dẹp hội trường xong cũng đã hơn 11 giờ, đêm tháng 10 thực lạnh, tâm của ta cũng lạnh.

Trên đường từ trường về KTX đi qua một chợ sinh viên náo nhiệt, ta mua 1 cốc nước đậu nóng hằm hập rồi uống 1 ngụm lớn. Hương vị thật là ngọt ngào, lo lắng bị đẩy xuống đáy lòng.

Lòng rạo rức vui, ta uống từng ngụm, từng ngụm...Ai nói lòng ta đau khổ nào? Ngọt, thật ngọt quá đi!

Khu chợ đêm, người người đi lại vô cùng náo nhiệt nhưng càng gần tới KTX không khí càng vắng vẻ, im lặng.

Chuẩn bị bước vào tầng 1 của khu nhà ta ở, bỗng dưng cảm thấy có bàn tay to kéo ta đến một góc tối.

Trả thù? Ta tự nhận mình không có cái nhau với ai

Cướp của? Trông ta giống loại có tiền sao.

Cướp sắc? Làn da ta không đủ nhẵn nhụi, diện mạo không đủ xinh đẹp, thất lưng không đủ tinh tế, quan trọng là ta không – có – kinh – nghiệm a.

“Buổi tối hôm nay là cái ý tứ gì?”

Nghe được giọng nói này, ta đem mọi giả thiết phía trên phủ định hết.

“Ý tứ cái gì?”

“Ta không hiểu.” Hấn nói

“Muốn biết rõ ràng phải không? Người cúi đầu xuống”

Hấn ngoan ngoãn cúi đầu nhìn ta, mặt hấn cũng sát mặt ta. Ta không chút do dự mang môi mình chạm môi hấn. Ta khản trương đến mức không dám nhìn hấn nhưng cũng đoán hấn bị hành động của ta dọa đến mức toàn thân cứng ngắc. Đối với hấn, ta chính là muốn như vậy. Như vậy ý chẳng rõ ràng rồi sao? Ta dâng cho hấn nụ hôn đầu tiên, hấn có hiểu hay không?

Vài giây sau ta tính bỏ chạy, hấn lại đuổi theo, đem ta áp chặt vào tường. Mắt hấn nhìn ta chằm chằm rồi tàn sát bữa bãi trên môi ta một trận, ngay cả đầu lưỡi cũng len vào miệng ta mà náo loạn.

Hấn hôn thật sự thoải mái nhưng là ta bị động nên chỉ một phút sau cơ thể ta đã không thể hô hấp. Ta bắt đầu dùng sức cố gắng đẩy hấn ra, hấn tựa hồ bị hành động của ta làm cho thức tỉnh, rằng chính hấn đang hôn một thằng con trai.

Hấn đẩy mạnh ta, cả lưng đập vào tường đau đớn vô cùng. Cho dù trong bóng tối ta cũng có thể thấy hấn rõ ràng giống như người đang sợ hãi mà dùng tay áo chà sát mạnh môi của mình, lau một trận, hấn xoay người bước đi. Trong lúc hấn rời đi, tay hấn vẫn không ngừng lau miệng.TT__TT

Ta ngẩng đầu nhìn trời tối đen như mực. Khó trách ta lại thất tình a.

Sau buổi tối hôm đó, ta cũng không có thay đổi nào, vẫn theo thói quen mà đến P314 chơi. Thất tình cũng không thể ảnh hưởng tới tình bạn được.

Nụ hôn đêm hôm đó dường như chưa từng xảy ra, nhìn thấy Triệu Nghị ta vẫn như cũ mà cười với hấn một cái thật tự nhiên.

Người mất tự nhiên lại chính là hắn.

Hắn tuy rằng không coi ta như vật dơ bẩn mà né tránh nhưng trước mặt ta hắn thập phần luống cuống. Có lần, khi ta bắt chuyện với hắn, hắn liền làm rơi 1 cái cốc thủy tinh xuống đất. Lần khác hắn bóp kem đánh răng lại làm rớt hết lên quần áo. Lần nữa là khi hắn chỉnh chỉnh lại sách giáo khoa thì lại khiến quyển sách rơi xuống. Bấy huynh đệ đều nói hắn vì đêm đón tân sinh viên đó mà bị ta đánh cấp mất hồn vía.

Mỹ nữ trên thế giới nhiều biết bao, làm sao hồn vía của hắn lại do ta đánh cấp? Chính xác là bị ta dọa cho sợ gần chết mà thôi.

Thất tình, cứ như vậy mà ngày ngày qua đi.

Một ngày kia, lão Khoai sợ của P314 nhờ ra mua hộ quyển sách toán học tham khảo. Chiều tan học, ta liền ra hiệu sách mua rồi mang về phòng cho hắn. Đến cửa P314, ta phát hiện cửa chỉ khép hờ, trời đã bắt đầu tối nhưng bên trong không có ánh đèn cũng không có tiếng người. Chẳng lẽ người của P314 đi ra ngoài mà quên khóa cửa?

Ta đẩy cửa đi vào

“Có ai không? Lão Khoai sợ? Tiểu tôn tử? Ba ba? Cậu hùng? Cải trắng? Hà mã? Hầu tử?” Ta đem 7 cái biệt hiệu thường ngày ra mà gọi nhưng cũng không có ai đáp lại. Xem ra đã quên khóa cửa thật rồi.

“Là Phương Tuyết sao?” Trong bóng tối truyền đến thanh âm quen thuộc, thanh âm kia trầm thấp mà khàn khàn, không có chút phần chấn.

Ta sờ soạng mở đèn rồi đi đến trước giường của Triệu Nghị.

Sắc mặt hắn tái nhợt.

“Làm sao vậy?” Ta hỏi

“Cảm mạo, có chút mệt.”

“Có cần uống thuốc gì không?”

“Không cần, nằm là tốt rồi.”

Cái gì chết tiệt nằm là tốt rồi, ta sờ trán hắn, rõ ràng nóng hơn bình thường. Khó trách hắn hôm nay sao có thể bình tĩnh mà nói chuyện với ta.

“Người sốt rồi”

“Phải không? Ta năm năm nay chưa từng ốm.”

“Phải uống thuốc giảm sốt, bằng không sẽ chuyển thành viêm phổi.”

“Không có thuốc.....”

“Người..... đã ăn chưa?”

“Chưa.”

“Mấy đứa phòng người đâu?”

“Ăn cơm, học tập, hẹn hò.”

“Người chờ ta mua thuốc.”

“Người.....”

Hắn giữ chặt cổ tay ta, từ chỗ tiếp xúc ta thấy nhiệt độ cơ thể của hắn đang rất nóng.

“Người nằm xuống. Ngủ đi.” Ta giãy tay hắn ra, đem hắn ấn lên trên giường, sau đó rời đi, không cho hắn cơ hội nói nữa.

Trở lại phòng mình, ở gần kéo ta bối loạn một trận mới tìm ra nhiệt kế, lại từ tủ cá nhân lấy ra mấy trăm đồng tiền, cuối cùng ở tủ quần áo lôi ra một chiếc khăn màu trắng.

Trở lại P314, ta trước vắt khô khăn, đặt lên trán hần, sau đem nhiệt kế đưa cho hần. Hần rất ăn ý tiếp nhận, tự giác kẹp vào nách.

“Chú ý 10 phút sau lấy ra.” Ta đem chiếc đồng hồ báo thức hình cún con rất đáng yêu đặt ở bên gối hần.

“Cám ơn.”

“Nhớ rõ phải ngủ.”

Ta lại rời đi, chạy vội xuống tầng 1, nhảy lên Tiểu Phượng hoàng (xe đạp Phượng Hoàng) đạp thật nhanh về phía có cửa hàng thuốc, cách đó tầm 500m.

Vào cửa hàng thuốc, ta trực tiếp hỏi nữ y tá rằng cảm mạo thì dùng loại thuốc nào để hạ sốt nhanh. Đối mặt với tủ thuốc muôn màu rực rỡ, ta choáng váng. Ta bắt đầu phiên nào, không còn cách nào khác đành nhìn nhìn vào chiếc TV đang quảng cáo các loại thuốc tại cửa hàng. Trong khi đó nữ y tá lại coi tiền như rác, chẳng thèm trả lời ta. Ta đành đi về phía tủ thuốc mà tự lựa lấy.

Từ cửa hàng thuốc đi ra, tiền trong bao một trăm ba mươi hai khối bất giác đã không thấy tăm hơi, đổi lấy là một túi to toàn thuốc cảm mạo cùng hạ sốt.

Không còn thời gian để đau lòng, ta lại cưỡi Tiểu Phượng hoàng đến chợ đêm gần trường học mua một bát cháo trứng muối với thịt nạc cùng 1 cốc nước đậu mà ta vẫn thích uống, vội vàng chạy về P.314.

Vào P.314, Ba Ba cùng Hà Mã đã trở lại KTX.

“Tiểu tuyết nhi, trong tay nhiều đồ như vậy, hôm nay là muốn mời khách sao?” Hà Mã nói chuyện với ta.

“Hà Mã người miệng rộng nên chỉ suốt ngày nghĩ đến ăn, không phát hiện phòng các người có người bị bệnh à?” Ta lườm hần một cái.

“Triệu đại soái đã nhiều ngày mất hồn mất vía, không bệnh mới lạ, còn không phải đều là do Tiểu Tuyết Nhi người câu dẫn tâm hồn hần sao, đúng là người phải chịu trách nhiệm rồi” Hà Mã vừa nói vừa tiếp nhận từ tay ta túi thuốc.

“Người lại ở đây khua môi múa mép!” Ba Ba gõ mạnh một cái lên đầu Hà Mã. Hà Mã ngoan ngoãn đem túi thuốc to đừng đưa cho Ba Ba.

Ba Ba mở túi ra, lật xem bên trong có đủ loại kiểu dáng thuốc, kết quả lấy ra thì thấy loại nào cũng là thuốc hạ sốt loại tốt: “Uống cái này là được.”

“Uống hết sao?” Hà Mã hỏi

“Hần chính là sốt, Tiểu Tuyết nhi nhà người mua nhiều như vậy thật sự không có tác dụng. Đây cảm kháng có thể dùng được, thêm bạch hắc tri cảm mạo có lẽ vẫn dùng được. Nhưng người như thế nào ngay cả bổ phế cũng mua? Đây chính là thuốc ho à.”

“Ta xem mấy quảng cáo thuốc đó ...” Ta gãi gãi đầu.

“Chỗ này ít nhất phải hơn Một trăm khối đi?” Ba Ba đúng là người thông minh.

“Đúng, đúng.” Ta cười cười.

“Người mua đồ ăn chưa?”

“Mua cháo rồi.”

“Trước cho hần ăn rồi mới uống thuốc.”

“Ta biết rồi”

“A, túi cháo cũng lớn quá a.” Hà Mã vừa nói vừa đưa cho ta cái bát inox, ta đem túi cháo đổ vào trong bát, cầm lấy thuốc cảm mà Ba Ba chọn ra, còn có cốc nước đậu nữa, ta đi đến trước giường của Triệu Nghị.

Ta nhẹ nhàng lắc lắc hần, hần chậm rãi mở mắt, ta giúp hần ngồi dậy.

“Ăn cháo đi.” Ta cầm bát cháo đưa tới trước mặt hần.

Rõ ràng không hợp khẩu vị, hấn tội nghiệp nhìn ta.

Uy! Uy! Uy! Người đừng có quên ta với người là có ý đồ nha!

“Cái này người nhất định phải ăn, bằng không bệnh vĩnh viễn sẽ không khỏi nga.” Ta trấn định hấn.

“Thật sự không muốn ăn.”

“Muốn ta giúp người sao?” Ta cười gian nhìn hấn.

Hấn không nói gì, cầm bát, ăn từng miếng nhỏ một.

“Rất khó ăn sao?” Ta nhin không được hỏi.

“Rất thơm, chính là ta hiện tại không cảm nhận được hương vị.”

“Nhấn nài một chút đi.”

Hấn tiếp tục ăn.

Bình thường trong một hai phút ta có thể ăn hết bát cháo, hiện tại hấn ăn gần nửa tiếng mới xong, rốt cục vẫn là giải quyết không một chút dư thừa.

“Có thể uống thuốc không?” Rửa bát xong, ta một lần nữa trở lại giường hấn, lấy trên bàn cốc nước đậu đã hơi nguội, ta bèn chạy nhanh đem đi hấp lại.

“Đây là..?”

“Nước đậu! Ta thích nhất là uống thứ này, người nếm thử đi.”

Hấn bỏ thuốc vào trong miệng, đưa nước đậu uống xuống.

“Uống ngon không?”

“Ngon, ngon” Hấn miễn cưỡng đáp.

“Vẫn là không ngon đúng không.” Ta hạ mí mắt, xem như có chút buồn phiền.

“Thật sự rất thơm, người xem ta đã uống hết.” Nói xong, hấn thật sự mang cái cốc đã sạch sẽ đến trước mặt ta.

“Nhiệt độ của người bao nhiêu?”

“38,5”

“Người vẫn là nhanh nằm xuống, cũng đừng làm nhiệt độ tăng lên.”

Ta nghĩ sẽ giúp hấn nằm xuống thì lúc này di động vang lên, hấn theo đầu giường lấy điện thoại ra nghe

“Uy?”

“Hôm nay? Chỉ sợ không được.”

“Ta bị bệnh.”

“Chỉ là sốt nhẹ, không có việc gì.” Hấn nở nụ cười ôn nhu.

“Ta biết, ta sẽ chú ý.” Hấn cười ôn nhu pha lẫn ngọt ngào.

“Hảo, ngày mai gặp.” Hấn cúp máy.

Ta si ngốc nhìn hấn cười, ảo tưởng khi nào hấn sẽ đối với ta như vậy. Đường như hấn cũng cảm thấy ta đang nhìn hấn, ánh mắt chúng ta giao nhau, ta kích động hạ tầm mắt, trong nháy mắt có chút xấu hổ.

“Ta..... không phải là đồng tính.” Hấn nói nhỏ nhưng vừa đủ để ta nghe thấy.

Sau đó hấn nằm xuống, tự mình đắp chăn.

Ta giống như người bị cảnh tỉnh, biết mình không còn có tư cách ở bên cạnh hấn, ta lặng lẽ rời khỏi P. 314.

4. Chương 4

Buổi tối chuẩn bị cho ngày hôm sau đi học mới nhớ là sách tham khảo còn chưa đưa cho lão Khoai sọ.

Thật sự ta không còn dũng khí bước vào P.314 nữa. Sự tình lúc trước rõ ràng đã thương ta sâu sắc. Kỳ thật đã sớm biết mình không có cơ hội, chỉ không nghĩ rằng nhanh đến thế. Ta vốn nghĩ mình có thể mơ mộng thêm chút nữa.

Dù mười vạn lần không muốn, ta vẫn phải sang P.314

Ta đi đến giường lão Khoai sọ, hắn đang nằm trên giường xem sách giáo khoa, thật là một sinh viên tốt.

“Sách của người này.”

“Tiểu Tuyết Nhi thật mau lẹ nha.”

“Đương nhiên! Huynh đệ nhờ chuyện, nhất định ta sẽ nhanh nhất mà làm.” Ta hòa theo hắn.

Lão khoai sọ lấy ra hai mươi đồng tiền đưa ta: “Người xem đủ không?”

“Vừa đủ, ta đi trước đây.”

Cho dù giường lão Khoai sọ cách giường Triệu Nghị khá xa, ta cũng cũng không muốn ở lại lâu.

“Tiểu Tuyết nhi, đừng đi vội. Ta nghe nói người học toán rất giỏi, giải thử cho ta mấy đề đi”

Nhìn ánh mắt tràn ngập sự tò mò của lão, ta không đành lòng cự tuyệt: “Được, người nói đề đi.”

Ta thỏa hiệp ngồi xuống giải đề cho hắn.

Sau khi đọc đề, ta liền viết ra nháp quá trình chứng minh. Sau mười phút, một công thức phức tạp đã được ta chứng minh xong xuôi.

Lão khoai sọ dùng ánh mắt sùng bái nhìn ta: “Tiểu tuyết nhi, từ hôm nay trở đi ngươi là thần tượng của ta a.”

“Cái đề này không tính là khó, sau này người càng học, đề càng khó hơn. Đến lúc đó với khả năng của ta cũng không giúp được. Với môn Toán, trình độ của ta chỉ coi là vừa đủ đạt tiêu chuẩn thôi”

“Tiểu Tuyết nhi đừng khiêm nhường, về sau cũng phải giúp ta nga!” Nói xong lão Khoai sọ liền đứng dậy ôm lấy ta.

“Không giỡn a, không giỡn a” Lập tức ta cùng hắn đứng lên đùa giỡn.

“Uy, các người im lặng đi, có bệnh nhân mà!” Cải trắng nhin không được chạy tới ngăn chúng ta lại.

“Đại soái còn sốt sao?” Lão Khoai sọ hỏi.

“Nhiệt độ có giảm chút, nhưng Ba Ba nói quan trọng là nửa đêm trời lạnh có thể làm tình hình nghiêm trọng hơn”

“Vẫn là đi bệnh viện thôi.”

“Đại soái không muốn đi, hắn bây giờ còn đang kêu rét kia.”

“Nếu bị lạnh sẽ sốt cao hơn.”

“Mỗi người chỉ được cấp một chăn, giờ kiểm đâu chăn nữa?”

“Thật là khó. Đêm nhiệt độ xuống thấp, không đắp thêm chăn sợ không chịu nổi.”

“Mấy đứa kia cũng không nói gì, nhưng kỳ thật cũng không nguyện cho mượn chăn. Ba Ba cũng đang bị cảm, đương nhiên không thể mượn của hắn. Quên đi. Ta nghĩ đem chăn của ta đắp cho đại soái đi”. Cải trắng nói đồng thời đi lại giường chuẩn bị chăn mang đắp cho Triệu Nghị.

“Cải trắng, người gầy như cây gậy trúc, nằm không chăn được sao? Ta da dày, lấy của ta đi.” Lão Khoai sọ ngăn hắn.

“Vẫn là cho ta mượn đi, ta có hai chăn, trước cầm ở nhà đi 1 cái.” Ta nói.

“Tiểu Tuyết nhi người không phải nói giỡn?” Cải trắng cùng lão Khoai sọ nhìn ta không tin tưởng.

“Thật sự, ta chưa nói qua ta là người bản địa sao?”

“Tiểu Tuyết nhi người là người ở đây sao? Khó trách khẩu âm không giống với bọn ta.” Vẫn là Cải trắng nói ra.

“Các người đến đây này được ba tháng, cũng chưa nghe ra?”

“Chúng ta không để ý, hơn nữa cũng không thấy người về nhà a.”

“Nhà của ta cách xa trường học, đi xe bus cũng phải hơn 1 giờ, cho nên chỉ thỉnh thoảng về nhà ăn một bữa cơm.”

“Thực không nhớ nhà.” Lão khoai sọ oán giận nói.

“Cái này gọi là tự lực tự cường.” Cải trắng lườm hắt một cái.

“Được, ta đi lấy chăn đến.” Ta đứng dậy rời khỏi phòng, về giường mình mang chăn sang P314.

Kỳ thật ta nào có dư thừa chăn, thời điểm cho đi, ta bắt đầu lo lắng đêm nay sẽ chống lạnh như thế nào.

Giường KTX nhỏ, tuyệt đối không vừa hai nam nhân. Cuối cùng ta khoác cả cái áo lông to dùng, đắp tạm cái ga giường dùng cho mùa hè mà ngủ.

Buổi sáng sửa sang lại quần áo, nghe thấy thanh âm quen thuộc.

“Xin hỏi Phương Tuyết có ở phòng không?”

Nhìn ra cửa, ta thấy Triệu Nghị ôm chăn đứng ở đó.

“Ta ở đây.” Ta trả lời hắn.

Hắn đi đến phía ta: “Cám ơn người, chăn của người ta đắp rất tốt.”

Hắn đem chăn đưa cho ta, ta không cầm lấy mà trực tiếp sờ lên trán hắn rồi lại sờ trán mình: “Dường như là hạ sốt rồi.”

“Yêu yêu yêu, đây là lão bà quan tâm lão công!” Đó là Tiểu Mạ nói. Hắn vốn là bạn thân của ta, cái gì cũng đều nghe ta kể rồi.

“Người ghen tị? Ai chẳng biết lão công của ta chính là người!” Nói xong ta cố ý đập đập hắn.

“Ta cũng không hoa tâm như lão bà người, thấy trai đẹp liền quên luôn lão công của mình.” Tiểu Mạ thuận thế vô cùng thân thiết đem đầu húc vào thắt lưng ta.

Loại tình cảnh này ở P313 xảy ra như cơm bữa, cũng chẳng khiến ai ngạc nhiên vì hành động như vậy đơn thuần cũng chỉ là vui đùa. Nhưng Triệu Nghị lại sợ tới mức mặt trắng bệch, buông chăn xuống, không một câu liền rời đi.

Ta rút cục lại phát hiện ra hắn kỳ thật bài xích loại người như ta.

Còn có gì đáng giá để vọng tưởng đâu?

5. Chương 5

Sau lần giúp lão Khoai sọ làm toán, ta trở thành anh hùng toán học trong truyền thuyết của P.314. Cứ đến cuối tuần, khi thầy giáo giao bài tập, bọn hắn sẽ tìm ta mà nhờ tham mưu.

Từ đầu cũng chỉ có Lão Khoai sọ và Ba Ba là nghe ta giảng, 6 đứa còn lại trong phòng thì “tham khảo” bài tập của 2 người đó mà sống sót qua các giờ toán.

Có những khi bài tập nhiều, ta đều qua đêm ở P314 giúp bọn hắn, sau đó lại trưng ra bộ mặt tội nghiệp. Sau vài lần, các huynh đệ bên đó giúp ta đến quản lý KTX mà xin thêm 1 bộ bàn ghế riêng đặt ở P.314. Ta nghiễm nhiên có 2 phòng a.

Thời gian này Triệu Nghị ở KTX nhiều hơn so với trước, ước chừng là bài tập càng nhiều thì ta và hắn càng nhiều duyên cớ. Hắn vẫn đi hẹn hò nhưng dù gì cũng phải làm bài tập cho xong đã.

Hắn học toán cơ bản thật sự không tốt nên học đến toán đại học rất khó khăn. Ta nghĩ hắn mười vạn lần không muốn, nhưng vẫn sẽ phải đến xin ta giúp đỡ. Một tháng sau khi ta thường xuyên lui tới P.314, hắn cầm sách giáo khoa tới chỗ ta bắt đầu hỏi bài.

Ta tiếp nhận đề bài của hắn, sau vài giây ta bảo hắn: “Cái này dùng hàm số lượng giác là có thể giải được.”

Ta viết ra giấy nháp bài giải cho hắn xem.

“Hàm số lượng giác này ta không hiểu lắm” Hắn có chút ngại ngùng.

“Trung học không phải đã học qua sao?” Ta kinh ngạc.

“Đã quên.”

Té ghê. Người là như thế nào mới thi được vào đây a?

Bất đắc dĩ. Ta đem một vài công thức lượng giác thường dùng liệt kê ra cho hắn.

“Những công thức này ta cũng không biết.”

“Thầy giáo hỏi người đi học dạy không cẩn thận sao?”

Nói xong ta mới sợ ngây người, hắn mặt đỏ như ớt khi nhưng nhìn thế nào cũng thấy thực đáng yêu.

Ta nghĩ hắn hỏi đi học hơn nửa thời gian là ngủ hoặc tưởng nhớ mỹ nữ. Lúc phải học thì hắn ngủ, vậy lúc rảnh thì hắn làm gì....

Không nghĩ làm khó hắn, ta tìm mấy quyển sách giáo khoa có liên quan đến những công thức kia, tinh tế giảng giải gần hai mươi phút, hắn mới gật đầu nói “Đã hiểu”.

Có lần đầu tiên ắt phải có lần thứ hai, thứ ba... Hắn thường xuyên nhờ ta giảng hộ môn toán. Kiến thức cơ bản của hắn phi thường kém, một bài tập giảng cho hắn mất hai giờ cũng là bình thường. Đồ đệ khiêm tốn nghe, sự phụ đương nhiên không thể không nhận a.

Một tháng trôi qua, bởi vì môn toán mà ta thường xuyên ở phòng hắn. Thời gian ta ở cùng hắn cũng nhiều nhất so với những tên khác ở P.314.

Thái độ của hắn đối với ta cũng không còn lãnh đạm, cho dù không nói chuyện toán học, chúng ta cũng ngẫu nhiên nói về đề tài khác, giống như bằng hữu bình thường vậy.

Đúng vậy, ta nhiều lắm chỉ có thể tính là bằng hữu hoặc là công cụ giải toán của hắn mà thôi, ta đã nhiều lần học được việc không nên vọng tưởng vào con người này.

Toán học đúng là ngành phức tạp, lên núi nhiều cũng có ngày gặp hổ, ta tất nhiên cũng đụng phải lão hổ.

Trước mắt, ta bị Triệu Nghị hỏi một đề bài rất khó. Cái tên tiểu tử này, đề gì không chọn mà lại chọn cái khó như vậy. Cố ý làm khó ta sao? Ta quyết không cho người toại nguyện, người phải nhớ sự phụ người là thiên tài.

Nhưng mà làm đến n lần, ta vẫn không giải được. Không chịu nhận thua, ta loay hoay tính toán ra nháp, tên đầu số lại ngồi một bên nhìn ta buồn chán đến chết.

“Người làm toán thực sự rất giỏi.” Hắn nói.

“Ta không phải là thiên tài toán học sao? Nói không chừng ta có thể trở thành nhà toán học siêu việt ấy” Ta đùa đùa nói.

“Đáng tiếc người hiện tại là học ngành sinh hoá.”

“Ta chuyển ngành là được, không phải sao?..”

“Kỳ thật chương trình ngành sinh hoá và toán học cũng không có giống nhau.”

“Luyện tiếc ta sao?”

“Tự nhiên thấy luyện tiếc, về sau này chương trình học của ta còn muốn người hỗ trợ.”

“Thành tích của ta ở trong ban nhiều nhất chỉ tới trung bình khá mà thôi, yên tâm ta sẽ giới thiệu một mỹ nữ thông minh hảo hảo giảng bài cho người.”

“Ý kiến không tồi”

“Người dám hoa tâm. Ta cảm thấy thương thay bạn gái người ” Hiện là hấn đang có bạn gái.

“Con trai ai chẳng hoa tâm, chẳng lẽ người lại chung tình sao?”

Hấn nói xong, mặt ta tự nhiên nóng bừng lên. “Người không tin? Ta là người coi chuyện tình cảm chính là chuyện cả đời.” Thật sự là ta nghĩ như thế.

Hấn tựa hồ nhớ tới cái gì đó, phát hiện ra chính mình lại là người khơi ra vấn đề nhạy cảm. Hấn im lặng, không khí có chút xấu hổ.

“Ha ha ha, đừng nói người tin những gì ta vừa nói chứ! Ta thực sự hoa tâm, nhìn mỹ nữ xinh đẹp đều không an phận à”

Ta biểu tình ra bộ dạng cợt nhả nhưng giọng nói vẫn có chút cứng ngắc.

“Này, đề toán khó lắm sao?” Hấn nói sang chuyện khác.

“Cho ta thêm chút thời gian.” Ta tiếp tục vùi đầu làm bài.

Đầu đột nhiên bị kích thích một chút, tư duy ngược lại minh mẫn hơn. Cuối cùng cũng giải xong. Nhìn thành quả của mình, đắc ý cười rộ lên.

“Người vì cái gì mà chỉ có cái bút máy này?” Hấn không khen ngợi ta mà chỉ không đầu không đuôi hỏi.

“A?”

“Ta phát hiện người chỉ dùng chiếc bút máy này.”

Ta bảo vì ta chung tình, người tin sao? Tất nhiên ta đâu thể nói như thế.

“Ta dùng từ tiểu học đến giờ đó!”

“Khó trách người coi nó như bảo bối.”

Người tin như vậy sao? Kỳ thật bút này là hồi ta thi vào trường mua 2 chiếc, đến bây giờ mới hơn một năm thôi, chính là bị ta dùng nhiều, thoát nhìn vừa cũ, vừa lỏng lẻo, có lần ta nắm chặt quá viết còn rách cả giấy.

“Haha. Lừa gạt người thôi, nó chỉ trị giá hai nguyên tiền.”

“Người thực thích nói dối! Ta cuối cùng không biết người nói câu nào là thật, câu nào là giả nữa.” Ngữ khí của hấn mang theo ý trách cứ.

Là tại người thôi, ta nói dối thì người tin, ta nói thật thì người lại không tin.

“Thực xin lỗi.” Ta cúi đầu.

Buổi chiều hôm sau, tan học trở lại KTX để ăn cơm. Đi lên lầu ba, từ xa xa nhìn thấy Triệu Nghị đứng ở cửa P314 như đang đợi ai đó.

Ta đi đến đã bị hấn giữ lại, nhét vào tay ta một vật gì đó.

“Hôm nay cùng bạn gái đến cửa hàng văn phòng phẩm, thấy chiếc bút này hợp liền mua cho người” Hấn nói chuyện cũng không nhìn ta.

Ta nhìn xuống tay mình, đó là chiếc bút bi vỏ màu trắng bạc vô cùng xinh đẹp.

Không biết có phải do kích động mà hưng phấn hay không, tay của ta không ngừng run lên.

“Thật xinh đẹp.”

“Xem như ta báo đáp người dạy ta toán học.”

Cảm xúc kích động trong nháy mắt hóa thành mất mát, chính là cảm giác được ném lên chín tầng mây rồi bất ngờ bị vớt xuống.

“Lần sau là phải mời ta ăn đại tiệc đấy.” Ta vỗ vỗ vai hấn rồi xoay người trốn vào P.313.

Chiếc bút trên tay lạnh lẽo đến phát run, ta nhìn nó, trong nháy mắt chỉ muốn ném ra ngoài cửa sổ.

Nhưng cuối cùng vẫn là đau đớn đứng lên, nắm chặt chiếc bút áp lên ngực, đặt vào ngăn tủ cá nhân rồi khóa lại.

Ngày đó, ta tự nhủ rằng không có việc gì thì sẽ không bước chân vào P.314.

6. Chương 6

Ta vẫn tiếp tục dùng chiếc bút máy vừa cũ vừa lỏng lẻo kia. Ba ngày sau, Triệu Nghị rốt cục không nhịn được hỏi ta: “Bút kia dùng không tốt sao?”

“Bút gì cơ?” Ta giả ngu.

“Cái bút ta đưa ấy.”

“Ta không có thói quen dùng bút bi, dùng vài lần sẽ không biết để đâu mất tiêu”

“Nguyên lai người chỉ thích dùng bút máy?”

“Dùng bút máy chữ mới đẹp, ta không thể viết bút bi giống người được”

“Chữ và con người ta thật soái à.” Hấn đắc ý cười rộ lên.

“Người cũng chỉ có khuôn mặt là coi được thôi.” Ta cho hấn biết thế nào là sự thật.

Đối với câu nói của ta, mặt hấn bỗng chốc giống như tranh biếm họa!

“Chính là, khuôn mặt của đại soái có thể khiến biết bao nhiêu cô gái ngây thơ mê mết.” Hầu Tử bên cạnh chen vào nói.

Còn có ta nữa, thiếu nam ngây thơ. Ta ở trong lòng bổ sung giúp hấn.

“Nếu có khuôn mặt của đại soái, ta đã không ở cái trường này mà học hành, trực tiếp đi Hongkong làm ngôi sao điện ảnh.” Không thể tưởng được nhị soái ca của P.314, Hà Mã cũng không thấy thoải mái với diện mạo của mình.

“Khuôn mặt người cũng đâu có kém, ta thấy người Hongkong rất thích kiểu diện mạo này đó, không bằng hiện tại người liền bay đi Hongkong đi.” Cũng không thể tin được việc Triệu Nghị khen ngợi diện mạo người khác.

“Đại soái, người định trên ta hả!”

Hà Mã làm bộ nhào vào Triệu Nghị, vui đùa đấm đá hấn. Hai người liền đứng lên đùa giỡn. Ta không khỏi hâm mộ Hà Mã. Đối với ta, Triệu Nghị luôn giả như vô tình mà không tiếp xúc thân thể..

“Các người đánh đủ chưa?” Ba Ba từ đâu hướng đến nói to.

Không biết từ khi nào Ba Ba đã xuất chiêu đánh hai tên kia ngã xuống giường rồi đem hai vật gì đó đập đập vào người bọn hấn. “Thể sinh viên, cầm lấy đi”. Rồi nhanh chóng xoay người chạy mất.

Hai tên đó nhặt thể sinh viên lên, Hà Mã lại kêu lên:

“Đại soái, tiểu tử người sinh năm 1987 sao?!”

Triệu nghị nhún nhún vai. “Ta 5 tuổi đã đi học tiểu học rồi.”

Mọi người trong P.314 bắt đầu nhìn hần với ánh mắt kinh dị.

“Vậy bạn gái người nhiều tuổi hơn người?”

“Ừ, hơn 1 tuổi.”

Là con trai, lại còn hơn hần 3 tuổi. Ta cái gì cũng đều thua bạn gái hần.

Thời gian qua rất mau, đảo mắt 1 cái đã đến Giáng Sinh.

Vài năm gần đây, Trung Quốc tựa hồ hội nhập rất nhanh, ngày lễ của phương Tây cũng được giới trẻ nhiệt liệt chờ đón.. Đêm trước Giáng Sinh, đi đâu cũng sẽ bị hỏi “Giáng sinh năm nay có kế hoạch gì không?”

Cái này với ta không có hứng thú. Người cô đơn như ta, ngày nào chẳng giống ngày nào.

Đêm giáng sinh, vẫn là ta sang P.314 vì phòng ta vốn chẳng còn ai. Ít ra P.314 còn có Ba Ba, Tiểu Tôn Tử cùng Hà Mã.

Kỳ thật Ba Ba rất dễ nhìn, đầu óc lại thông minh, năng lực làm việc khó ai bằng. Đáng nhẽ người theo đuổi hần không phải là ít nhưng vì hần làm cho người ta một cảm giác khó tiếp cận, giống như là hần trốn tránh, tự tạo ra một tầng tự vệ làm cho hầu hết mọi người chỉ dám nhìn hần từ xa. Vì thế đêm Giáng sinh, hần ở lại KTX là điều dễ đoán.

Tiểu Tôn Tử gầy tong teo, bộ dạng cũng không dễ nhìn, tính cách hơi chút âm u, tìm không ra bạn gái coi như là có thể lý giải, Đêm Giáng sinh không đi chơi với bạn cũng thực bình thường.

Người duy nhất khiến ta ngạc nhiên là nhị soái ca P.314 Hà Mã, hần bình thường ở KTX luôn là người toả sáng. Nhân vật như vậy mà cứ ở trước mắt ta, lúc ẩn lúc hiện, quả thực là nghiệp chướng mà.

“Hà Mã, đừng đi đi lại lại nữa. Có hẹn thì cứ đi đi.” Ta nói.

“Người ta không nhận lời.”

“Người đó có người yêu rồi?”

“Không có.”

“Thế quản cái gì, người cổ mà đi tán tỉnh đi a.” Ta nhìn hần bằng ánh mắt đáng thương.

“Người đó ghét bỏ ta, nói ta tính cách không tốt, ăn nói lỗ mãng, đầu óc ngu xuẩn, cứ chỉ thô tục, làm việc hồ đồ, không cầu tiến, tóm lại chính là ta không đáng một đồng.”

Nghe hần nói xong, ta thiếu chút nữa phì cười. Người kia đúng là rất hiểu hần, xem ra không còn hy vọng.

“Người đó lại xinh đẹp, thông minh, là đội trưởng, là thành phần tích cực trong Hội sinh viên, ta đi theo là hần giậm chân giậm dừ. Cho dù ghét bỏ ta, không nhìn ta, thì cũng đừng vứt bỏ ta chứ.” Hà Mã càng nói càng phiền não.

Nguyên lai cũng có người giống ta ngu ngốc.

“Ta như thế nào lại cảm thấy người đang nói cho Ba Ba nghe?” Đúng lúc này Tiểu Tôn Tử bồi thêm một câu.

Ba Ba sắc mặt khó coi, đứng lên khỏi bàn học rồi đi thẳng ra ngoài..

“Tiểu Tôn Tử, nghe người nói loạn, Ba Ba sinh khí rồi kìa?” Ta vừa nói vừa nhìn Hà Mã chớp mắt vài cái, ý bảo hần mau đuổi.

“Ách..... Ta đói bụng, đi mua bữa ăn khuya. Các người muốn ăn gì không?” Hà Mã đầu óc quả nhiên không tốt, hần rõ ràng vừa ăn cơm chiều cách đây 30 phút.

“Không có.Không có. Người mau đi đi.”

Nhanh như chớp, đã không thấy tăm hơi Hà Mã đâu. P.314 chỉ còn ta cùng Tiểu Tôn tử. Ta và hắn cũng chẳng nói thêm gì.

Qua 10 giờ mới có người trở về.

Không thể tin được người trở về đầu tiên lại là Triệu Nghị, hắn cầm trong tay hết túi to rồi đến túi nhỏ.

“Đại soái đã về! Trên tay cầm cái gì đấy?” Tiểu Tôn Tử dường như đoán được đó là nhất định là đồ cho bọn hắn.

“Chocolate cùng hoa quả, đây ta cho ngươi”

Nói xong, Triệu Nghị lấy ra 1 túi nhỏ đưa cho Tiểu Tôn Tử, sau đó ở từng bàn học, hắn đều để lại một túi.

Ta trước sau gì cũng không phải thành viên phòng 314, đang cảm thấy thương tâm thì bị hắn kéo đến trước giường.

Tiểu Tôn Tử vui vẻ ăn quà của Triệu Nghị căn bản cũng chẳng để ý đến chúng ta.

“Này, của ngươi.”

Hắn đưa ra hai hộp nhỏ được gói rất tinh xảo.

“Đây là cái gì?” Ta kinh ngạc.

“Ngươi trở về xem thì biết.” Ánh mắt hắn có chút dao động.

“Sao phải gói lại như thế này?”

Ngươi có biết làm như vậy sẽ khiến ta hiểu lầm rằng ngươi rất coi trọng ta không?

“Bạn gái ta bảo nếu tặng quà thì nên gói cẩn thận, con gái chính là như vậy.”

Ta như thế nào so ra cũng kém nàng.

“Coi như thù lao bổ túc môn toán sao?”

“Không phải, chính là ta muốn tặng ngươi thôi.”

Hắn không phải là loại người hay quanh co, trong lòng nghĩ như thế nào ngoài miệng hắn sẽ nói như thế.

Vào thời khắc đó, một câu ta cũng không nói thành lời, cảm thấy lòng mình vốn yên ổn bỗng có chút tư vị.

Ta biết rõ cuộc mình cũng không thể trốn tránh con người này.

Đêm đến, ta mới hạ quyết tâm mở quà.

Ta không dám bóc mạnh, chỉ cẩn thận mở từng lớp giấy, cố gắng không làm rách đến từng mm.

Hộp thứ nhất mở ra, là một thanh chocolate. Loại người thích ăn đồ ngọt như ta đương nhiên biết thanh này tuyệt đối không dưới 50 khối tiền.

Mở ra chiếc hộp thứ hai, là một chiếc bút máy hàng thật giá thật! Hơn nữa kiểu dáng cùng với chiếc bút máy cũ của ta cơ hồ giống nhau như đúc!

Nói cho ta biết, ngươi quan tâm ta.

Nói cho ta biết, ngươi để ý ta.

Ta chỉ mong ngươi một chút quan tâm, một chút để ý, cho dù lòng của ngươi vĩnh viễn không thuộc về thì hiện tại ta cũng nguyện ý đem trái tim mình dâng tặng cho ngươi.

7. Chương 7

Dù ngàn lần luyến tiếc, ta vẫn phải dùng chiếc bút máy hắn tặng ta. Khổ nỗi đi đâu cũng sợ mất vì thế mỗi ngày bút không rời thân đến 1 phút, nó giống như là bùa hộ mệnh của ta vậy. Mỗi khi bất an, khi phiền não, khi khổ sở, liền sờ túi chạm lấy chiếc bút, mọi cảm xúc sẽ tự nhiên được giải tỏa.

Giáng sinh xong rất nhanh sau đó là thi cuối kỳ.

Sinh viên ngày thường lười nhác, nhưng đến cuối kỳ ai cũng cảm thấy bất an, không khí tự nhiên khẩn trương hẳn lên.

Ngày thường phòng tự học đã đông, giờ đợt cao điểm ôn thi, cung không đáp ứng không nổi cầu. Vì thế KTX cũng trở thành một mặt trận quyết liệt của các sĩ tử. Ta vẫn sang P314 tự học cùng huynh đệ bên đó.

Thời điểm thi cử bận rộn lại không cùng chuyên ngành nên Triệu Nghị và bạn gái cũng không có thời gian ôn tập cùng nhau. Triệu Nghị bắt đầu mỗi ngày đều ở KTX đọc sách. Vì thế thời gian ta và hắn cùng nhau cũng nhiều hơn bình thường. May mắn là trong lúc hai chúng ta ở cạnh nhau cũng không có chuyện gì khó xử, cũng chỉ là nói chuyện về đề thi môn toán của hắn.

Từ lúc hắn có nhiều thời gian bên ta, hắn bắt đầu học được cách khơi mào tật xấu của ta.

Ta thường xuyên lấy đồ ngọt thay thế bữa tối, làm hỏng thói quen ăn uống đúng giờ của hắn. Hắn hảo tâm mà khuyên ta phải ăn cơm. Sau đó hắn phát hiện ra lời khuyên đối với ta là vô dụng, vì thế đến lúc ăn cơm chiều hắn đều không quên đem ta đi theo.

Cơ hội ta có thể cùng hắn ăn bữa tối cũng chỉ có 2 cái cuối tuần của trước đợt thi mà thôi.

Sau khi đợt thi chính thức bắt đầu, hắn vẫn là cùng bạn gái đi ăn đi chơi, còn ta vẫn tiếp tục giải quyết bữa tối bằng đồ ngọt.

Đợt thi thường kéo dài 1 tuần với các môn thi liên tục, áp lực vô cùng. Hôm nay ta thi môn cuối.

Thi xong, ta thấy chính mình hốt hoảng, như người mộng du mà rời khỏi phòng thi.

Có lẽ ngay từ ban đầu, cảm xúc của ta không nên phụ thuộc vào chiếc bút kia. Khi một mối bao trùm, ta sờ sờ túi tìm chiếc bút kia, chỉ có nó mới làm ta yên tâm.

Này không có!

Kia không có!

Đều không có!

Bút máy không thấy!

Ta trong nháy mắt đã rơi xuống vực sâu không đáy

Đã không có bút máy, ta còn có thể lưu lại gì?

Trong đầu ta chỉ là một khoảng trống, ta chạy như điên, hướng về phòng thi vừa nãy..

Vừa đến lầu 3 thì ta đâm vào một người.

“Tiểu Tuyết nhi làm sao vậy? Nhìn người giống như phát điên vậy.”

Thấy rõ ràng là người, chính là Cầu Hùng của P314..

“Bút máy! Không thấy bút máy!”

“Cái bút máy cũ của người?”

“Không phải! Là mới! Mới!” Ta vội vàng kêu lên.

“Chỉ là bút máy thôi mà, Tiểu Tuyết nhi người đừng vội, cùng lắm ta mua cho người một cái.”

“Không giống. Kia không giống! Ta chỉ muốn chiếc đó, cầu xin người cùng ta đi tìm.”

“Được rồi, được rồi. Tiểu Tuyết nhi người đừng vội. Ta nhất định cùng người tìm thấy mới thôi.”

Cầu Hùng nắm tay ta hướng tầng 4 mà chạy, đi vào phòng học 402, vốn đã không còn một bóng người.

Ta vọt tới chỗ vừa ngồi, từ trên xuống dưới nhìn một lần.

Không có, cái gì cũng không có.

“Không có sao? Cái bút kia trông như thế nào? Để ta ra nơi khác tìm xem.”

“Bút máy vỏ bằng bạch ngân, màu trắng bạc ”

“Khó trách người coi như bảo bối, giá cũng phải mấy trăm đi?”

Cầu Hùng bắt đầu xem xét xung quanh, ta cũng cuống cuống tìm. Chúng ta đem phòng học đảo lộn 1 vòng, vẫn là cái gì cũng không có, ngay cả bút tung đồng giấy vụn cũng không có.

Ta chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, thật sự chỉ muốn cứ như vậy mà qua đi, cái gì cũng không muốn suy nghĩ.

“Cầu Hùng, cho ta mượn bả vai người để dựa một chút.”

Ta dựa vào bờ vai rắn chắc của hắn, ta thật sự vô lực.

Không có, cái gì đều không có.

Bút máy đã đánh mất, tâm của ta cũng đã đánh mất.

“Tiểu Tuyết nhi, đừng khổ sở. Mất rồi thì mua cái khác.” Cầu Hùng vỗ vỗ lưng ta.

Tâm chỉ có một, đã đánh mất thì sẽ không thể có lại.

“Đi thôi, người vừa thi xong, cũng mệt mỏi rồi. Trở về hảo hảo nghỉ ngơi đã.”

Đi đâu? Ta không biết phải đi con đường nào.

Thấy ta không hề động tĩnh, Cầu Hùng không kiên nhẫn mà kéo đi. Đi ngang qua bục giảng, Cầu Hùng chợt dừng lại.

“Tiểu Tuyết nhi, bút của người vỏ màu trắng bạc đúng không? Trông cũng rất được đi?” Cầu Hùng đột nhiên hỏi ta.

“Làm sao vậy?” Ta kỳ quái nhìn về phía hắn, thế nào trong tay hắn lại cầm kia chiếc bút máy. “Bút máy của ta.”

Ta mừng như điên, một phen liền đoạt về, gắt gao nắm ở trong tay, như sợ nó có cánh mà bay đi mất

“Chắc là giám thị nhặt được, biết sinh viên sẽ quay lại tìm nên để ở trên bục giảng.” Cầu Hùng phân tích.

Không để ý hắn nói gì, ta chỉ biết nắm chặt bút máy, sợ nó lại rời ta mà đi.

Ta hối hận, thật sự hối hận. Hối hận vì đã để Cầu Hùng cùng ta tìm kiếm bút máy.

Buổi tối trở lại P314, hắn thế nào lại tuyên truyền sự việc của ta hôm nay, kỳ thật ta cũng không sợ hắn nói này nói kia, nhưng là vì cái gì hắn lại đợi lúc Triệu Nghị ở đây mới đem ra kể?

“Các người không biết, Tiểu Tuyết nhi gấp đến độ như phát bệnh, ta trong lòng thực sự sợ hãi, không thể tưởng tượng được Tiểu Tuyết nhi bình thường luôn điềm đạm lại thật sự như vậy, đúng là dọa người. Ta chỉ biết ngoan ngoãn giúp hắn tìm, tìm không ra, hắn so với cha mẹ chết còn thảm hơn. Ai biết bút kia ngay tại bục giảng, vẫn là ta tìm cho hắn. Vậy mà Tiểu tuyết nhi cũng không cảm ơn một lời, liền đem bút đoạt lấy, giống như muốn ăn thịt người vậy.”

Cầu Hùng càng nói càng hăng, ta chỉ mong mau thoát khỏi hiện trường, không dám nhìn Triệu Nghị đến một tích tắc.

“Tiểu Tuyết nhi, ta hỏi người bút này là do cô bé nào tặng phải không? Như thế nào người lại quý trọng nó như vậy?” Hầu Tử tiến đến, ôm lấy bả vai ta, cắt dòng suy nghĩ xem làm thế nào trốn khỏi đây của ta.

“Chính là Tiểu Tuyết nhi người hôm nay không nhận cũng đừng mơ bước ra khỏi P314!” Tiểu Tôn tử cư nhiên ở một bên ồn ào.

“Thành thật khai đi, huynh đệ chúng ta còn có thể giúp người tham khảo cách yêu đương.” Cải Trắng hảo tâm nói.

“Nói mau. Thành thật thì được khoan dung, kháng cự thì bị nghiêm trị” Lão khoai sọ bày ra dáng vẻ tra khảo phạm nhân

Ba Ba cùng Hà Mã dường như đang có chuyện dây dưa nên không thêm thắm vấn ta.

Mà đương sự lại chỉ nhất nhất ngồi im lặng ở trong góc.

“Là tiểu muội nhà hàng xóm, ta và nàng nguyện được cùng nhau, đây là tín vật hẹn ước.” Nói dối là sở trường của ta. “Ta đang chuẩn bị đi gọi điện cho nàng báo lại tình hình, các người cứ vui vẻ nói chuyện.”

Ta ý bảo Hầu Tử buông ta ra, hẳn biết điều ngoan ngoãn thả tay, ta thông dong trốn ra khỏi P314.

Trở lại 313, ta không nói lời nào, liền nằm lên giường, chum chán qua đầu.

“Tiểu Tuyết nhi người làm gì vậy? Đừng ở bên trong quần quá mà nghĩ đại chứ.” Phía ngoài truyền đến giọng của A Niệm

“Đừng động ta, ta chính là muốn tự sát.”

“Ta sẽ cho người gọi xe tang đến.” A Niệm vui đùa nó rồi trở về giường hẳn

Ở trong chăn càng nghĩ càng buồn hơn, tâm tình cũng chẳng muốn đứng dậy.

Chiếc bút kia hẳn nằm ở ngay bàn học, lúc thi ta hồi hộp quá mà vô tình để nó rơi xuống đất. Làm cho ta một phen trước mặt Triệu Nghị tiết lộ hết tẩy bí mật.

“Ta đến trả lại người vở.” Bịt chăn kín mít, nghe không được thanh âm của ai, chỉ biết là có người ở ngoài đang nói chuyện với ta.

“Đừng làm phiền ta!” Ta rống lên.

“Người vì cái gì mà lúc nào cũng nói dối? Ta không biết như thế nào để tin tưởng người. Cho dù người nói ra chiếc bút là ta đưa, ta cũng không nghĩ gì, cũng sẽ không làm cho bọn họ cười nhạo người.”

Nghe nói như thế, ta hạ chân xuống, chỉ nhìn thấy bóng lưng Triệu nghị đi ra khỏi phòng.

“Tiểu tử này, thực kiêu ngạo. Chỉ là bộ dạng soái một chút, có gì đặc biệt hơn người cơ chứ?” Một tên trong phòng mà ta nghe không rõ giọng lắm lắm bất mãn.

Ta chỉ biết thật vất vả mới cùng hẳn thu hẹp khoảng cách, nay lại trở nên xa hơn.

Ta chính là một kẻ chỉ biết nói dối, cho nên ta mới hăm mộ kẻ cái gì cũng dám nói như người..

Ta chỉ có thể mê sảng mà tự nói ra, thiệt tình không dám cùng hẳn đấu khẩu. Chính là ta đối với người cảm tình sâu đậm, vậy mà ba từ đơn giản kia ta cũng đều không dám nói.

Ta chính là một tên ngu xuẩn, năng lực biểu đạt ngôn ngữ đều là vô hạn ngu ngốc.

Buổi đêm hôm đó, ta thế nào mơ thấy Triệu Nghị.

Hắn hôn ta, ôn nhu hôn ta.

Ta đối hẳn nói 3 từ: “Ta yêu người.”

Hắn nói với ta: “Ta sẽ vĩnh viễn tin tất cả những gì người nói.”

Sau đó hẳn đem ta ôm vào lòng, chúng ta cùng nhau ngắm tuyết rơi mùa đông.

Tỉnh lại mới phát hiện chính là một giấc mộng, nước mắt không tìm được bóng chốc rơi xuống.

8. Chương 8

Thi xong cũng là lúc bắt đầu kỳ nghỉ Tết. Ta vào lại P314 để tạm biệt huynh đệ bên đó trước khi về nhà thế nhưng trong phòng chỉ còn Ba Ba và Hà Mã.

Cứ nghĩ đến việc sẽ không thấy Triệu Nghị trong một thời gian, lòng ta bỗng thấy trống rỗng. Ta cố tình lưu lại một lúc, lòng tự nhủ là để xem xét còn quên gì không nhưng thực chất muốn nhìn thấy hắn.

Ngồi trên xe khách hơn một giờ đồng hồ ta mới về đến nhà, mẹ ta hào hứng xuống bếp làm cho ta vài món ngon, cha ta vẫn là giảng cho ta về nghệ thuật uống trà. Nhà của ta vốn cũng chỉ có 3 người.

Cha mẹ là công nhân bình thường, hàng tháng mỗi người đều tự trích lương của mình ra 1000 khối cho ta ăn học. Cuộc sống gia đình ta cũng chỉ ở mức vừa đủ.

Cha mẹ ta xét cho cùng vẫn là người của thế hệ trước, trình độ văn hóa không cao nên họ mang giấc mộng thanh xuân đặt vào ta. Đối với ta mà nói họ đặt rất nhiều tin tưởng và kỳ vọng.

Với người khác được cha mẹ quan tâm như vậy hẳn phải thấy sung sướng nhưng với ta, bọn họ càng tốt, ngược lại ta càng muốn trốn tránh, thế nên sau khi học đại học, ta rất ít khi về nhà, ta sợ ánh mắt tha thiết của hai người.

Nhưng một khi đã về đến nhà, ta giống như sống trong một thế giới khác vậy. Ở nhà, ta là con ngoan của cha mẹ, được cha mẹ yêu chiều ôn nhu hết mực.

Tự nhiên ta bắt đầu tự hỏi có khi nào con người thật của Triệu Nghị cũng không giống như ta nghĩ, ta thật sự không hiểu gì về hắn, tất cả chỉ là từ mộng tưởng của ta ra mà thôi.

Nghỉ ngơi ở nhà một tuần là đến ngày 30. Ba ngày Tết ta bị cha mẹ lôi đi thăm không biết bao nhiêu họ hàng. Đến ngày 4 ta quyết định quay trở về trường sớm hơn kế hoạch.

Ta lại bắt đầu mỗi ngày giống như du hồn lẩn quẩn ở KTX xem xét này nọ, được vài ngày liền cảm thấy nhàm chán.

Vì thế ta bắt đầu cầm quyển sổ ghi từ mới Tiếng Anh ra bên hồ trong KTX để học. Một ngày như thế trôi qua rất nhanh.

Thật hy vọng ngày cũng như vậy mà nhàn nhã đi qua.

Không có Triệu Nghị, ta vẫn sống tốt.

Không có hắn, ta cũng có thể vui vẻ.

Thời gian trôi thật nhanh, chẳng mấy chốc mà sắp đến ngày chính thức vào học.

Ta vẫn hàng ngày học từ mới Tiếng Anh.

Một buổi trưa, ta đi vào căng tin ăn cơm, vì vẫn chưa đến lịch học nên căng tin nhìn khá vắng vẻ.

Ta lấy đồ ăn rồi chọn một bàn trong góc mà ngồi xuống.

Ăn đến một nửa, ta mới ý thức được đối diện có người ngồi.

Giương mắt.

Một nữ sinh quốc sắc thiên hương ngồi đối diện ta.

Ta biết nàng?

Đương nhiên, nàng có hóa thành tro ta cũng nhận ra được.

“Người là Tiểu Tuyết nhi?” Nàng cười.

Bị mỹ nữ gọi như vậy, ta thấy thật sự mất mặt, trong nháy mắt mặt ta đỏ như ớt chín. “Là Phương tuyết.” Ta sửa lại.

“Nghị có nói qua với ta rằng người tên là ‘Tiểu Tuyết nhi’?”

Kinh! Hắn cho tới bây giờ chưa từng gọi ta như thế.

“Hắn nói bậy.”

“Hắn nói người dạy hắn toán, rằng người là một học trưởng tốt.”

“Miệng hần thực ngọt.”

“Hần chỉ một lần nói với ta về người nhưng ấn tượng của ta đối với người lại rất sâu sắc.”

“Là vì cái đêm chào mừng tân sinh viên đó?”

“Không, ta chỉ cảm thấy người rất kỳ quái, hẳn vì cái gì lại có bằng hữu như vậy.”

“Ta với hần không phải bằng hữu, chỉ là bọn ta ở cạnh phòng nhau nên thường xuyên phải tiếp xúc.”

“Thực xin lỗi, người tức giận sao?”

“Như thế nào mà ta lại phải giận.”

Trầm mặc.

Qua vài phút, nàng vẫn không rời đi.

“Ta năm nay muốn đi Nhật Bản.” Nàng nói

“A?”

“Ta muốn đi Nhật Bản du học.”

“Sau đó thì sao?”

“Khả năng không trở lại.”

“Người nói giỡn.”

“Thật sự, chúng ta học trường Nhật ngữ chỉ cần học xong một hai cái học kỳ có thể bảo lưu kết quả mà sang Nhật tiếp tục học 1 năm, sau đó lại trở về học tiếp năm thứ 3.”

“Không phải chỉ đi một năm thôi sao?”

“Ta ở Đông Kinh có người quen, có thể sẽ xin vào một trường có tiếng ở Đông Kinh, học xong đại học ta sẽ ở lại Đông Kinh làm việc.”

“Chúc mừng! Vậy Triệu Nghị kia người tính sao?”

“Ta thật sự thích hần.”

“Vậy thì thế nào?”

“Nhưng ta vẫn lựa chọn đi Nhật Bản.”

“Kết quả là người muốn vứt bỏ hần.”

“Ta không thể nói trực tiếp với hần chuyện ta muốn đi Nhật.”

“Chẳng lẽ người muốn ta nói sao?”

“Mong người giúp ta.”

Đây là cái thể loại gì vậy a?

“Thực xin lỗi, chuyện này ta không thể giúp.” Ta từ chối

“Bằng hữu của hần, ta chỉ biết người.”

“Ta cùng hần thật sự không phải bằng hữu.”

Trầm mặc.

Có lẽ nàng đã nghĩ rằng ta sẽ giúp nàng bởi cái loại chuyện này đối với ta mà nói là quá tốt đi. Chính là ta lại không nghĩ như vậy, chỉ là làm cho ta thêm phần chán ghét.

“Người nếu lúc trước còn tính đi Nhật, vậy vì cái gì mà còn muốn cùng hần ở một chỗ, làm cho hần thích người rồi lại từ bỏ hần, cái này không phải đùa bốn tình cảm của hần sao?” Ta rốt cuộc nhìn không được liền hỏi thẳng.

“Không, ta thật sự thích hần, cũng biết hần rất quý trọng ta, ta không biết nên làm gì bây giờ.” Nói xong, nàng bắt đầu khóc.

“Ngay từ đầu không cùng với hần không phải tốt hơn sao?” Ta lạnh lùng nói, trong ngữ khí có phần tức giận..

Ngay từ đầu nếu không có người thì thật tốt!

Ta ngây ngốc 1 phút, một nửa đĩa cơm sớm đã không muốn nuốt vào nữa rồi. Ta đứng lên, đem đồ ăn còn lại đổ vào sọt rác, ngay lập tức rời khỏi căng tin.

Cả ngày hôm đó ta đứng ngồi không yên.

Người yêu hần muốn đi Nhật!

Người yêu hần muốn vứt bỏ hần!

Nói không chừng, không có nàng, hần sẽ để ta vào trong mắt

Nói không chừng, không có nàng, ta nhân cơ hội mà lao vào.

Nói không chừng, không có nàng, hần sẽ nguyện ý đồng tính hướng với ta.

Ta vô thức bật cười, tiếng cười rơi vào hư không vô tận.

Ta như thế nào lại nhìn không ra rằng hần thật sự thích nàng, hần đối nàng thật sự rất nhiều cảm tình.

Vì cái gì nàng dễ dàng vứt bỏ hần?

Vì cái gì mà so với ước mơ của nàng, hần còn không bằng?

Nếu là ta, ta nhất định sẽ không làm cho hần thương tâm, sẽ không làm cho hần khổ sở, ta cả đời này sẽ không rời hần.

Bởi vì hần chính là ước mơ của ta.

9. Chương 9

Sau ngày bạn gái Triệu Nghị đến tìm, ta đã không còn muốn ra hồ ngồi học nữa, chỉ mỗi ngày ở KTX mà nghĩ ngợi lung tung.

Bỗng chợt có âm thanh vang lên. Nghe xong nửa ngày mới nhớ đó là điện thoại di động của ta.

Sau khi đỗ đại học, ta được cha mẹ mua cho điện thoại nhưng vốn chỉ dùng để nhắn tin, hơn nữa rất ít để gọi điện, lại càng không có nhiều người gọi cho ta.

Màn hình di động hiện ra một số máy lạ.

Ta tò mò ấn phím nghe. “Uy?”

“Phương Tuyết?”

Như thế nào lại là hần?!

“Triệu, Triệu Nghị?”

“Ta đã trở lại trường rồi, người có thể đến cổng trường đón ta không?”

“A?” Cái chuyện này quả thực từ trước đến giờ ta chưa từng dám nghĩ đến

“Không được sao?”

“Không, không, không phải, người đang ở cổng nào?”

“Cổng Tây.”

“Người chờ ta 10 phút, không, 5 phút thôi!”

Tắt di động ta liền nhắm thẳng hướng cổng Tây mà chạy như điên.

Năm phút, không nhiều không ít.

Thấy được hần, trên tay cũng không có gì nhiều, căn bản cũng không có gì để cho ta xách giúp.

“Không có gì muốn ta xách hộ sao?” Ta thở gấp, vừa thở vừa hỏi.

“Không có. Ta không phải gọi người đến để giúp ta xách đồ.”

“Ách..... Vậy vì cái gì mà gọi ta ra?” Ta hướng Triệu Nghị hỏi. Nếu hần có bảo ta lên núi cao xuống biển lửa, cũng không thành vấn đề gì.

“Không có, ta chỉ là có chút chuyện muốn nói với người.”

“Nga.”

Cổng trường không phải là nơi có thể tự nhiên mà nói chuyện riêng tư vì thế ta và hần cùng nhau đi vào vườn trường

Con đường nhỏ yên tĩnh, chỉ có ta và hần.

“Trong kỳ nghỉ đông, ta suy nghĩ rất nhiều về chuyện của người.” Vừa đi hần vừa nói.

“Phải...không?” Kinh sợ, cảm ơn người còn nghĩ đến ta

“Ngay từ đầu ta chỉ cảm thấy người là một người kỳ quái, đối với người khác thật sự rất nhiệt tình. Sau lại phát hiện người là đồng tính, ta lại cảm thấy người thực ghê tởm. Người luôn đối với ta thực sự nhiệt tình, còn dạy ta toán học, ở chung một thời gian ta mới biết được người tuyệt đối không phải người xấu. Ấn tượng về người cũng dần trở nên tốt hơn. Nhưng thật sự ta không thích người hay nói dối, càng chán ghét hơn việc người nói dối.”

Lời nói của hần giống như đặt ta vào nơi sóng to gió lớn, muốn nhấn chìm tất cả, từ trên xuống dưới đều là sự chấn động.

Tất nhiên, cuối cùng ta vẫn là bị chán ghét.

Ta chỉ có thể im lặng.

“Ta nghĩ thật lâu, vẫn là cảm thấy người là người nói chuyện hoàn toàn không thể tin tưởng được.”

Ta cúi đầu xuống, không muốn nhìn đến hần.

“Nhưng người cũng khiến ta nhịn không được mà muốn duy trì mối quan hệ.”

Đây là ý tứ gì?

Ta ngẩng đầu nhìn hần, hần nhìn ta cười như không cười. Qua mắt hần ta thấy được chính mình đang biểu tình ngơ ngác.

“Ta cảm thấy người là một người bạn tốt, ta sẽ coi người là bằng hữu tốt nhất của ta, ngược lại người cũng coi ta là bằng hữu, được không?”

Ta không trả lời hần, chẳng lẽ cười rồi đáp ứng cái thể loại đề nghị vớ vẩn này sao?

“Ta không phải đồng tính, cũng không biết thích một người con trai là như thế nào, càng không thể tưởng tượng lại cùng con trai làm chuyện đó..., cho nên theo sinh lý bình thường ta không thể đón nhận người, người vẫn là không cần chờ mong gì ở ta.”

Hần chính là loại người nghĩ gì đều dám nói ra. Ta thực sự hận hần, cái gì cũng hận.

“Nếu coi người là bằng hữu thì ta đã không đối xử tốt với người!” Để lại những lời này, ta chạy thật nhanh, bỏ hần lại phía sau.

Người không thích ta, ta chấp nhận. Nhưng xin đừng bắt ta làm bằng hữu của người, ta làm không được! Thật sự làm không được!

Chạy khỏi hẻm, ta như lạc giữa rừng rậm, không biết phải đi đường nào. Cứ chọn bừa một con đường, cứ như vậy mà đi, đến cuối cùng liệu có sai không?

Ta mua rất nhiều bia, sau đó tìm một nơi uống để lấp đầy cái bụng sớm đã trống rỗng.

Đầu trở nên chết lặng, toàn thân lâng lâng.

Nhưng là trong lúc mơ màng, lời nói của Triệu Nghị càng lúc càng rõ ràng, hơn nữa không ngừng ở bên tai mà vọng lại.

Ta bịt tai lại, không muốn nghe, không muốn nghe! Vô dụng, con người ta chẳng có cái gì là dùng được cả.

Rốt cục có âm thanh vang lên, làm gián đoạn lời nói của hắn trong đầu ta.

Nghe xong một trận mới nhớ tới là di động của ta đổ chuông, ta lần theo túi quần lý lấy điện thoại ra, ấn phím nghe rồi áp lên tai.

“Phương tuyết? Người đang ở đâu?”

Như thế nào vẫn là âm thanh của người kia? Ta không nghe.

“Mau trả lời ta!”

Người khẩn trương cái gì? Ta còn không muốn nghe người nói nữa cơ!

“Phương Tuyết!”

Đừng hét, tai ta không điếc.

“Người phải trả lời ta một tiếng.”

“Làm gì?” Cuối cùng ta cũng mở miệng

“Người đang ở đâu?”

“Ở đâu thì sao?”

“Người hiện tại ở nơi nào?”

“Nga, không biết!”

“Nói mau! Ta vì người mà lo lắng.”

“Cám ơn.”

“Người rốt cuộc ở nơi nào?”

“Ta thật sự không biết.”

“Đừng nói dối.”

Hắn thực sự bức ta. Ngũ khí của hắn chính là kiểu không có gì là không dám làm miễn là ép được ta nói ra.

“Tầng thượng, khu nhà 14.”

“Người đứng im ở đó chờ ta, đừng chạy loạn.”

Hắn nói xong, điện thoại liền bị ngắt.

Ước chừng mười phút sau, ta thấy hắn trước mặt đang hít từng ngụm khí lớn mà thở gấp. Ta ngồi bệt dưới đất, dựa vào thành lan, hắn đứng ở trên cao nhìn xuống.

“Người có biết hiện tại đã gần 1 giờ đêm?”

“Khó trách sao trời lại đầy sao.”

“Người sao lại ngồi đây mà uống bia?”

“Ta ngàn chén không say.”

“Người ở đây uống rượu bia là trái với nội quy trường học, nếu bị bắt sẽ bị phạt.”

“Không quan hệ, ta chưa bao giờ bị phạt, muốn thử xem như thế nào.”

“Người đừng nói bậy.”

Hắn đi tới, ngồi xổm thu thập mấy chai đang vương vãi xung quanh chỗ ta ngồi.

Tấm lưng hắn như được phóng đại trước mắt ta. Hắn thật sự đang ở rất gần... rất gần ta.

Không chút do dự, ta tiến về phía hắn, từ đằng sau vòng tay cuốn lấy thắt lưng hắn.

Hắn nguyên bản đang thu thập chai bia, động tác bất ngờ ngừng lại nhưng không có đẩy ta ra.

Thế giới lúc đó trở nên im lặng dị thường, chỉ có tiếng ta và hắn thở dốc.

“Thật ấm áp nga.” Ta đem mặt dán sâu vào lưng hắn, cảm thụ hơi thở của hắn.

“Đêm lạnh, cũng nên trở về thôi.”

“Như thế này là tốt rồi.”

“Người thực để ý những lời ta nói trưa nay sao?” Hắn hỏi

“Người sợ ta nghĩ luẩn quẩn rồi tự sát sao?”

Hắn không có trả lời.

“Ta không bao giờ làm cái việc ngu ngốc đấy! Thế giới này còn có biết bao nhiêu điều tốt đẹp như vậy, sao ta lại có thể không hưởng thụ cơ chứ.”

“Không có ý nghĩ thế là tốt rồi, nam nhân.....” Rõ ràng hắn muốn nói gì đó nhưng lại là im bật.

“Nam nhân?”

“Nam nhân còn có rất nhiều.”

“Đúng vậy, nhưng là ta tuyệt đối sẽ không cùng người làm bằng hữu.”

“Phải không?”

“Người vĩnh viễn là người đặc biệt, đặc biệt nhất đối với ta.”

“.....”

“Người sẽ không tin tưởng những gì ta nói đúng không?”

“Người khóc sao?”

“Không có, ai lại làm chuyện mất mặt như thế.”

“Ta không tin lời người nói.”

Hắn tách hai bàn tay đang ở trên thắt lưng hắn ra rồi xoay người lại nhìn ta.

Có cái gì đang nhẹ nhàng ở trên mặt ta mà chà lau, làm cho ta đang lạnh như băng bỗng trở nên ấm áp vô cùng.

Nguyên lai là tay hắn.

“Người khóc thật sự rất khó xem.”

“Ai kêu xấu, ta liền như vậy khóc tiếp cho xấu luôn đi”

“Không xấu, thật sự không xấu.”

Thật cảm động, cho nên được một tấc ta lại muốn tiến thêm một thước.

“Vậy người ôm ta được không? Một lần, một lần thôi, ta sẽ ngoan ngoãn trở về.”

Hắn do dự, không hề cử động.

Ta cười nhạo chính mình, muốn từ bên người hắn mà lui ra. Hắn lại giữ chặt cánh tay của ta, gắt gao đem ta ôm vào trong lòng.

“Cám ơn.” Ta vui vẻ nở nụ cười, sau đó vòng tay ôm lại hắn.

10. Chương 10

Đau!

Mồ hôi lạnh không ngừng toát ra, cơ thể cũng thế mà run run.

Cái cảm giác đau này, ta đã có thể đoán được từ trước.

“Người làm sao vậy? Rất lạnh sao?” Đỉnh đầu truyền đến thanh âm thân thiết.

“Đau, đau quá.....” Đau đến mức ta nói không thành lời.

“Làm sao vậy? Đau thế nào?”

Triệu Nghị nhanh chóng buông ta ra, nhìn gương mặt đang lấm tấm mồ hôi của ta hoảng hốt hỏi:.. “Là ta làm người đau?”

....

“Bụng, bụng.....” Ta yếu ớt nói ra hai chữ.

“Đau bụng?”

Ta nhẹ nhàng gật đầu.

“Người có bệnh bao tử?”

Lại nhẹ nhàng gật đầu.

“Ai cho người bình thường không chịu ăn cơm, hiện tại lại uống nhiều như vậy, ta lập tức đưa người đến bệnh viện.”

Hắn nói xong, còn không quên đem tất cả những chai bia còn lại vứt vào túi nylon.

“Có thể đứng lên được không? Ta công người xuống lầu.”

Ta gật gật đầu, hắn ngồi xổm xuống đưa lưng về phía ta. Ta miễn cưỡng đứng dậy, áp người lên tấm lưng rộng lớn, tay quàng qua cổ hắn. Thấy ta đã ổn định, hắn liền công ta hướng cầu thang mà chạy đến, trên tay còn không quên cầm mấy cái túi nylon đựng vỏ bia kia.

“Ta có xe đạp, chìa khóa để ở túi khóa.” Ta ghé vào tai hắn nhẹ giọng nói.

Hắn liền như vậy công ta trên lưng một đường chạy từ tầng 8 xuống, đến dưới lầu hắn rất nhanh tìm thấy Tiểu Phượng hoàng của ta.

Hắn để ta ngồi ở yên sau, sau đó cởi áo khoác thêm cho ta, trên người hắn giờ chỉ còn duy nhất. chiếc áo len

“Đi đường gió lớn, không được để nhiễm lạnh.” Hắn sờ sờ trán của ta, sau đó đạp Tiểu Phượng hoàng chở ta như bay đến bệnh viện.

Đi đến cổng KTX, bác bảo vệ nhìn thấy bộ dạng của ta đáng sợ tới mức ngay lập tức mở cửa cho chúng ta đi.

Ra khỏi trường, Triệu Nghị dừng lại ở một thùng rác ven đường rồi quăng cái túi vỏ bia kia vào.

Ta hỏi hắn vì sao lại làm như vậy.

Hắn chỉ nói “Người muốn bị trường phạt sao?”

Ta mới hiểu thì ra hẳn nghĩ cho ta.

Không phải vì đau dạ dày thì người có đối xử với ta tốt như vậy không?

Không phải ta nên cảm ơn căn bệnh dạ dày này sao?

Ta không nghĩ nhiều, nhanh chóng ôm chặt thắt lưng hẳn, đầu và ngực bắt đầu áp lên lưng hẳn, chỗ tiếp xúc ấm áp vô cùng khiến ta muốn rơi lệ

Nhưng ta chỉ nhắm mắt lại, khoái hoạt nở nụ cười.

Nếu đường đến bệnh viện có thể kéo dài vô hạn, cho dù đau đớn hành hạ, ta cũng không một lời oán hận.

Nhưng rất nhanh sau đó đã tới bệnh viện.

Đến bệnh viện đã là hơn 2 giờ đêm, đèn phòng cấp cứu sáng trưng nhưng không có ai.

Triệu Nghị đặt ta ngồi ở ghế dài cạnh phòng cấp cứu, chạy ngang chạy dọc tìm bác sỹ rồi mới trở về đưa ta vào phòng cấp cứu. Phòng cấp cứu cũng không thấy bóng bác sỹ đâu, hẳn dìu ta nằm xuống giường rồi gấp gáp một lần nữa chạy đi tìm người.

Cuối cùng bác sỹ cũng xuất hiện, lúc đó dạ dày của ta đã co rút thành quặn đau, ta cơ hồ ngay cả nằm im cũng không nổi.

“Đau! Thật sự đau quá! Đau quá!”

Ta từ sớm đã vứt bỏ hình tượng bản thân, ở giường bệnh không ngừng vặn vẹo thân thể mà la hét.

Ai đó mau cầm dao giết chết ta đi, cho ta sớm được giải thoát.

“Người đừng lộn xộn, nằm im cho bác sỹ xem bệnh.”

Mặc dù đau đớn ta cũng có thể cảm nhận Triệu Nghị ở một bên gắt gao cầm tay của ta, trong nháy mắt tay hẳn đã truyền cho ta sức lực vô hạn, ta từ từ an tĩnh lại.

Bác sỹ kéo áo của ta lên, trên bụng ta xoa bóp một trận, sau đó hỏi ta hôm nay ăn uống những gì. Ta chỉ thành thật nói rằng có bệnh viêm dạ dày mãn tính, cũng chưa ăn bữa tối, còn uống 8 chai bia.

Vị bác sỹ tầm tuổi trung niên nhìn ta ngao ngán nói thẳng: “Người trẻ tuổi các người như thế nào lại không biết coi trọng bản thân mình”

Sau khi nghe bác sỹ chẩn đoán, Triệu Nghị đi đóng viện phí. Y tá giúp ta nằm cao lên một chút, bắt đầu chích lên tay ta để truyền dịch. Nghe bảo phải truyền đến 9h sáng hôm sau mới hết chai.

Lúc y tá đặt xong ống tiêm vào tay ta cũng là lúc Triệu Nghị đi đóng viện phí về.

Ta nằm ở trên giường bệnh đã không còn một chút sức lực, dịch vừa mới được truyền vào cơ thể, còn chưa có phát huy tác dụng, ta cứ thế mà tiếp tục đau đớn.

“Nghe nói truyền đến 9h sáng mai mới xong, người đi về trước đi, không cần phải ở lại.” Ta hảo tâm khuyên hẳn.

“Người vẫn còn rất đau đúng không? Ta như thế nào lại không quản người.” Hẳn nói xong liền lấy tay lau lau mồ hôi lạnh trên trán ta.

“Người đừng nói như vậy, ta sẽ suy nghĩ lung tung mất.”

“Cái gì cũng đừng nghĩ, ngoan ngoãn nằm xuống, sẽ không đau nữa.” Ta phát hiện âm thanh của hẳn thực ôn nhu.

“Người vẫn ở lại với ta sao?”

“Đúng vậy.”

“Nắm tay của ta được không?”

Đêm nay ta tựa hồ đưa ra rất nhiều yêu cầu quá phận nhưng hẳn tất cả đều không cự tuyệt.

Hắn đi sang phía bên kia của giường, cầm lấy tay ta

“Cám ơn.”

Ta vui vẻ nhìn hắn cười, dịch thuốc xem như đã phát huy tác dụng, cơn đau vì thế cũng dịu đi rất nhiều.

Bàn tay ta được bàn tay ấm nóng của hắn bao bọc khiến ta vô cùng an tâm, cứ như vậy yên ổn đi vào giấc mộng.

Truyền dịch liên tục trong 6 tiếng, cả người ta giống như cái bị nước, cảm giác toàn thân đều phù thũng.

Quan trọng nhất là cánh tay bị chích truyền dịch kia, sau 6 tiếng bị ngược đãi giờ muốn như bại liệt, ngay cả cong ngón tay lên cũng không làm nổi.

Triệu Nghị nhìn bàn tay phải đáng thương của ta rồi từ từ cầm lên, áp vào trong lòng bàn tay hắn, hắn còn thật sự xoa bóp cho ta, làm cho tay mau chóng khôi phục lại cảm giác.

Xoa bóp một hồi lâu, khi tay của ta rốt cục có thể cử động, hắn mới đứng dậy dìu ta rời bệnh viện.

Trở lại trường đã là hơn mười một giờ, vừa lúc ăn cơm trưa

Hắn đưa ta vào căng tin, mua một phần cơm nhẹ nhàng mang đến cho ta..

Ta nói không muốn ăn, chợt nghe đến giọng hắn tràn ngập tức giận nói “Người thực không nghĩ đến tính mạng sao?”

Lần đầu tiên bị hắn mắng, ta cái gì cũng đều ngoan ngoãn nghe theo.

Ủy khuất! Tiểu tử thôi, người sao có thể ăn nói ngang hàng với người hơn người 3 tuổi! Ta là đại ca của người, người dám mắng ta!

Ta oán hận trừng mắt nhìn nhẩn một cái rồi nhanh chóng vùi đầu vào ăn cơm, ngọt ngào nở nụ cười.

Trở lại KTX, ta mới chú ý khuôn mặt tuần tú của hắn giờ tràn đầy mệt mỏi. Tối hôm qua ta an an ổn ổn ngủ ở trên giường bệnh, hắn lại chỉ có thể ngồi ở ghế, gục đầu vào bên giường ta mà ngủ. Ta bắt đầu thấy đau lòng.

Ta bảo là hắn không phải lo cho ta, hắn lại càng muốn mang ta đến tận giường, thấy ta nằm xuống rồi mới bằng lòng rời đi.

Nằm ở trên giường, cảm xúc của ta giống như được hoà với mật ong, ta lần theo túi áo lấy ra chiếc bút máy, mang nó thể thân cho Triệu Nghị mà gắt gao áp lên ngực, si ngốc ngây ngô cười rộ lên.

Cơn buồn ngủ rất nhanh lại tới, ta một chút liền mơ thấy mộng đẹp ngọt ngào.

11. Chương 11

Thống khoái ngủ một ngày, hôm sau tỉnh dậy đã là bắt đầu kỳ mới

Toán học đối với P.314 vẫn là ác mộng không dứt, ta tự nhiên vẫn là “tham mưu”

Chính là học kỳ này, ác mộng của bọn họ lại nhiều hơn, đó là môn vật lý.

Môn vật lý đối với ta cũng chỉ ở mức bình thường, nói chung là có tâm mà không có lực nên không thể giúp.

Rốt cuộc P314 vẫn có một nhân vật “ngọa hổ tàng long”, Ba Ba kỳ thật là thiên tài vật lý, học ngành hoá sinh thật sự là lãng phí nhân tài.

Vừa bắt đầu kỳ mới, chương trình học còn không quá nặng, Triệu Nghị cả ngày không ở ký túc xá. Không chỉ nói chuyện mà đến gặp mặt cũng rất khó.

“Theo các người, đại soái gần đây đều ra ngoài là vì cái gì?”. Buổi tối P314 tính cả ta nữa là 8 người tụ một chỗ nói chuyện phiếm, Lão Khoai sọ nhắc tới Triệu Nghị đầu tiên.

“Đi yêu đương thôi! Ai chẳng biết hần sau ngày khai giảng đều cùng bạn gái như keo như sơn.” Hầu Tử ê ẩm nói.

“Thực hâm mộ, khi nào thì ta có nữ sinh coi trọng như vậy chứ.” Tiểu Tôn Tử ngừ khí càng thêm chán.

“Các người nói xem bọn họ về sau có thể thành toàn không?” Cầu Hùng hỏi.

“Tình cảm tốt như vậy, làm sao có chuyện bất thành.” Cái Trắng nói.

“Sau này tốt nghiệp rồi rất khó nói trước a.” Ba Ba bổ sung.

“Đại soái sau khi tốt nghiệp, rồi làm cho một công ty sinh hoá, có phải hay không là toàn vẹn!” Hà Mã nói.

“Nếu bạn gái hần hiện tại bỏ hần để đi Nhật thì sao?” Ta nhin không được hỏi.

“Tiểu Tuyết Nhi, người không phải nói đùa đấy chứ?” Hà Mã tỏ rõ vẻ mặt “người đừng nói loạn” ra mà nói. “Người là không biết, hiện tại đều là bạn gái hần đi tìm hần trước, chỉ cần nàng không có giờ lên lớp là chạy thẳng đến phòng học của chúng ta chờ đại soái tan học, sau đó hai người vui vẻ đi ăn cơm. Có khi thừa dịp lớp học đông sinh viên, đại soái còn mang nàng đến lớp học ngồi cùng chúng ta.”

“Chính là kỳ học này, bạn gái hần tích cực hơn trước, học kỳ trước đều là đại soái chủ động đến tìm nàng.” Lão Khoai sọ bổ sung.

“Phải không?” Ta cười gượng hai tiếng, không nói thêm gì nữa.

“Uy, Tiểu Tuyết nhi người cũng chưa nói cho chúng ta về tiểu muội của người nha?” Cầu Hùng quay sang vòng tay ôm ta. Ta dùng khuỷu tay huých vào bụng hần, hần liền ôm lấy bụng mà kêu oai oái.

“Người thật không biết ý tứ! Tại đây trước mặt bao nhiêu người mà dám bán đứng ta!”

“Tiểu Tuyết Nhi, cũng không thể nói như vậy được, người với chúng ta không phải là huynh đệ không cần khách khí sao?” Cái Trắng bất mãn nói.

“Tiểu muội tính hay then thùng, không cho đem chuyện của chúng ta nói ra.” Ta tùy tiện bịa ra một cái lý do.

“Khó trách người cũng không thấy nói đến chuyện tình cảm bao giờ. Ta đã nghĩ Tiểu Tuyết nhi người tuy rằng không phải kiểu người bắt mắt, chói sáng nhưng lại vô cùng có duyên! Như thế nào lại không có nữ sinh ái mộ? Nguyên lai là vì muốn trở thành một lão công chung tình a!”

Tên Cầu Hùng này vô mông ngựa thực ngu ngốc. “Người cho là người nói như vậy ta có thể tha?” Ta cố ý giận giữ trừng mắt nhìn hần.

“Đại gia, tiểu nhân làm sao dám thế? Chỉ cần không quá phận, tiểu nhân đều nghe theo sự sai bảo của đại gia?”

Ta nghĩ thầm tên này thật chẳng có gì để sai bảo cả.

“Ta xem như vậy, cuối tuần này không phải chúng ta tổ chức đến công viên Tú Sơn xem hoa đào sao? Người đóng tiền cho Tiểu Tuyết nhi, đưa hần cùng đi du ngoạn một lần xem sao?” Ba Ba lộ ra vẻ mặt chính nhân mà cười cười.

Ý kiến này không tồi đi, dù rằng trường tiểu học của ta xuân nào cũng tổ chức đi xem hoa đào ở công viên Tú Sơn, đối với ta nơi đó đã ngấm nhìn đến chán ngấy.

“Cầu Hùng, yêu cầu này không quá phận đấy chứ? Cứ như vậy đi!” Ta cười cười vỗ vai hần, còn hần đã muốn hiện ra vẻ mặt đau khổ ê chề.

Cuối tuần, ta cao hứng cùng lớp sinh hóa năm thứ nhất bắt đầu lên xe đi đến công viên Tú Sơn.

Ta mang theo rất nhiều túi đồ ăn vặt, lại có thêm cu li miễn phí là Cầu Hùng nên ta một thân một mình vô cùng thoải mái.

Triệu Nghị đương nhiên mang theo bạn gái, hai người thân mật khăng khít ngồi cùng nhau.

Ta vừa lên xe liền thấy hai người thân thiết tựa vào nhau, ghen tuông dâng ngập đáy lòng, ta đi thẳng xuống cuối xe, ngồi hàng ghế cuối cùng.

Mắt không thấy, tâm không đau!

Cu li Cầu Hùng vẫn là xách đồ và đi theo ta đến cùng.

Công viên Tú Sơn nằm ở khu vực ngoại ô, từ trường học đi xe cũng phải mất 2 đến 3 tiếng.

Ngồi trong xe, không biết buồn bao lâu thì xe bắt đầu ra đến ngoại ô. Hai bên quốc lộ toàn màu xanh của lá cây, không khí nhẹ nhàng khoan khoái.

Đã lâu không có nhàn nhã như thế.

Ta ghé vào cửa kính xe cảm thụ không khí trong lành, từng cơn gió mùa xuân mang theo mùi bùn đất thơm thoảng thoảng, đem chính mình hoà vào cảm giác thanh bình này mà quên đi những phiền muộn trong lòng.

Ta cứ thế mà ngủ quên lúc nào không biết

Lúc bị Cầu Hùng đánh thức thì xe đã tới nơi.

Xuống xe, Ba Ba phát cho chúng ta mỗi người một vé vào cổng công viên.

Năm, sáu mươi con người cứ thế mà bắt đầu vận động, chính xác là leo bậc thang lên núi.

Ta đi nhanh như bay bởi vì trên người không có nửa điểm trọng vật, lập tức trở thành thủ lĩnh đầu đàn.

Cầu Hùng đáng thương, sớm đã không chịu nổi gánh nặng trên vai bị thụt lùi xuống nhóm cuối cùng.

Triệu Nghị cùng bạn gái nằm ở nhóm giữa, cứ thế nắm tay nhau hướng về phía trước mà leo. Nàng thỉnh thoảng lại lấy ra khăn lau mồ hôi cho hắn.

Triệu Nghị dành toàn bộ chú ý đặt ở người bạn gái xinh đẹp, làm sao có thời gian mà liếc mắt đến ta một cái.

Lòng ta đau xót, bước đi nhanh hơn, không muốn nhìn lại phía sau.

Đang đi nhanh, đột nhiên cảm thấy tay bị ai giữ chặt, tâm nhện không được một trận kinh hoàng.

“Tiểu Tuyết nhi, người chậm một chút a!”

Xoay người lại nhìn, hoá ra là Hà Mã.

“Ta đang rất cao hứng, đừng chần chừ ta.”

“Tốt xấu cũng chờ mọi người cùng đi, nếu tách ra cũng không tốt.”

“Ta không cùng lớp, không quan hệ.”

“Không được, người vẫn là đi cùng chúng ta, đừng nghĩ một mình một kiểu.”

“Thật phiền phức. Vậy chúng ta đi chậm lại chờ bọn họ vậy?”

“Nên thế.”

“Là Ba Ba bảo người đến giữ chân ta đúng không?”

“Người, người, người như thế nào lại biết?” Hà Mã vẻ mặt khẩn trương.

“Người cùng Ba Ba thế nào?”

“Thế nào là thế nào?” Hắn nhìn trời giả ngu.

“Nhìn ta! Người đừng có giả vờ!”

“Hắn tạm thời đáp ứng ta.”

“Tạm thời?”

“Hiện tại là ‘Thử việc’.”

“Nguyên lai là Ba Ba còn muốn có đường rút a” Ba Ba quả thực thông minh.

“Nói vậy, ta sẽ không khiến hấn phải rút lui!”

“Người xấu tính như vậy, không lui hóa ra Ba Ba đời này sống mệt đến chết à.”

“Người nói ai xấu tính!”

Hà Mã tức giận ôm ta, định tung cho ta hai quyền, ta nhanh nhẹn tránh, bám vào hấn, bên tai nói nhỏ: “Nói thật đi, người cùng Ba Ba đến bước nào rồi?”

Khuôn mặt tuần tú của Hà Mã đỏ bừng, nửa ngày cũng không thốt nổi một chữ.

“Cầm tay?”

Gật đầu.

“Ôm?”

Gật đầu.

“Hôn?”

Gật đầu.

“Lên giường?”

Hấn lắc đầu cắt lực.

“Người nghĩ sao?”

“Chỉ cần là hấn đứng trước mặt ta, ta đã muốn đem hấn đẩy ngã xuống, tưởng tượng thân thể của hấn mà muốn sờ soạng một trận, tưởng.....”

“Ký Huy!”

Cư nhiên có người ở phía sau kêu to tên ụy của Hà Mã! Sau lưng cả một đàn quạ bay qua.

“Ba Ba! Ta vừa rồi là nói giỡn thôi.”

“Thử việc chấm dứt, người không đủ tư cách, là hàng thứ phẩm.” Hà Mã bị phán tử hình rồi.

“Ba Ba, người hãy nghe ta nói a!”

Hà Mã điên cuồng hướng Ba Ba mà đuổi theo. Ba Ba càng chạy càng nhanh, hoàn toàn không để ý tới cái tên thứ phẩm với vẻ mặt cầu xin tha thứ kia đang đuổi theo đằng sau.

Phía sau, nhóm đi giữa đã rất nhanh leo đến chỗ ta, còn phía trước Hà Mã, Ba Ba đã biến mất đi đâu chẳng biết.

Nhớ tới Cửu Hùng, ta quyết định quay lại an ủi hấn một chút.

Đi qua Triệu Nghị, hấn căn bản không thấy ta liếc mắt nhìn hấn, ngược lại là bạn gái hấn hướng ta gật đầu mỉm cười một chút.

12. Chương 12

Rốt cuộc cũng leo đến đỉnh núi, nơi đây có hoa đào nở rộ rất đẹp, mọi người đều tự tán đi, rất nhiều người mang theo máy ảnh để chụp với hoa đào

“Tiểu Tuyết nhi, chúng ta cũng đến chụp ảnh đi!” Cửu Hùng đưa chiếc máy ảnh quý hoá mà hấn mới mua ra quơ quơ trước mặt ta.

“Người phải chụp ta đẹp một chút! Bằng không ta sẽ không để yên cho người.” Ta đe dọa hấn.

“Nhất định! Nhất định! Ta đây dùng máy Canon, trị giá 500 vạn, yên tâm không xấu được! Nhất định ta sẽ đem Tiểu Tuyết nhi nhà người chụp đẹp nhất thế giới”

Cầu Hùng trên cổ, trên vai, trên tay, chỗ nào cũng túi to túi nhỏ, lại còn giơ máy ảnh ra chụp, đáng điệu trông thật sự buồn cười, ta không nhịn được cười ha ha.

Nói thì chậm mà chụp ra thì nhanh, Cầu Hùng giơ máy ảnh lên “tách” một phát

“Cầu Hùng!” Ta rống giận.

Không cần xem lại cũng biết ảnh xấu thế nào. Cầu Hùng liền thu hồi máy ảnh rồi chạy mất.

Vườn đào nằm trên đỉnh núi, trên đó có một toà tháp rất cao. Đứng trên đó có thể nhìn thấy toàn bộ vườn đào.

Tháp ước chừng có chín tầng, tao leo lên không mất sức mấy nhưng mà cu li của ta – Cầu Hùng đi đến một nửa thì rớt lại, thật đáng thương.

Đỉnh tháp cũng không lớn, du khách đứng đó đa phần chụp ảnh xong là xuống luôn.

Ta từ cửa sổ của đỉnh tháp nhìn xuống phía dưới, nghe nói nếu ở đỉnh tháp mà gọi thật to tên người mình yêu và người đó cũng nghe được thì nhất định tình yêu đó sẽ thuận buồm xuôi gió.

Ta muốn làm thử cho dù ta chỉ là yêu đơn phương. Ta cố gắng ở trong đám người tìm kiếm thân ảnh người kia. Không có, đều không có!

“Tiểu Tuyết nhi, ta mệt sắp chết, ngươi cũng không thêm đợi ta.”

Cu li Cầu Hùng rốt cục cũng lên đến đỉnh tháp, thở phì phò như bò.

“Ta còn nghĩ đến Cầu Hùng ngươi đến nửa đường thì bỏ cuộc rồi chứ!”

“Ta đường đường một nam tử hán, thế nào mà phải bỏ cuộc!”

“Tên Cầu Hùng cũng hợp với ngươi đi.” Ta châm chọc nói hần.

“Tiểu Tuyết nhi! Ta sắp sinh khí rồi đấy!” Cầu Hùng có vẻ hết sức rồi.

“Được rồi! Hôm nay vất vả ngươi rồi, ra đây ta chụp ảnh cho nào.”

Cầu Hùng ngoan ngoãn lấy ra máy ảnh đưa ta rồi tranh thủ sửa lại quần áo để chuẩn bị tạo hình.

Ta cầm máy ảnh lên, quả nhiên ảnh trước ta thật xấu. Thở dài. Nếu là Triệu Nghị thế nào cũng rất tuần tú đi?

Giơ máy ảnh lên chụp Cầu Hùng, mở xem lại, hiệu ứng máy ảnh thật tốt, Triệu Nghị mà chụp nhất định sẽ soái lắm!

“Nơi này khung cảnh thật đẹp, Tiểu Tuyết nhi mau đưa máy ảnh cho ta.”

Cầu Hùng bị cảnh đẹp ngoài cửa sổ hấp dẫn, cầm lấy máy ảnh ta đưa, liền đối với một mảnh nước biếc thanh sơn bắt đầu bấm liên tục.

Ta tiếp tục nhìn theo cửa sổ xuống phía dưới, tìm kiếm người kia.

Thực may mắn, lần này ta đã thấy hần.

Từ chỗ cao nhìn xuống, mọi người đều bé nhỏ như con kiến nhưng ta liếc mắt một cái liền nhận ra hần.

“Triệu Nghị! Triệu Nghị! Triệu Nghị!”

Ta đem hết sức lực mà gọi thật to, mong muốn mang hết tình cảm của mình đặt vào tên hần mà gọi, hy vọng hần sẽ nghe thấy.

Chính là thanh âm mới phát ra tựa hồ đã bị gió mạnh trên đỉnh tháp thổi tan, ngay cả ta cũng chẳng nghe rõ được, mọi người xung quanh tự nhiên cũng không chú ý tới.

Họng kêu đến phát đau, cũng chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu đen tuyền của hần.

Ta đang muốn buông tha cho hần, hần lại giống như nghe được thanh âm của ta, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên phía tháp đỉnh.

Ta cao hứng liều mạng hướng hấn phát phát tay, nhưng hấn vẫn không phát hiện ra, rất nhanh lại cúi đầu cùng bạn gái hấn nói chuyện.

Cùng Cầu Hùng xuống tháp, hòng ta gọi to đến phát đau, đang tính xuống mấy cửa hàng nhỏ dưới chân tháp mua mấy viên thuốc ngậm

Lúc dưới chân tháp liền gặp Triệu Nghị cùng bạn gái hấn.

Tay Triệu Nghị còn đặt ở chiếc eo nhỏ nhắn của nàng, làm cho nàng dựa đầu vào trong ngực hấn.

Hai người này ở trong đám đông thật sự là siêu bắt mắt, ánh mắt ta phủ một tầng buồn khổ.

Nhìn thấy ta, vẫn là bạn gái hấn chủ động hỏi. “Hôm nay chơi vui vẻ không?”

“Vui vẻ! Ít nhiều có vị này huynh đệ, nếu không chắc không vui vẻ vậy đâu.” Ta vỗ vỗ vai Cầu Hùng.

“Các người mang máy ảnh không? Ta đến giúp các người chụp nhé?”

Thực chịu không nổi, Cầu Hùng vì khoe chiếc máy ảnh mới của hấn mà gặp ai hấn cũng rủ chụp ảnh!

“Nghị, chúng ta đến chụp ảnh đi! Tòa tháp này thật xinh đẹp.”

“Người thích là tốt rồi.” Triệu Nghị ôn nhu nhìn nàng.

Hai người vẫn duy trì tư thế ôm nhau mà chụp.

Đau! Thực đau!

Làm sao mà thấy chua xót thế? Như thế nào lại đau đến thế?

“Tiểu Tuyết nhi người cũng cùng đại soái chụp một kiểu đi! Quan hệ các người không phải tốt lắm sao?”

Nghe Cầu Hùng nói xong, tim ta suýt nữa thì nhảy dựng lên

Ai nói với người là ta cùng hấn quan hệ tốt? Người không thấy hấn không thèm để ý tới ta sao?

Từ ngày ta cự tuyệt làm bằng hữu với hấn, hấn với ta cái gì cũng không có quan hệ.

Hơn nữa đứng cạnh hấn, ta sẽ rất tự ti.

Ta định cự tuyệt nhưng bạn gái Triệu Nghị đã kịp lôi kéo ta vào đứng cạnh hấn

Đủ rồi! Đây là bố thí sao?

“Cầu Hùng, ta không.....”

“Cầu Hùng, người mau chụp đi.”

Câu nói của ta bị đánh gãy, cổ tay bị nàng nắm chặt mà kéo đến bên cạnh hấn.

Mặt ta cứng ngắc, hoàn toàn không cười nổi.

Chụp ảnh xong cũng không dám xem lại.

Chúng ta lại chia tay, hấn đi cùng bạn gái, còn ta đi cùng Cầu Hùng.

13. Chương 13

Theo kế hoạch 4 giờ chiều tập trung ở xe để quay về trường, ta cùng Cầu Hùng mới gần một giờ đã trở về xe.

Lên xe, ta cùng Cầu Hùng vẫn là tiến thẳng đến hàng ghế cuối cùng mà ngồi.

Trong xe ta nghe được mấy người oán giận kêu mệt.

Ta cũng mệt chết đi được, buồn ngủ, kết quả là ngủ lúc nào không biết.

Đến lúc mở mắt thì xe đã chạy đến đường cao tốc rồi.

Nhưng người ngồi cạnh dường như có chút không giống.

Cố gắng mở to hai mắt, nhìn về phía người bên cạnh, trong nháy mắt toàn thân ta cứng ngắc.

Như thế nào lại là hắn?!

“Mệt đến thế sao?” Hắn hỏi

“Có chút. Có việc gì sao?”

“Cầu Hùng đến phía trước đánh bài, để ta tới trông người.”

Ta đứng dậy, nhìn về phía xe đầu, quả nhiên một đám người đang tụ tập kích động mà chơi bài.

“Cũng không phải trẻ con, có cái gì mà phải trông? Bạn gái của người không cần phải chăm sóc sao?”

“Nàng say xe, uống thuốc liền ngủ. Cầu Hùng nói người ngủ so với trẻ con không sai biệt lắm, hắn thật sự lo lắng người sẽ đập đầu vào cửa kính.” Triệu Nghị nói xong rồi lại cười rộ lên.

Ai giống trẻ con? Nói hưu nói vượn! Toàn bịa chuyện giật gân!

Tên Cầu Hùng chết tiệt, dám ở đây mà nói xấu ta! Người chết chắc rồi!!!

“Dạ dày của người gần đây không sao chứ?”

“Rất tốt.”

“Nhớ rõ mỗi ngày phải ăn cơm.”

“Người vẫn là không nên ngồi đây, trở về chỗ đi.”

“Được, ta trở về.”

Bảo hắn đi, hắn liền đi thật! TT__TT

Ta giữ chặt tay hắn, kéo hắn ngồi xuống.

“Người rất thích nàng sao? Thích đến mức nào?”

“Vì cái gì người lại hỏi vấn đề này?” Hắn nhìn thẳng ta, cả người ta run rẩy sợ hãi.

“Người không tin cũng được, chính là ta chỉ đơn giản muốn hỏi một chút.” Ta cúi đầu không dám nhìn hắn.

“Ta thật sự thích nàng, cũng có tính đến về sau sẽ kết hôn.”

Sét đánh ngang tai! Nguyên lai từ miệng hắn nói ra “Kết hôn” khiến toàn thân ta rung động.

“Nếu..... nàng phải rời khỏi người thì sao? Hơn nữa là không bao lâu nữa.”

“Ta sẽ không để nàng rời bỏ ta! Cái gì cũng không thể chia rẽ được chúng ta!” Thanh âm hắn tràn ngập tức giận.

“Nàng cuối năm sẽ đi Đông Kinh, nhiều khả năng sẽ không trở lại.”

“Người đừng nói vậy!..... Đừng để ta phải chán ghét người.” Hắn tức giận thực sự

“Cho nên người đừng để tình cảm quá sâu đậm.”

“Người là có ý tứ gì?” Anh mắt hắn nhìn ta có chút trách cứ.

Dù sao hắn cũng không muốn cùng ta có liên quan nên bị hắn chán ghét cũng không khác gì. Ta có thể thấy hắn nếu mất đi bạn gái sẽ đau thương nhường nào.

“Người hãy cùng nàng nói chuyện.”

“Đa tạ, ta sẽ nói.”

Hắn nói xong, đứng dậy, nhanh chóng trở về chỗ ngồi.

Mệt mỏi, thật sự mệt chết đi.

Buổi tối hôm đó, nằm trên giường, ta thế nào cũng không ngủ được, bên tai cứ vang vẳng lời nói tràn ngập tức giận của hắn.

Sau đó một ngày, ảnh chụp hôm đi Tú Sơn đã được rửa.

Ảnh ta chụp cùng Triệu Nghị thật sự buồn cười, hai người thì một người cao lớn soái khí, một người thì bé nhỏ bình thường; một người vẽ mặt ung dung, một người vẽ mặt luống cuống. Hai người đứng chung một chỗ thật như tranh biếm họa. Cầm ảnh mà ta không dám nhìn chính mình, muốn đem ảnh xé làm hai mảnh, đem chính phần của mình mà hủy đi, tuy nhiên vẫn là luyến tiếc không nỡ.

Cuối cùng ta còn cẩn thận đem bức ảnh dán vào nhật ký rồi viết xuống dưới hai chữ Triệu Nghị. Trang giấy đó, mỗi ngày ta đều mở ra xem 1 lần.

Một tuần sau, ta đi chơi về, đang trên đường về KTX thì nửa đường đã bị một người kéo vào góc tối.

Hắn vẫn là mạnh mẽ và nhanh chóng như lần trước.

“Nàng nói nàng không có tính đi Nhật Bản.”

“Phải không?” Ta có cảm giác bị người ta bán đứng

“Người không có gì muốn nói sao?” Hắn gấp đến độ ở bên cạnh ta đi qua đi lại.

“Người muốn ta nói cái gì? Ta nói thì người sẽ tin sao?”

Ta với bạn gái người, người tin ai hơn? Không phải người cũng đã rõ ràng rồi sao?

“Người vì cái gì mà lại nói dối?”

“Nếu người đã coi ta là loại nói chuyện không đáng tin nhiệm thì vì cái gì lại đi tin ta? Vì cái gì lại phải hỏi lại bạn gái người?”

Hắn trầm mặc vài giây, sau đó nói: “Ta biết...người sẽ không vô duyên vô cớ nói dối.”

Người vẫn là tin tưởng ta, đúng không?

“Ta nghe bạn học nói rằng nàng đang đi xin thị thực.” Lần này là ta nói dối thật. Ta không muốn nói rằng chính nàng bảo ta đi nói với hắn như thế.

“Như thế nào có thể, nàng mỗi khi rảnh đều ở một chỗ cùng ta!”

“Ta không có ý tứ khác, chỉ là muốn người chuẩn bị tâm lý trước.”

“Không có ý tứ khác? Người nghĩ rằng ta tin người sao?”

Hắn nắm chặt bả vai ta, nhìn chăm chăm vào mắt ta làm cho ta thực sự sợ hãi.

“Người muốn yêu như thế nào tùy người, ta không còn lời nào để nói.” Ta quay mặt đi không nhìn hắn.

“Tiểu Tuyết nhi, đừng như vậy, ta thật sự không chán ghét người.”

Hắn bỗng nhiên thay đổi thái độ, tựa đầu vào bả vai ta, ta cứ như vậy mà bị hắn ôm vào trong lòng. Hơi thở ấm nóng của hắn phả vào cổ của ta, khiến cho toàn thân ta nổi lên từng đợt run rẩy tê dại.

“Người..... thích ta được không?” Nếu thời gian trở lại đêm hôm đón tân sinh viên, ta nghĩ hắn nhất định sẽ không đáp ứng yêu cầu vô lý này của ta.

Ước chừng qua cả một thế kỷ, ta mới nghe được thanh âm của hắn. “Người có biết nàng đối với ta là không thể thay thế.”

“Cho nên đối với ta, người cùng với nàng cũng được, không cùng cũng được. Ta không ngại, thật sự không ngại.”

Ta biết ta là đồ đê tiện, nhưng cũng không nghĩ mình lại đê tiện đến mức này.

“Người muốn ta làm như thế nào?” Hắn hỏi

“Chỉ cần khi nào người muốn ở cùng ta thì gấp hạc giấy đưa cho ta. Sau đó người muốn làm gì cũng được.”

Nói cách khác thì ta chính là tình nhân bí mật của hắn và hạc giấy chính là ám hiệu của hai chúng ta.

“Như vậy đối với người không công bằng.”

“Ta không cần công bằng, chỉ cần người, người còn không hiểu sao?”

“Tiểu Tuyết nhi.” Đây là lần đầu tiên hắn trước mặt ta mà gọi như vậy. Nghe thực thân thiết tựa như hắn vốn đã gọi như vậy hàng trăm lần.

Hắn càng không ngừng gọi ta, mặt hắn không ngừng hướng ta mà tiến tới, hô hấp của hắn cũng trở nên dồn dập.

“Nhắm mắt lại.” Thanh âm của hắn nặng nề nhưng lại thực thoải mái. Ta bị âm thanh của hắn mê hoặc, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hơi thở của hắn càng lúc càng gần, rất nhanh sau đó ta liền cảm nhận được đôi môi hắn.

Ta kích động ôm lấy thắt lưng hắn, cả đời này cũng không muốn buông ra.

Ta không muốn cùng người khác chia sẻ người yêu.

Cũng không muốn tình yêu của mình lại hèn mọn như thế.

Nhưng đối với người vẫn là ta cam tâm tình nguyện chấp nhận sự thật này.

14. Chương 14

Ta biết nhất định sẽ nhận được hạc giấy từ hắn, chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy.

Giữa trưa hôm sau từ căng tin trở lại phòng ngủ, ta thấy ngay trên bàn học một hình gấp quái dị. Có lẽ đó là hạc giấy, nhưng như thế nào ta lại chỉ có thể gọi đó là “một khối giấy”

Dù gì cũng phải khen ngợi Triệu Nghị, để gấp được một khối giấy như thế này, nhất định là hắn phải cố gắng gấp bội.

Ta đem khối giấy hình thù kỳ lạ cầm ở trên tay, không khỏi bật cười.

Ngắm nhìn lại khối giấy bé nhỏ kia, ta chợt phát hiện ở cánh con hạc có dòng chữ viết siêu vẹo: “ 10 giờ gặp nhau dưới lầu”

Nếu không gặp hắn mà chỉ nhìn chữ hắn thôi, nhất định không thể tưởng tượng được con người này lại có bề ngoài mê đảo chúng sinh như vậy.

Buổi tối đúng 10 giờ, ta đi xuống lầu dưới của KTX. Nhìn ngó xung quanh một chút, liền thấy ngay một bóng người cao lớn từ chỗ tối đi ra. Chính là bóng đêm cũng không thể che đi con người cao lớn soái khí kia.

Tháng ba, trời mùa xuân, đêm nào cũng mưa phùn rất dễ chịu, gió xuân phát phơ mang theo chút lạnh.

Ta cùng hắn sóng vai đi trên con đường lớn ở KTX vốn đang vắng vẻ vì trời đã về đêm..

“Thật lạnh.” Ta vừa thổi thổi vào tay rồi xoa hai bàn tay vào nhau, làm cho cơ năng chuyển hoá thành nhiệt năng mà sưởi ấm bản thân.

Hắn không nói gì, chỉ kéo tay ta lại mà gắt gao nắm lấy.

Như vậy so với cơ năng chuyển hoá nhiệt năng thì hiệu suất lớn hơn nhiều, lo lắng từ ngón tay lan đến tận đáy lòng.

Ban đêm thì chẳng có gì để chơi vì thế ta đề nghị đi chợ đêm, hắn vừa nghe liền nhú mày một chút nhưng lại không phản đối.

Chợ đêm, đèn vẫn sáng trưng, phi thường náo nhiệt, trời mưa phùn cũng không khiến mọi người kém đi nhiệt tình.

Ta nhất nhất lôi kéo hắn đến một quán ăn, hắn từ đầu còn có chút kháng cự, sau lại theo ta không ngại mất hình tượng mà ngồi nhấm nháp đồ ăn vặt.

Ăn xong mấy đồ linh tinh, ta kéo hắn đi uống nước đậu, vẫn là quán nước đậu mà ta thích nhất.

Đến khi bụng no căng, chúng ta mới rời chợ mà trở về KTX.

Trên đường, hắn than rằng nếu cùng ta ở một chỗ lâu ngày, hắn nhất định sẽ trở nên béo phì.

Ta cười đáp lại hắn “Nếu ngươi biến thành béo phì thì sẽ chẳng có ai tranh giành ngươi với ta”

Câu nói của ta có bao nhiêu ý vui đùa? Chính ta cũng không biết nhưng ta biết rõ rằng khi nghe những lời này, hắn rất cảm động, vội nắm chặt lấy tay ta.

Đi đến lầu dưới KTX, hắn lại trực tiếp kéo ta đến góc tối hắc ám kia mà bá đạo hôn môi. Quay cuồng một trận, trở lại phòng ký túc xá đã là rạng sáng.

Nằm ở trên giường, ta như thế nào cũng ngủ không được, trên môi ta còn giữ lại dư vị của hắn, cơ thể ta còn lưu lại hơi ấm của hắn, trong lòng còn sót chút kích thích của hắn.

Ta thực hạnh phúc, thật sự thực hạnh phúc.

Tuyệt không hối hận!

Ta cũng chẳng sợ việc chỉ có thể ở trong bóng đêm mà yêu đương, cũng chẳng sợ việc chỉ có ban đêm hắn mới thuộc về ta.

Số hạc giấy ta nhận được càng ngày càng nhiều, hơn nữa càng ngày càng xinh đẹp, tinh xảo.

Mỗi lần đều là giữa trưa, hắn để 1 con hạc giấy trên bàn học của ta, ở cánh đều có dòng chữ xấu xí “10 giờ gặp nhau dưới lầu”.

Mỗi ngày ta đều thật cẩn thận đem hạc giấy cất vào tủ cá nhân, cầu nguyện hắn có thể làm cho ta đủ 99 con hạc giấy.

Trước khi Triệu Nghị xuất hiện, tủ cá nhân kia của ta vốn cũng chỉ là nơi để tiền sinh hoạt phí, hiện giờ nó trở nên vô cùng phong phú với nhiều đồ vật liên quan đến hắn.

Chúng ta ước chừng mỗi ngày đều 10 giờ tối hẹn hò nhau, bất chấp mưa gió.

Bắt đầu là đi chợ đêm ăn khuya, khi thời tiết chuyển ấm chúng ta bắt đầu đi ra sân thể dục.

Sân thể dục thường chỉ có mình chúng ta, lúc mới bắt đầu ta còn không quen, nhưng là Triệu Nghị nhất quyết lôi kéo bằng được

Đi đến chỗ nào không có người, hắn liền chủ động hôn lại đó.

Kết quả, ban ngày mỗi lần đi qua sân thể dục hại ta không nhìn được một trận mặt đỏ tim đập.

Những ngày này thật sự ngọt ngào.

Nhưng là quan hệ giữa ta và hắn vĩnh viễn không thể thấy ánh sáng.

Ta bắt đầu yêu thích đêm tối.

Thời gian cứ như vậy cho đến tháng tư.

Thời tiết rõ ràng ấm áp lên nhưng hắn vẫn cứ mỗi đêm đều nắm chặt tay ta mà sưởi ấm.

Ngày đó buổi tối, ở sân thể dục, thực vắng vẻ.

Ta đối với hắn nói: “Ta và ngươi chạy thi 100m, thể nào?”

Hắn có vẻ không tình nguyện nhưng vẫn đáp ứng.

Sự thật chứng minh, chân tay hắn đều dài, chạy được vài bước thì bắt đầu chiếm ưu thế tuyệt đối, còn chưa tới nửa đường ta đã bị hắn bỏ xa một đoạn dài.

Đến nửa đường, ta thở gấp liền đặt mông ngồi xuống mặt cỏ.

Hắn đi tới, bắt lấy cánh tay của ta mà kéo bắt đứng lên.

“Vận động mạnh rồi dừng ngay lập tức sẽ không tốt cho tim”

“Thật đáng ghét! Ta mệt!” Ta bất mãn nói, không thèm làm nũng.

“Đừng lười, ta cùng người chậm rãi đi bộ một chút.”

Hắn sủng nịnh giúp ta lau mồ hôi trên trán, sau đó lấy tay ta đan vào tay hắn, lôi kéo ta chậm rãi bước đi.

“Đại hội Thể dục thể thao toàn trường sắp tới, người đăng ký hạng mục nào?” Ta hỏi hắn

“Không có.”

“Ta vừa thấy người chạy rất tốt, đăng ký xem sao.” Ta làm ra vẻ chờ mong.

“Ngốc tử, chả có gì hay cả.”

“Ta rất muốn mang con người người, mỗi một mặt, mỗi một phương diện đều khắc sâu vào trong lòng”

Ta vui vẻ cười, hắn không cười, cũng không nói nữa, chỉ nhìn ta thật lâu.

15. Chương 15

Tại đại hội thể dục – thể thao của khoa hắn thật sự đăng ký tham gia thi nội dung chạy 100m dành cho nam. Chính là ngoài 100m còn cả 5000m nữa

Theo thông tin từ p314, 5000m là không phải hắn cam tâm tình nguyện đăng ký, chính là lúc đăng ký 100m BaBa ở bên cạnh mạnh mẽ phán cho hắn.

Mọi người P314 đều biết, phản kháng BaBa nghĩa là chết

Hắn chỉ có thể ngoan ngoãn đồng ý.

Đăng ký dự thi ở 5000m đến bây giờ là vấn đề nan giải, tuy nói rằng đây chính là cơ hội để gây sự chú ý nhưng đại đa số mọi người vẫn coi đây là nội dung khó nhằn. Vì thế chủ động đăng ký nội dung này chỉ có thừa thớt vài người. Mà đại hội của khoa chỉ diễn ra một ngày, vì thế những người đăng ký 5000m không cần tham gia đại hội của khoa mà lên thẳng đại hội của trường.

Đại hội của khoa lần này có nhiều hạng mục, đương nhiên sẽ phải cạnh tranh kịch liệt, chỉ có 3 người đứng đầu mỗi hạng mục mới có tư cách tham gia đại hội của trường.

Tại đại hội khoa, chạy 100m nam bắt đầu lúc 10 sáng.

Hỏi thăm nơi diễn ra nội dung này, ta thẳng tiến tới khán đài trước 30 phút. Khán đài đặc biệt nhiều nữ sinh, tên “Triệu Nghị” được đám người hô lên liên tục làm ta ngỡ rằng mình đang rơi vào “Triệu Mê đàn”.

Khi Triệu Nghị chính thức lên đường chạy, các nữ sinh trên khán đài liền một mảnh thét chói tai.

Phía dưới Triệu Nghị chú tâm làm động tác khởi động.

Tiếng súng vang lên, 6 người thân hình cao lớn mạnh mẽ đồng thời xuất phát.

Khán đài chỗ ta ngồi sớm đã bị bao trùm bởi tiếng la “Triệu Nghị cố lên”, ta còn chưa kịp vì hắn kêu cố lên thì 6 người họ đã nhất nhất về đích.

“Người nói Triệu nghị đứng thứ mấy?” Ta nghe một nữ sinh đang hỏi nữ sinh khác bên cạnh.

“Thứ hai, dường như là chạm đích cùng một lúc với Thái Tuyền nhưng Triệu Nghị vẫn chậm một chút.”

“Thứ hai cũng rất lợi hại! Nghe nói Thái Tuyền kia cùng với Triệu Nghị ở trung học đều phá vỡ kỉ lục của trường!”

“Triệu Nghị chẳng những đẹp trai, thể thao lại giỏi, người kia sao có thể so được!”

Hắn vẫn có cái đầu là không được tốt, nếu không ta đã oán hận lão thiên gia sao lại bắt công đến thế.

Ta một bên nghe lên hai nữ sinh bên cạnh nói chuyện, một bên dùng ánh mắt dõi theo Triệu Nghị.

Hắn nhìn về phía này!

Hắn đang nhìn ta! Như một đứa nhỏ hồn nhiên, ánh mắt tươi cười, làm cho ta sôi sục!

Sau đó hắn hướng ta trong đám người làm biểu tượng chữ “V” ý chiến thắng.

Trên khán đài nữ sinh ồ lên, đều cho rằng Triệu Nghị đối với ai đó mà cười, đối với ai đó mà dùng tay ra hiệu.

Đương nhiên, bọn họ không hề nghi ngờ ta.

Là các người không biết?

Hắn chính là đối với ta cười.

Hắn chính là muốn ở cùng ta chia sẻ chiến thắng

Hắn ngay từ đầu tham gia đại hội là vì ta.

Hơn nữa, đây chính là sân thể dục mà chúng ta mỗi đêm đều vô số lần hôn nhau.

Các người không biết, hết thầy không biết!

Các người lại càng không thể có được cơ hội như vậy cho dù ta dùng phương thức hèn mọn, chỉ có thể tạm thời chiếm được hắn.

Mấy ngày sau là đại hội toàn trường.

Đại hội thể dục thể thao của trường tiến hành trong 2 ngày, cũng những nội dung này nhưng trình độ thì hơn hẳn đại hội của khoa. Áp lực cạnh tranh cũng lớn hơn.

Ở đại hội của khoa, Triệu Nghị đứng thứ hai nên có thể tiếp tục thi đấu ở đại hội của trường.

Thi đấu vòng loại cùng trận chung kết chạy 100m đều là buổi chiều của ngày đầu tiên, còn nội dung 5000m là buổi chiều ngày hôm sau.

Tối trước hôm diễn ra đại hội của trường, ta cùng Triệu Nghị ở sân thể dục tập luyện chạy 100m.

Trước đó ta cũng chỉ là vui đùa mà nói nếu hắn có thể đạt vị trí thứ nhất thì tốt quá. Ta lúc ấy không nghĩ hắn lại nghiêm túc suy nghĩ về điều đó đến thế. Đêm hôm đó ta cùng hắn tập luyện đến tận 2 giờ đêm.

Vào ngày hôm sau, ta cố ý ăn no ngủ kỹ 1 chút, đến hơn 1 giờ chiều mới chạy đến khán đài. Ta vẫn là tranh được 1 chỗ ở tầm giữa.

Đến hai giờ chiều các nội dung mới bắt đầu đấu vòng loại, vậy mà trước đó ta đã lại một lần nữa rơi vào “Triệu Mê đàn”

Hơn nữa sức hút của Triệu Nghị đã từ khoa chúng ta lan sang cả những khoa khác.

2 giờ 40 phút, vòng loại nội dung thi chạy 100m cho nam chính thức bắt đầu.

Hắn ngay từ đầu đã vượt xa đối thủ, hướng đích chạy về đầu tiên.

Ta cùng các nữ sinh bắt đầu hoan hô ầm ĩ.

Nhìn đến đích, ta thấy một người con gái xinh đẹp đang chờ hắn, đưa khăn và nước cho hắn.

Ta không hy vọng xa vời rằng hắn sẽ lại cười với ta, chỉ hy vọng hắn có thể liếc mắt xem ta một cái.

Nhưng mà bên người hắn đã có bạn gái, trong mắt thế nào còn nhìn xuống ta?

Hơn một tháng nay, ta lừa mình dối người không nghe, không xem, không nghĩ, không nói đến bạn gái hắn, ta cố gắng làm cho bản thân quen thuộc với cuộc sống trong đêm tối. Ta chính là “bịt tai mà ăn trộm chuông người” nhưng đây là chọn lựa của ta. Thế nào ta lại cảm thấy khổ sở?

Cười khò! Cố gắng cười vì hấn! Cười nhìn hấn lướt về đích trong tư thế oai hùng.

Đúng 4 giờ, chung kết nội dung thi 100 mét cho nam bắt đầu.

Ta cùng khán đài nín thở vì Triệu Nghị rồi lại điên cuồng gào thét “Cố lên”. Hấn không phụ sự mong đợi của mọi người, lại cán đích đầu tiên.

Trên khán đài, chúng ta như phát điên!

Ta cùng các nữ sinh hoan hô nhảy nhót.

Ta biết, việc ta thích hấn, sùng bái hấn so với nữ sinh kỳ thật không có khác nhau.

Còn trong mắt hấn, bạn gái hấn mới là tối trọng yếu.

16. Chương 16

Ngày đó, hấn không đưa ta hạc giấy.

Chỉ mới có 57 con hạc giấy thôi sao? Như vậy mối quan hệ của chúng ta đã duy trì qua 57 buổi đêm.

Ngày hôm sau, buổi chiều 3 giờ, nội dung chạy 5000m chính thức bắt đầu.

Ta đến trước nửa giờ rồi trực tiếp chen xuống mặt sân đứng.

Triệu Nghị cùng bạn gái lại ở bên nhau nói chuyện phiếm, làm ta ngay cả dũng khí tới gần đều không có.

Thời điểm hấn cùng bạn gái ở một chỗ, ta tự mình biết là phải tránh ra. Cái đó là “tình yêu ngoài giá thú”, còn ta chính là loại người thứ 3 xấu xa.

Ta tìm một chỗ đứng xa đường chạy một chút để tránh hấn và bạn gái.

Trận đấu bắt đầu, có người đang ra sức chạy, cũng có người lại phải dừng lại tạm nghỉ dưỡng sức, có người thi đấu cho đủ quân số, ngay từ đầu đã chuyển sang đi bộ

Triệu Nghị chạy 100m có thể nói là phi thường xuất sắc, nhưng chạy cự ly dài hấn rõ ràng không am hiểu. Sau 5 vòng chạy đã rơi xuống nửa nhóm phía cuối.

Ta vẫn đứng ở chỗ có rất nhiều fan của Triệu Nghị. Hấn mỗi lần chạy qua chỗ chúng ta, tất cả đều kích động hô to “Triệu Nghị cố lên”

Ta chỉ yên lặng nhìn hấn, hấn từ vòng thứ nhất đã bắt đầu biết ta đứng ở đây. Lúc hấn chạy ngang qua, chỉ lạnh nhạt liếc xem ta một cái.

Lần thứ 6 chạy qua, hấn lại đối ta nở nụ cười, còn hướng ta phất phất tay, ý bảo xem cổ tay hấn..

Người xung quanh đều hướng ta bằng ánh mắt kinh dị nhưng ta đã sớm không còn tâm tư chú ý đến người khác nữa.

Cổ tay phải của hấn quấn một cái khăn tay nhỏ bé, có những bông hoa tuyết nhỏ xinh xắn, trông thật quen thuộc.

Đó là chiếc khăn mà ta yêu quý nhất, 6 năm cũng không bỏ được.

Năm đó ông bà ta đi Châu Âu, tìm mãi mới mua được cho ta kỉ vật đẹp đến thế, cũng tốn vài trăm tệ là ít. Ta cũng biết ông bà chỉ cho mình ta mà thôi.

Lần đó Triệu Nghị sốt, ta dùng khăn tay mà chườm lạnh cho hấn nhưng lại quên không lấy về.

Đúng hơn là ta không nghĩ tới phải lấy về.

Ta mang tất cả những gì quý giá nhất đưa cho hấn, chưa từng nghĩ tới sẽ nhận lại cái gì.

Nhưng là hiện tại ta nhìn thấy!

Nhìn thấy hấn đem chiếc khăn tay đó như bùa hộ mệnh mà buộc nơi cổ tay!

Người rất coi trọng nó, đúng không? Cũng rất coi trọng ta, đúng không?

Cầu xin người yêu ta nhiều một chút, một chút là tốt rồi.

Đột nhiên ta mong muốn được chạy đến bên người hấn, muốn ở vạch đích mà nghênh đón hấn trở về.

Thực xin lỗi, tuy biết rằng lúc nào có bạn gái người thì ta không được xuất hiện nhưng là ta làm không được! Làm không được!

Con người ai cũng có lòng tham!

Xin người tha thứ cho ta!

Ta rất cuộc không chịu được, liền hướng đích mà chạy tới.

Nhưng khi đến khu vực đích, cả trai lẫn gái tạo thành 3 tầng vây quanh đường chạy, ta có chút nhụt chí nhưng vẫn là cổ vũ chính mình.

Ta dáng người trung bình, so với người bình thường lại có phần gầy hơn, nên cho dù chen vào đám người này không phải chuyện dễ, nhưng vẫn là gian nan chen thành công.

Bình thường ta không thích đổ mồ hôi nên không mấy khi chen chúc vào đám đông để giúp vui.

Đây là lần đầu tiên đứng giữa hỗn tạp các loại mùi mồ hôi, ta vô cùng khó chịu, làm cho ta một trận ghê tởm, dạ dày cũng bắt đầu nhâm nhảm đau.

Thật vất vả rồi cực cũng ở đám người mà chen lên hàng đầu tiên, liền thấy mấy người đang hướng về đích.

Ước chừng hơn hai mươi người về đích, ta mới nhìn thấy Triệu Nghị.

Mọi người xung quanh lại sôi trào lên.

Ta không biết bị ai đẩy một phen, liền hoa mắt chóng mặt mà ngã vào đường chạy.

May mà chỗ đó ở phía sau đường đích nên không gây cản trở cho người đang thi đấu.

Ta ngồi dưới đất, xoa đầu gối bị đau, ngẩng đầu vừa thấy Triệu Nghị hướng phía ta mà chạy nhanh tới.

Hấn lướt qua vạch đích, khoảng cách với ta mỗi lúc một gần!

Tim của ta bắt đầu đập kịch liệt.

Người sẽ đến giúp ta đứng lên? Người sẽ đến hỏi ta ngã có bị thương ở đâu hay không?

Nhưng là.....

Hấn không nhìn đến ta một cái, lướt qua người ta mà chạy tiếp.

“Nghị, người có khỏe không?” Sau lưng truyền đến giọng hỏi thân thiết của bạn gái hấn.

Ta như thế nào vẫn nhìn không ra rằng có nàng thì vốn không có ta.

Ta cười, đứng lên, vỗ vỗ ống quần rồi đi, không buồn nhìn lại phía sau một lần.

Ta tìm được một chỗ khuất, không có người mà ngồi.

Ta ngồi dựa vào tường, ôm lấy đầu gối. Trạng thái bắt đầu rơi vào mộng lung.

Không biết ngồi bao lâu, chợt nghe âm thanh thông báo đại hội chính thức kết thúc. Tiếng người ồn ào dần dần trở về yên tĩnh, cả một khoảng chân trời đỏ ửng. Ngay cả mặt trời cũng phải về nhà rồi.

Tháng năm, thời tiết nóng nực nhưng ta chỉ cảm thấy thân thể mình lạnh lẽo run rẩy

Tim của ta không có chỗ mà về, cứ phiêu phiêu dang dang.

Cứ như vậy ta ngồi ở góc tường, không biết còn muốn như thế bao lâu nữa thì nghe được giọng nói vang lên

“Ta thích người, lần đầu tiên nhìn thấy ta đã muốn ở bên người. Ta nhất định sẽ đối xử với người tốt hơn tên Triệu Nghị kia”

Ta nghe theo tiếng nói mà nhìn lại, chỉ thấy một nam nhân đang cầm lấy tay của bạn gái Tiểu Nghị. Chỗ này là góc tường vốn không ai chú ý nên sẽ không có ai nhận ra ta vẫn còn ở lại sân.

“Phan Hải, ngươi buông ra! Ngươi gạt ta tới đây là để nói loại sự tình này?!” nàng giãy dụa.

“Ngươi không phải không biết ta dùng ánh mắt nào để nhìn ngươi sao?”

Nam nhân lộ ra nụ cười *** loạn, đem nàng áp lên tường, như thể sẽ hôn nàng.

“Ta chỉ yêu một mình Triệu Nghị!” Nàng giãy dụa né tránh hắn.

“Đồ đàn bà thối tha! Đừng cho là ta không biết xấu hổ! Triệu Nghị kia là cái thá gì vậy!”

Nam nhân thô bạo tát nàng một cái, nàng bị đánh cho khóe môi bật máu.

“Ta chỉ yêu Triệu Nghị!” Nàng sợ hãi nhưng không chịu khuất phục.

“Yêu cái thá gì!” Nam nhân phẫn nộ bắt đầu xé rách áo nàng

“Lão huynh, ngươi có chừng mực một chút đi!” Vốn không liên quan đến ta, nhưng đối với loại người này ta nhìn không được. Ta bắt lấy tay của hắn đang trên người nàng mà sờ loạn.

Nàng lập tức lộ ra vẻ mặt “Được cứu ” mà nhìn ta.

Hắn buông nàng ra, khinh thường nhìn ta, “Ngươi, con mẹ nó, trông như xác chết rồi còn dám gây sự với lão tử đây”

Một tên nam nhân đáng ghê tởm, ta thật không muốn nàng như thế nào lại phải đi theo hắn đến một chỗ không người như thế này.

Triệu Nghị như thế nào lại không phát hiện ra bạn gái hắn biến mất.

“Người ném thử 1 quyền của cái xác chết này đi đã”

Hắn quả thật so với ta cao hơn rất nhiều, nhưng ta tuyệt không sợ hãi, nói xong ta liền vung một quyền hướng mặt hắn, thừa dịp hắn còn chưa có phản ứng, ta liên tục vung mấy quyền. Hắn bị ta đánh cho chảy vài giọt máu mũi.

Ta tuy rằng không học qua cái gì gọi là võ phòng thân, nhưng trước đây cũng thích cùng người khác đánh nhau nên công phu không kém.

Ta đánh một trận sảng khoái, lại không nghĩ rằng hắn vẫn còn lực để phản kích. Không nghĩ tới việc bị hắn bất ngờ tung ra một quyền vào gò má mà lập tức thấy xương mặt mình như vỡ vụn, hắn lại nhắm bụng ta mà đánh. Ta cảm thấy nội tạng của mình vì bị hắn đả phá mà như muốn vỡ ra.

Lập tức hắn đoạt lại ưu thế, đối với ta một trận đấm đá.

Khi hắn bắt đầu chủ quan, ta bắt lấy thời cơ bắt đầu phản kích, chúng ta cứ như vậy ấu ả một hồi.

Không biết đánh bao lâu, bạn gái Triệu Nghị liền vọt tới bên chúng ta mà kêu “Đừng đánh! Xảy ra án mạng thì sao!”

Chúng ta vẫn giống như phát điên mà lao vào nhau.

Đột nhiên, cánh tay của ta bị nam nhân kéo mạnh, khuỷu tay trực tiếp đánh mạnh lên bả vai của bạn gái Triệu Nghị. Nàng liền ngã ngay xuống đất

Trên đời này còn có chuyện như vậy sao, mà ta “cố ý” đẩy ngã nàng này đã bị Triệu Nghị nhìn thấy.

“Các ngươi đang làm cái gì?!” Cách đó không xa truyền đến thanh âm phẫn nộ.

Hắn từ xa liền hướng ta vọt tới.

Ta nghĩ đến việc sẽ giải thích cho hắn, ta nghĩ rằng hắn là vì nghĩ quan tâm đến ta, sẽ xem ta bị thương như thế nào, có nặng không.

Nhưng là hấn đi đến trước mặt ta, liền trực tiếp túm lấy cổ áo ta, cơ hồ đem cả người ta đứng lên, hung hăng trừng ta, sau đó rống giận: “Phương tuyết! Người vừa làm cái gì với nàng?!”

Ta nhìn nàng ngồi dưới đất, khoe môi mang theo vết máu, quần áo sộc sộc không chỉnh tề.

Ta đối với nàng làm cái gì?

Ta cũng không biết, ta chỉ biết chính mình ở đây đánh nhau.

“Như người đã thấy.”

Vừa nói xong, mặt của ta đã trúng một quyền, cả người trực tiếp ngã sòng soài trên mặt đất.

Hiện tại, mặt của nhất định rất khó coi.

“Người làm cái gì, ta đều không ngại, duy nhất nếu người làm thương tổn nàng, cả đời này ta sẽ không tha thứ cho người”

Hắn nói xong, khôi phục vẻ ôn nhu mà nâng nàng dậy, còn thân thiết hỏi nàng bị thương có nặng không. Sau đó hắn không xem ta đến một cái, liền dìu nàng đi khuất.

Tên nam nhân cùng ta hỗn chiến kia cũng không biết đã sớm chạy trốn từ lúc nào, chỉ còn ta một thân một mình ngồi dưới đất.

Trên mặt, bụng, cánh tay đều nóng rát đau đớn, trong miệng vị tanh tràn ngập, cái gì đó không ngừng từ khoe miệng chảy ra.

Ta lấy tay lau, đưa ra xem thấy một màu đỏ tươi.

Ta lại lau tiếp mấy lần, chất lỏng màu đỏ sớm đã phủ kín lòng bàn tay.

Rốt cuộc là từ đâu chảy ra? Từ khoe miệng? Hay là từ tim của ta?

Ta vô lực nhắm mắt lại.

17. Chương 17

Ta nằm trên giường lăn qua lăn lại, toàn thân đau như lửa đốt.

Nhìn vào gương, một khối máu tụ thật to, có chỗ vẫn còn đang chảy máu.

Khoang miệng toàn mùi máu tanh, khớp hàm như vỡ vụn, khoe miệng sưng phù, chỉ cần cử động 1 chút là máu lại ứa ra.

Tuy rằng qua lần đau dạ dày phải vào bệnh viện lần trước, ta mỗi ngày đều ăn cơm đúng bữa.

Nhưng hôm nay là ngoại lệ, miệng đau đến mức nhìn đồ ăn liền ghê tởm.

Cởi quần áo ra, thấy những khối xanh tím nổi bật trên làn da trắng, nhìn thế nào cũng thấy thực chói mắt. Mấy vết thương này làm cho ta ngay cả ngồi xuống đều khó khăn, cho nên hiện tại ta đành phải nằm trên giường. Trên đùi, cánh tay còn có rất nhiều vết trầy da nhỏ.

Ta không xử lý miệng vết thương, cũng không bôi thuốc. Làm cho chúng cứ như vậy mà đau, đau đến tận xương tủy, coi đó là bằng chứng nhắc nhở chính mình đừng giả vờ không hiểu.

Sau khi Triệu Nghị mang bạn gái rời đi, ta ngồi yên trên mặt đất một hồi rồi mới cố đứng dậy mà rời đi.

Khi trời tối đen như mực ta mới dám về ký túc xá, nhưng là trên đường đi, gặp người quen liền bị hỏi “Mặt của người ai đánh?”, hấn thậm chí còn bảo sẽ báo thù cho ta.

Cười khổ, báo thù? Quên đi, ta là con trai, thân thể vẫn là chịu đựng tốt.

Cũng không phải bị thương gì quá nặng, huống chi ta hôm nay là anh hùng cứu mỹ nhân!

Vì thế ta chỉ tùy tiện cảm ơn vài câu rồi cười cười rời đi.

Nhưng là sau khi vào đến phòng ngủ, hình dạng của ta đã bị mấy tên cùng phòng trông thấy. Một tên không kìm nổi tức giận, nói nhất định phải đem cái tên hỗn đản nào đánh ta cho 1 trận. Để trấn an được hắn, ta thực sự hao tổn rất nhiều khí lực.

Hắn rốt cục cũng nghe ta khuyên, chán nản đi đến thư viện tự học. Ta tắm rửa xong liền chui thẳng vào giường.

Ta vốn định không muốn nghĩ ngợi gì, chỉ cần ngủ một giấc thật tốt, ngày hôm sau tỉnh dậy đều quên hết.

Nhưng là đau đớn làm cho đầu ta càng lúc càng tỉnh táo, đành phải ở trên giường không ngừng lăn qua lăn lại.

Mệt mỏi quá, vì cái gì không cho ta ngủ!

Triệu Nghị, người đừng tra tấn ta nữa, lần này ta thật sự buông tha cho người.

Ta không phải thánh nhân, cũng không phải người bao dung.

Ta không phải loại si tình, cũng không phải dễ dàng yêu đương

Ta chỉ là một người bình thường với khát vọng được ở cùng người mình yêu.

Một chút tình yêu ban phát kia, ta sẽ không bao giờ cầu xin người nữa. Người nói đúng, nam nhân thế giới này còn có rất nhiều. So với người, nam nhân ôn nhu và soái khí lại càng nhiều hơn, ta vì cái gì mà phải tự chuốc lấy đau khổ? Thật sự là ngu xuẩn.

Ta làm nhiều như vậy, chính là tự mình ảo tưởng về tình yêu ta dành cho người.

Ta không hề nhớ người, không hề yêu người. Bút máy người đưa, ta đã ném đi rồi!

Đừng hỏi ta bởi ta sẽ không nói chuyện với người!

Ta muốn đem tất cả những gì liên quan đến người mà vứt hết, một cái cũng không giữ lại! Từ nay không còn liên quan gì với người!

Ta vô cùng đau đớn nhích cơ thể đến gần hộp tử cá nhân, bên trong tất cả đều là vật liên quan đến hắn.

Sợ dây hồng kia từng buộc ta với hắn lại một chỗ, thoát nhìn giống một mảnh máu tươi, thật sự chói mắt!

Này là những con hạc giấy màu trắng trông thật xấu xí, ta khi nào thì khen chúng tinh xảo chứ? Nhất định là người nghe nhầm rồi.

Còn kia là bức ảnh ta và người chụp chung, ta trông xấu xí như vậy sao lại cầm về mà lưu giữ? Thật sự là ngu ngốc!

Ai nói ta cất giữ rất nhiều đồ vật liên quan hắn? Người xem chỉ có một chút vậy thôi!

Ta hiện tại sẽ ném đi toàn bộ!

Ta như phát điên mà đem tất cả chúng ném vứt ra ngoài tử, kết quả là đụng đến một vật dài nhỏ, lạnh như băng.

Nguyên lai là chiếc bút bi màu bạc (*). Chiếc bút này như thế nào lại nhìn quen mắt? Màu trắng bạc, thoát nhìn rất cao quý.

“Chính là ta muốn tặng người thôi”

Lời nói của ai đó vọng vọng bên tai ta?

“Nhưng người cũng khiến ta nhịn không được mà muốn duy trì mối quan hệ.”

Ai nói vậy?

Ta cầm lấy bút, theo thói quen dùng ngón chặn kéo qua đầu.

Ta lại thấy –

Hắn lo lắng chạy theo ta.

Hắn khoái hoạt nhìn ta mỉm cười.
Hắn sủng nịnh đưa người cho ta đánh.
Hắn ôn nhu cầm tay ta, sưởi ấm cho ta.
Hắn dùng lực ôm chặt ta làm cho giữa ta và hắn lúc đó không còn khoảng cách.
Hắn cuồng nhiệt hôn ta giống như muốn đem ta tan chảy.
Vì cái gì, hắn không ngừng xuất hiện trong đầu ta.
Ta đã thề độc một trăm lần rằng sẽ không nghĩ tới hắn nữa, mang hắn ra khỏi suy nghĩ của bản thân.
Nhưng cuối cùng là ta tình nguyện bị lời thề độc giết chết một trăm lần cũng không thể quên được hắn!
Ta chính là như vậy, coi trọng một người chính là coi trọng cả một đời.
Đời này, ta thật sự trốn không thoát.
Ta nhắc nhở ra khiến hai tên còn lại trong phòng hoảng sợ.
“Tiểu Tuyết nhi, người thân thể bị thương cũng đừng lộn xộn.” A Niệm gần ta nhất, hảo tâm nhắc nhở.
Ta không để ý tới hắn, chịu đựng đau nhức mà ngồi dậy, từ trên giường với tới đôi dép gần đó.
Phía sau truyền đến tiếng mọi người đang lo lắng, ta cũng không để ý.
Vọt tới ngoài cửa thì bất ngờ đụng phải Cầu Hùng, toàn thân như vỡ vụn.
“Tiểu Tuyết nhi, người cùng ai đánh nhau?” Hắn giữ chặt không cho ta chạy.
“Người tránh ra!” Ta một phen đẩy hắn, nhắm thẳng lầu dưới mà bước.
Nơi ta muốn đến là bể bơi phía sau sân vận động.
Trở lại thời điểm buổi chiều, lúc đi từ sân vận động về, vì mặt mũi không có cách nào gặp người khác nên ta đành lảo đảo tìm chỗ trốn, không biết thế nào lại ra đến bể bơi. Lúc đó, nơi này không một bóng người.
Ta liền ngồi trên thành bể, nhờ ánh hoàng hôn mà nhìn chính bản thân mình dưới nước, trông sao thật thê thảm, tay ta vẫn còn nắm chiếc bút máy xinh đẹp mà hắn tặng ta.
Ta vô cùng mệt mỏi, một chiếc bút máy cũng không cầm nổi.
Vì thế ta nâng tay, hướng về phía trước một góc 30 độ, chiếc bút liền bay ra ngoài, tạo thành một đường cong tuyệt đẹp.
Phốc! Một tiếng bút máy rơi xuống nước rồi biến mất không thấy.
Thật sự không phải do tai nạn, ta cũng không quan tâm.
Ta bình tĩnh nhìn nó chìm mất, ta chỉ cảm thấy những đau khổ đè nén bấy lâu trong nháy mắt đã hoàn toàn biến mất.
Ta tự do!

(*) đó là chiếc bút bi Triệu Nghị tặng Phương Tuyết trước khi tặng bút máy nhưng Phương Tuyết không dùng vì cho rằng đó đơn thuần là quà cảm ơn của Triệu Nghị dành cho cậu do đã dạy hắn toán (

18. Chương 18

Nhiều khi tự do không phải là hạnh phúc
Có lẽ ta chính là người thích cả đời này mua dây buộc mình
Ta điên rồi! Ta cứ điên cuồng như thế hướng bể bơi mà chạy đến.

Cái gì mà bị thương, đối với ta giờ cũng chẳng quan trọng.

Tiến vào bể bơi, ta không nghĩ gì liền nhảy xuống.

Đêm tháng 5, khí lạnh vẫn chưa tiêu tan., thân thể vừa tiếp xúc với nước đã thấy lạnh đến thấu xương, những vết thương trên người càng lúc càng đau xót.

Trên đỉnh đầu, trăng tròn chiếu xuống mặt nước thành một mảnh sáng trắng nhưng dưới nước vẫn là tối mịt, không nhìn thấy được gì

Xung quanh tĩnh lặng đáng sợ, chỉ có thể nghe được tiếng cơ thể ta va chạm với nước.

Nước không sâu, chỉ ở mức ngực của ta.

Ta hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, lặn xuống dưới nước, sờ soạng xung quanh.

Nhưng ngoài gạch men cái gì cũng không đụng tới, từng động tác đều khiến vết thương trên người đau nhức. Không thể nín thở thêm nhưng ta cũng không muốn trồi lên, chỉ muốn ở lại đây, giữa nước lạnh như băng mà ngủ 1 giấc không tỉnh lại. Chỉ có như vậy, thương đau mới ngừng tra tấn.

Nhưng là hấn lại đối với ta nở nụ cười!

Ta rõ ràng ở trong đám người, hấn liếc mắt một cái liền nhận ra ta, hấn đối với ta cười như ánh mặt trời chói sáng, sau đó nhìn ta mà giọng tay chữ V chiến thắng.

Giống như hấn không chỉ chia sẻ với ta chiến thắng mà còn cả tình yêu.

Vì cái gì mà ta vừa nhớ tới hấn đã thấy cơ thể không thở được.

Ta giãy giụa trồi lên mặt nước, không để ý đến đau đớn, ghé vào thành bể há mồm thở.

Đêm im lặng, chỉ nghe được tiếng ta ồ ồ hít thở, gió thổi mạnh khiến cơ thể ta run lên.

"Lên đi, đừng tìm nữa."

Một bàn tay giờ đến trước mặt ta.

"Chuyện của ta không cần người quản."

Ta nói xong liền chuẩn bị tiếp tục lặn xuống nước.

"Ta đau lòng người có biết không! Đừng như vậy mà tra tấn chính mình!" Người nọ đối ta rống giận, tóm lấy cánh tay của ta, ngăn không cho ta lặn xuống.

"Ta đối với bản thân tốt lắm, người vẫn nên đi quan tâm bạn gái."

"Người cũng rất quan trọng." Hấn nghẹn nửa ngày mới nói ra.

Ta cười khổ một chút.

"Thật sự là quá đề cao ta rồi, ta chỉ là đồ dư thừa. Người yên tâm, điểm đó ta tự mình hiểu được, ta cũng sẽ không yêu cầu người bất cứ cái gì."

Nguyên lai ta đã lãng phí chính mình cho chuyện tình này rồi.

"Người mau lên đây."

Hấn không khẳng định lời của ta, cũng không phủ định, lại đưa tay hướng ta. Ta ngẩng đầu nhìn hấn, hấn thoát nhìn như vậy thật vĩ đại, chính mình lại giống con kiến bé nhỏ.

Trong lòng trào lên một trận bi thương, ta xoay người hướng cầu thang cửa bể bơi mà tự mình đi lên.

Hấn lại theo ta tới đó, ta vừa lên bờ, hấn liền cởi áo khoác mà bao lấy thân thể đang run rẩy của ta.

Hấn đem ta gắt gao ôm lấy, ta không có phản kháng, nhưng cũng không giống những lần trước mà ôm lại hấn.

Không biết qua bao lâu, hấn buông tay, nhờ ánh trăng, hấn nhìn chăm chăm mặt ta. Ta bị hấn nhìn đến hốt hoảng, cúi đầu cố ý ngăn tầm mắt hấn.

Hấn lại đem tay phải sờ lên khuôn mặt ta, chỗ hấn sờ là khóe miệng đang chảy máu.

Ta không muốn hấn đụng vào, ta liền lui lại một bước.

Hấn rút cục cũng buông tha cho ta, chỉ đứng đối mặt nhìn ta.

"Nàng đã nói rõ ràng với ta."

"Hiện tại ngươi muốn cảm ơn ta sao?"

"Nàng nói cuối năm sẽ đi Nhật, nàng cũng nói là đi tìm người và nhờ người nói với ta trước. Nhưng đến khi ta hỏi, nàng lại không có dũng khí thừa nhận."

"Ta chính là làm việc đó với ý đồ không tốt." Ta nói

"Còn chuyện hôm nay, nàng nói muốn cảm tạ người."

"Ta đơn thuần chỉ muốn tìm người để gây sự thôi."

"Mà ta sẽ tiếp tục ở bên nàng cho đến khi nàng rời đi. Quan hệ của ta và người ngay từ đầu chính là sai lầm..."

"Ta không muốn tiếp tục yêu đương vụng trộm với người!" Ta rống giận hét lên.

"Cám ơn lời giải thích của người. Hẹn gặp lại." Hấn nói xong, cũng không quay đầu lại mà bước nhanh rời đi.

Kết quả là ta vẫn hai bàn tay trắng.

Vì cái gì hấn nói chấm dứt là chấm dứt ngay, ngay cả chút quyến luyến hấn cũng không lưu lại. Tại sao ta có thể thích người nhiều đến thế? Đầu của ta nhất định hỏng rồi!

Lúc này thân thể lại truyền đến một cơn đau, cơ hồ đứng cũng không vững.

Nhưng vì cái gì ta lại cảm thấy ấm áp như vậy? Nguyên lai là trên người vẫn còn lưu lại áo của hấn, lưu lại hương vị của hấn, giống như hấn vẫn hay ôm ta vậy.

Vì sao đến lúc này ta vẫn còn ảo tưởng?

Cảm thấy chính mình bị thảm đến cực điểm, ta rốt cuộc không đỡ được cơ thể nặng nhọc liền ngã xuống đất.

Ta khóc, lần đầu tiên ta khóc to như vậy.

Ta muốn nước mắt rơi thật nhiều, làm cho tình cảm của mình cần cỗi, cho trái tim khô cạn.

Như vậy ta sẽ không ngốc nghếch nữa, không cần lãng phí tình cảm của bản thân nữa.

"Đừng khóc."

Có người cúi xuống ôm lấy ta, hôn những giọt nước mắt trên mặt ta.

Người vừa rời tuyệt tình bước đi, hiện tại quay lại làm gì?

Nghĩ đến nên biểu đạt một chút cảm kích rẻ tiền sao? Đã quá muộn!

Ta liều mạng đẩy hấn ra, không bao giờ muốn thấy mặt con người này nữa.

Hấn vẫn cường bạo ôm lấy ta, cho đến khi ta vô lực giãy dụa hấn mới thả lỏng cánh tay.

Ta không biết vì cái gì hấn quay trở lại.

Ta không biết vì cái gì hấn lại đem ta ôm như vậy, dường như cả đời đều không muốn buông tay.

Một lúc lâu, hấn cũng không nói chuyện.

”Buông ta ra có được không?”

Tay nhanh chóng thu tay, chỗ bị thương trên người bị hấn siết chặt giờ trở nên đau nhức.

”Ta thật sự biết hết.” Hấn nói chuyện, ngữ khí giống như đang kể chuyện xa xưa.”Có một người đem chăn cho ta trong khi chính hấn lại chịu lạnh cả đêm. Người đó học toán kỳ thật cũng không giỏi nhưng vì muốn dạy ta mà mua rất nhiều sách tham khảo để nghiên cứu. Hấn còn gạt ta nói sách này là do hấn có từ năm học trước. Hấn có thể vì được ta tặng một chiếc bút mà sướng đến phát điên, cũng có thể vì câu nói vô tâm của ta mà uống rượu say đến gần chết. Hấn thậm chí vì không muốn ta thương tổn mà lãng phí tình cảm của chính mình. Hấn tuy rằng là người hay nói dối nhưng hấn nói dối đều là vì suy nghĩ cho ta. Hấn ở trước mặt ta đều biểu hiện muốn quan tâm ta, nhưng kỳ thật chính hấn mới cần được quan tâm...”

”Đủ rồi! Ta không tốt như vậy! Càng không vĩ đại như vậy!” Ta rống giận.

”Người thích ta rất nhiều nhưng có thể thích đến như vậy thì thế giới này chỉ có một.” Hấn mặc kệ ta tiếp tục nói.

”Dù sao không phải ta.”

”Trên thế giới cũng chỉ có một Phương Tuyết, ta không biết làm thế nào để không đi thương hấn.”

Nghe đến từ “thương”, tâm ta bắt đầu loạn.

Gạt người đi? Hấn rốt cuộc muốn nói cái gì?

”Tiểu Tuyết nhi.” Hấn bắt đầu cúi xuống, nằm ở phía trên ta mà hôn, lưỡi không ngừng đưa đẩy vào sâu trong khoang miệng, so với trước đây thì kịch liệt hơn nhiều.

”Tiểu Tuyết.” Nụ hôn nồng nhiệt rốt cục cũng chấm dứt, hấn gọi ta bằng một tên mới.”Ta vẫn muốn thử gọi người như vậy.”

Gạt người đi? Người vừa mới rõ ràng nói yêu bạn gái, hiện tại ôn nhu cái gì? Hiện tại ái muội cái gì?

”Thực buồn nôn.”

”Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết...” Hấn vừa dựa vào ngực ta vừa gọi.

Ta nằm trên mặt đất, tay ôm lấy đầu của hấn, nhìn bầu trời đêm đầy sao..

Nhớ tới mình từng hướng sao trên trời mà cầu nguyện.

Giờ chúng lại khiến ta cảm động, một lần nữa cầu nguyện.

Nam nhân này nên là của ta.

19. Chương 19

Nhiều khi tự do không phải là hạnh phúc

Có lẽ ta chính là người thích cả đời này mua dây buộc mình

Ta điên rồi! Ta cứ điên cuồng như thế hướng bể bơi mà chạy đến.

Cái gì mà bị thương, đối với ta giờ cũng chẳng quan trọng.

Tiến vào bể bơi, ta không nghĩ gì liền nhảy xuống.

Đêm tháng 5, khí lạnh vẫn chưa tiêu tan., thân thể vừa tiếp xúc với nước đã thấy lạnh đến thấu xương, những vết thương trên người càng lúc càng đau xót.

Trên đỉnh đầu, trăng tròn chiếu xuống mặt nước thành một mảnh sáng trắng nhưng dưới nước vẫn là tối mịt, không nhìn thấy được gì

Xung quanh tĩnh lặng đáng sợ, chỉ có thể nghe được tiếng cơ thể ta va chạm với nước.

Nước không sâu, chỉ ở mức ngực của ta.

Ta hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, lặn xuống dưới nước, sờ soạng xung quanh.

Nhưng ngoài gạch men cái gì cũng không đụng tới, từng động tác đều khiến vết thương trên người đau nhức. Không thể nín thở thêm nhưng ta cũng không muốn trồi lên, chỉ muốn ở lại đây, giữa nước lạnh như băng mà ngủ 1 giấc không tỉnh lại. Chỉ có như vậy, thương đau mới ngừng tra tấn.

Nhưng là hấn lại đối với ta nở nụ cười!

Ta rõ ràng ở trong đám người, hấn liếc mắt một cái liền nhận ra ta, hấn đối với ta cười như ánh mặt trời chói sáng, sau đó nhìn ta mà giơ tay chữ V chiến thắng.

Giống như hấn không chỉ chia sẻ với ta chiến thắng mà còn cả tình yêu.

Vì cái gì mà ta vừa nhớ tới hấn đã thấy cơ thể không thở được.

Ta giãy giụa trồi lên mặt nước, không để ý đến đau đớn, ghé vào thành bể há mồm thở.

Đêm im lặng, chỉ nghe được tiếng ta ồ ồ hít thở, gió thổi mạnh khiến cơ thể ta run lên.

“Lên đi, đừng tìm nữa.”

Một bàn tay giơ đến trước mặt ta.

“Chuyện của ta không cần người quản.”

Ta nói xong liền chuẩn bị tiếp tục lặn xuống nước.

“Ta đau lòng người có biết không! Đừng như vậy mà tra tấn chính mình!” Người nọ đối ta rống giận, tóm lấy cánh tay của ta, ngăn không cho ta lặn xuống.

“Ta đối với bản thân tốt lắm, người vẫn nên đi quan tâm bạn gái.”

“Người cũng rất quan trọng.” Hấn ghen nửa ngày mới nói ra.

Ta cười khổ một chút.

“Thật sự là quá đề cao ta rồi, ta chỉ là đồ dư thừa. Người yên tâm, điểm đó ta tự mình hiểu được, ta cũng sẽ không yêu cầu người bất cứ cái gì.”

Nguyên lai ta đã lãng phí chính mình cho chuyện tình này rồi.

“Người mau lên đây.”

Hấn không khẳng định lời của ta, cũng không phủ định, lại đưa tay hướng ta. Ta ngẩng đầu nhìn hấn, hấn thoát nhìn như vậy thật vĩ đại, chính mình lại giống con kiến bé nhỏ.

Trong lòng trào lên một trận bi thương, ta xoay người hướng cầu thang cửa bể bơi mà tự mình đi lên.

Hấn lại theo ta tới đó, ta vừa lên bờ, hấn liền cởi áo khoác mà bao lấy thân thể đang run rẩy của ta.

Hấn đem ta gắt gao ôm lấy, ta không có phản kháng, nhưng cũng không giống những lần trước mà ôm lại hấn.

Không biết qua bao lâu, hấn buông tay, nhờ ánh trăng, hấn nhìn chằm chằm mặt ta. Ta bị hấn nhìn đến hốt hoảng, cúi đầu cố ý ngăn tầm mắt hấn.

Hấn lại đem tay phải sờ lên khuôn mặt ta, chỗ hấn sờ là khóe miệng đang chảy máu.

Ta không muốn hấn đụng vào, ta liền lui lại một bước.

Hấn rốt cục cũng buông tha cho ta, chỉ đứng đối mặt nhìn ta.

“Nàng đã nói rõ ràng với ta.”

“Hiện tại người muốn cảm ơn ta sao?”

“Nàng nói cuối năm sẽ đi Nhật, nàng cũng nói là đi tìm người và nhờ người nói với ta trước. Nhưng đến khi ta hỏi, nàng lại không có dũng khí thừa nhận.”

“Ta chính là làm việc đó với ý đồ không tốt.” Ta nói

“Còn chuyện hôm nay, nàng nói muốn cảm tạ người.”

“Ta đơn thuần chỉ muốn tìm người để gây sự thôi.”

“Mà ta sẽ tiếp tục ở bên nàng cho đến khi nàng rời đi. Quan hệ của ta và người ngay từ đầu chính là sai lầm.....”

“Ta không muốn tiếp tục yêu đương vụng trộm với người!” Ta rống giận hét lên.

“Cám ơn lời giải thích của người. Hẹn gặp lại.” Hấn nói xong, cũng không quay đầu lại mà bước nhanh rời đi.

Kết quả là ta vẫn hai bàn tay trắng.

Vì cái gì hấn nói chấm dứt là chấm dứt ngay, ngay cả chút quyền luyện hấn cũng không lưu lại. Tại sao ta có thể thích người nhiều đến thế? Đầu của ta nhất định hỏng rồi!

Lúc này thân thể lại truyền đến một cơn đau, cơ hồ đứng cũng không vững.

Nhưng vì cái gì ta lại cảm thấy ấm áp như vậy? Nguyên lai là trên người vẫn còn lưu lại áo của hấn, lưu lại hương vị của hấn, giống như hấn vẫn hay ôm ta vậy.

Vì sao đến lúc này ta vẫn còn ảo tưởng?

Cảm thấy chính mình bị thắm đến cực điểm, ta rốt cuộc không đỡ được cơ thể nặng nhọc liền ngã xuống đất.

Ta khóc, lần đầu tiên ta khóc to như vậy.

Ta muốn nước mắt rơi thật nhiều, làm cho tình cảm của mình cần cỗi, cho trái tim khô cạn.

Như vậy ta sẽ không ngốc nghếch nữa, không cần lãng phí tình cảm của bản thân nữa.

“Đừng khóc.”

Có người cúi xuống ôm lấy ta, hôn những giọt nước mắt trên mặt ta.

Người vừa rồi tuyệt tình bước đi, hiện tại quay lại làm gì?

Nghĩ đến nên biểu đạt một chút cảm kích rẻ tiền sao? Đã quá muộn!

Ta liều mạng đẩy hấn ra, không bao giờ muốn thấy mặt con người này nữa.

Hấn vẫn cường bạo ôm lấy ta, cho đến khi ta vô lực giãy dụa hấn mới thả lỏng cánh tay.

Ta không biết vì cái gì hấn quay trở lại.

Ta không biết vì cái gì hấn lại đem ta ôm như vậy, dường như cả đời đều không muốn buông tay.

Một lúc lâu, hấn cũng không nói chuyện.

“Buông ta ra có được không?”

Tay nhanh chóng thu tay, chỗ bị thương trên người bị hấn siết chặt giờ trở nên đau nhức.

“Ta thật sự biết hết.” Hấn nói chuyện, ngữ khí giống như đang kể chuyện xa xưa. “Có một người đem chăn cho ta trong khi chính hấn lại chịu lạnh cả đêm. Người đó học toán kỳ thật cũng không giỏi nhưng vì muốn dạy ta mà mua rất nhiều sách tham khảo để nghiên cứu. Hấn còn gạt ta nói sách này là do hấn có từ năm học trước. Hấn có thể vì được ta tặng một chiếc bút mà sướng đến phát điên, cũng có thể vì câu nói vô tâm của ta mà uống rượu say đến gần chết. Hấn thậm chí vì không muốn ta thương tổn mà lãng phí tình cảm của chính mình. Hấn tuy rằng là người hay nói dối nhưng hấn nói dối đều là vì suy nghĩ cho ta. Hấn ở trước mặt ta đều biểu hiện muốn quan tâm ta, nhưng kỳ thật chính hấn mới cần được quan tâm.....”

“Đủ rồi! Ta không tốt như vậy! Càng không vĩ đại như vậy!” Ta rống giận.

“Người thích ta rất nhiều nhưng có thể thích đến như vậy thì thế giới này chỉ có một.” Hấn mặc kệ ta tiếp tục nói.

“Dù sao không phải ta.”

“Trên thế giới cũng chỉ có một Phương Tuyết, ta không biết làm thế nào để không đi thương hấn.”

Nghe đến từ “thương”, tâm ta bắt đầu loạn.

Gạt người đi? Hấn rốt cuộc muốn nói cái gì?

“Tiểu Tuyết nhi.” Hấn bắt đầu cúi xuống, nằm ở phía trên ta mà hôn, lưỡi không ngừng đưa đẩy vào sâu trong khoang miệng, so với trước đây thì kịch liệt hơn nhiều.

“Tiểu Tuyết.” Nụ hôn nồng nhiệt rốt cục cũng chấm dứt, hấn gọi ta bằng một tên mới. “Ta vẫn muốn thử gọi người như vậy.”

Gạt người đi? Người vừa mới rõ ràng nói yêu bạn gái, hiện tại ôn nhu cái gì? Hiện tại ái muội cái gì?

“Thực buồn nôn.”

“Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết.....” Hấn vừa dựa vào ngực ta vừa gọi.

Ta nằm trên mặt đất, tay ôm lấy đầu của hấn, nhìn bầu trời đêm đầy sao..

Nhớ tới mình từng hướng sao trên trời mà cầu nguyện.

Giờ chúng lại khiến ta cảm động, một lần nữa cầu nguyện.

Nam nhân này nên là của ta.

20. Chương 20

Hấn từ ngực của ta ngẩng đầu lên, sau đó đem tay đặt lên mạn sườn của ta, say đắm nhìn.

“Bị thương rất đau đi?”

Ta gạt đầu. Hiện tại không đau, có người bên cạnh ta sẽ không đau.

“Còn có chỗ khác bị thương sao?”

Ta cũng không nghĩ nhiều liền kéo áo lên, lộ ra một mảng bụng toàn màu xanh tím.

Ánh mắt hấn hiện lên một tia nhìn sắc bén, sau đó lại trở nên nhu hòa.

Hấn dùng tay vuốt ve những chỗ đang bị tụ máu, thậm chí còn hôn lên đó.

Một tia điện xẹt qua cơ thể, phía dưới bắt đầu có phản ứng.

“Dừng, dừng như vậy!” Ta dùng hai tay đẩy đầu hấn ra, như thế nào hấn lại cương quyết không buông.

Tay hấn sờ đến nơi trọng yếu của ta, còn qua lớp quần ướt sũng mà chậm rãi vuốt ve.

Chính bản thân mình tự làm cũng chưa từng có cảm giác kích thích đến như vậy, vì thế hô hấp cũng trở nên khó khăn hơn, ta ồ ồ thở dốc.

Sau một hồi vuốt ve, khí hạ thân của ta trở nên cứng ngắc, hấn bắt ngờ ngừng lại.

Hấn không dám nhìn ta, làm cho ta có một loại dự cảm không tốt.

“Ta vẫn là lựa chọn nàng.”

“Người cảm thấy hai nam nhân làm như vậy thực ghê tởm đúng không?”

Hấn không thừa nhận, chỉ nói “Cho nên ta không thể làm chuyện đó với người.”

“Người hãy đi tìm bạn gái người mà làm đi!” Ta tức giận đứng lên.

“Ta chỉ muốn nhắc nhở người, ta hiện tại vẫn lựa chọn nàng.”

“Đủ rồi! Cuối cùng người vẫn không muốn ta!” Ta ngồi dậy đẩy ra hắn.

Nhưng tư thế ngồi hiện tại của ta lại làm cho chính mình rơi vào tình trạng nan giải.

Hắn từ phía sau lưng ôm lấy ta, sau đó tay vòng ra phía trước, cởi bỏ dây lưng, kéo thấp quần lót của ta xuống mà tiếp tục vuốt ve.

“Đừng, sờ..... Người đi tìm bạn gái người đi!” Ta oán hận nói.

Hắn không để ý, tiếp tục chú tâm vào động tác đang làm, thẳng một đường đem ta đến thiên đường khoái cảm.

Sau khi phát tiết, ta vô lực chống đỡ, hắn giúp ta sửa lại quần áo. Giống như những đêm trước, hắn đưa ta về KTX, chỉ khác là hắn công ta.

Quần áo trên người ta đều ướt hết, hắn vì ôm ta mà quần áo cũng trở nên ẩm thấp.

Gió đêm thổi đến, ta cùng hắn lạnh đến run người vậy mà chỗ tiếp xúc giữa ngực ta và lưng hắn lại thành một mảnh nóng rực.

“Người thật sự không cần ta sao?” Ta từ trên lưng ghé vào tai hắn hỏi.

Hắn không trả lời.

“Là bạn gái vẫn quan trọng hơn Phương Tuyết đúng không?”

Hắn vẫn không trả lời.

“Là nàng.” Ta thay hắn trả lời.

“Về sau người đừng quản ta nữa, đừng đối xử tốt với ta. Sau khi tốt nghiệp, nếu người muốn tới Nhật tìm nàng cũng được. Nếu người không muốn ta, ta liền coi như chúng ta chưa hề quen biết. Ta nói rồi, trên đời này, chỉ có người là ta không muốn làm bằng hữu, từ trước đến nay đều thế, tương lai cũng vậy.” Ta ở trên lưng hắn lẩm bẩm.

“Chúng ta hãy làm người xa lạ đi.” Lời hắn nói khiến tia hy vọng cuối cùng của ta tan biến.

Ta tựa đầu vào bờ vai hắn, không ngăn được nước mắt rơi làm áo hắn ướt đến một mảng.

Bút máy cuối cùng cũng không tìm thấy. Cho dù ban ngày ta từng qua tìm vài lần vẫn là không thấy đâu.

Vì thế ta buông tay, không hề nghĩ tới chiếc bút đó, cũng như không hề nghĩ tới hắn.

Những vết thương trên người như hiểu được tâm tư đã nhạt nhòa của chủ nên cũng dần mờ dần đi.

Ta vẫn còn sang P314 chơi nhưng số lần càng ngày càng ít đi, cũng không phải muốn tránh mặt hắn mà là đối với toán học của bọn hắn kỳ này ta quả thật là lực bất tòng tâm.

Toán của ta quả thực không được tốt, chỉ vì hắn, ta mới đi nghiên cứu nhiều sách như thế.

Hiện tại đã không cần phải làm thế nên sớm lộ nguyên hình.

Hắn thật sự không còn chủ động tiếp cận ta, nếu ngẫu nhiên gặp mặt, hắn vẫn hướng ta mỉm cười sau đó liền rời đi.

Sau đêm đó, ta dành hết thời gian ngâm mình trong phòng thí nghiệm hoặc ở thư viện viết báo cáo cùng làm bài tập.

Ta cố ý làm cho chính mình trở nên bận rộn.

Chẳng phải tiểu thuyết vẫn nói chỉ có bận rộn mới giúp bản thân quên đi một người sao.

Trước khi gặp hắn, tâm của ta không một gợn sóng.

Gặp hắn rồi, tâm của ta trở thành sóng biển, mãnh liệt nhưng lại mệnh mông.

Như thế nào để sóng biển trở nên yên ả?

Ta đều cố gắng nhưng vẫn là sợ hãi mỗi khi đêm về.

Ta cùng hấn bắt đầu quan hệ là ở trong đêm tối, cũng ở trong bóng đêm mà phát triển, và cuối cùng cũng chính là trong đêm tối chúng ta chấm dứt

Cũng là đêm tối cho nhau ngọt ngào, cho nhau đau xót, cũng là đêm tối có nụ cười hạnh phúc, có cả nỗi đau tuyệt vọng.

Cứ mỗi khi bóng tối vây quanh, ngực ta lại đau đến tê thắm, muốn tìm một cái gì đó để bộc phát ra. Từng đêm ta đều gặp ác mộng mà bình tĩnh.

Ta sợ hãi, cho nên chỉ có thể làm cho chính mình bận rộn, cho đến khi cơ thể hoàn toàn mệt mỏi, cái gì cũng không nghĩ tới mà đi vào giấc ngủ.

21. Chương 21

Thời gian cứ như vậy lặng lẽ trôi qua, đảo mắt một cái đã đến kỳ thi cuối kỳ, ta mỗi ngày đều ngâm mình ở thư viện đọc sách cho đến tận đêm khuya.

Thi xong cũng chính là lúc nhàn nhã nghỉ hè.

Không nghĩ đến việc về nhà, ta lại bắt đầu ở lại trường xem xét này nọ.

Mỗi ngày, ta đều ra căng tin ăn cơm, một hôm ta bỗng nhìn thấy một nam nhân cực kỳ quen mắt.

Người nọ vừa thấy ta tựa như ban ngày ban mặt nhìn thấy quỷ, sợ tới mức xanh cả mặt, quay đầu vội bước đi.

Ta kinh ngạc, không phải là hội đại hội thể dục thể thao ta cùng hấn đánh một trận sao? Hơn nữa ta nhớ rõ rằng hai chúng ta ngang sức ngang tài, ta đâu có đem hấn đánh cho một trận rất thảm đâu.

“Này! Người đừng chạy! Ta có đáng sợ đến mức người vừa thấy đã trốn không?”

Muốn chạy trốn? Ta lại càng muốn đuổi theo người!

“Người, người, người đừng tới gần ta!” Hấn nói chuyện thanh âm có chút run rẩy.

“Ta vẫn là người sống, không bị người đánh đến chết đâu!” Ta nhanh hơn chạy lên đuổi kịp hấn.

“Con mẹ nó, người đừng có tới gần ta! Ta còn không muốn chết!” Hấn luống cuống chạy vào ngõ cụt, không còn chỗ trốn.

“Này! Ta lại không muốn đánh người, người sợ cái gì? Nói rõ ràng cho ta.” Ta chặn trước mặt hấn.

“Còn, còn không phải..... tên Triệu Nghị kia!”

Nghe thấy tên hấn, tâm ta liền thẳng nhảy lên.

“Hấn làm cái gì?”

“Chính là sau hôm ở đại hội, hấn đột nhiên tới tìm ta. Con mẹ nó, ta bị hấn đánh thừa sống thiếu chết. Ta còn nghĩ hấn đến là vì bạn gái bị ta trêu ghẹo, ai ngờ hấn là vì người mới đến đánh ta! Còn cảnh cáo ta về sau nếu tìm người gây phiền toái sẽ bị hấn đánh thậm tệ hơn! Thực con mẹ nó, nhìn không ra tên tiểu tử kia đánh nhau cũng lợi hại đến như vậy, hại ta phòng thủ cũng không xong.”

Hai tháng cố gắng nháy mắt một cái hóa thành bọt nước, tâm của ta lại vì người kia mà kích động.

Chúng ta chính là người xa lạ! Ai cần người xen vào việc của ta? Ta ở trong lòng không ngừng mắng hấn.

Cơn nóng truyền đến đỉnh đầu, hai thái dương đột nhiên nhói đau, toàn thân một trận mê muội. Người không quản ta nhưng sao lại ở sau mà trả thù cho ta.

“Nguyên lai người cùng tên Triệu Nghị kia là bằng hữu, khó trách người xuất đầu lộ diện giúp bạn gái hần. Tên tiểu tử kia cũng rất coi trọng người.”

“Ta cùng hần không phải bằng hữu.”

“A? Người...con mẹ nó cái gì không phải bằng hữu với hần? Quyền mà lão tử đây nhận tính là cái gì?” Hần nổi giận.

“Hần giúp ta bồi thường người một quyền mà thôi.” Ta nhún nhún vai.

“Người không thấy được biểu tình hần lúc đó! Thực mẹ nó giống như tình nhân của hần bị khí dễ vậy.”

“Người cũng không ngẫm lại người đối bạn gái hần làm cái gì sao!” Ta lườm hần một cái.

“Thời điểm đánh ta, một chữ bạn gái hần cũng không nhắc đến! Tóm lại, ta không dám trêu chọc người. Ta đã nói xong, đi được chưa?”

Hần nói xong liền rời đi. Ta đứng yên tại chỗ, ánh mặt trời xuyên thẳng đỉnh đầu, trong lòng một loại cảm giác không thể gọi tên. Đầu của ta càng lúc càng hôn mê, thậm chí còn thấy dạ dày quặn lại, hô hấp khó khăn. Ta bị cảm nắng rồi!

Mỗi ngày, cơ thể ta đều mềm ra, không một chút hữu lực vì thế ta chỉ cả ngày ở trong phòng ngủ.

Nhưng là tình hình hoàn toàn không có biến chuyển, ta đành phải về nhà để cha mẹ chăm sóc. Mẹ già mang ta đến bệnh viện, cuối cùng theo mấy đơn thuốc đông y mà sắc cho ta uống.

Vì thế kỳ nghỉ hè của ta chính là làm bạn với thuốc đông y.

Trở lại trường học, ta trở về thói quen xem xét di động từng phút, sợ bỏ qua cuộc điện thoại quan trọng nào đó.

Chính là cái gì đều không có, ta mới phát giác chính mình thật buồn cười.

Ta như thế nào đã quên? Chúng ta đã là người xa lạ.

Khai giảng, ta là sinh viên năm thứ ba.

Bắt đầu học chuyên ngành, chương trình học nặng hơn rất nhiều.

Đối với người mà thông minh không có sẵn như ta, chỉ có thể chăm chỉ mà học hành. Hàng ngày ta vẫn bám lấy thư viện, đọc đến rách nát các cuốn sách tham khảo buồn tẻ.

Điều thay đổi lớn nhất trong năm thứ ba này là ta có thêm một bằng hữu. Ta và hần có thể nói rằng “không giống nhau”

Chính là Phan Hải, hần thô lỗ, táo bạo, còn là loại nam nhân mê nữ sắc. Tuy rằng ấn tượng ban đầu của ta về hần phi thường xấu nhưng sau này tiếp xúc nhiều, ta đối với hần chính là thích cái tính đó, chúng ta trở thành bằng hữu.

Cái này cũng phải tính là duyên phận, ta thường xuyên đến thư viện đọc sách, sau mới phát hiện ra hần cũng chính là khách quen của thư viện.

Dường như Triệu Nghị đã gây cho hần một bóng ma quá lớn nên ngay từ đầu hần rất sợ ta, làm cái gì cũng đều tận lực mà trốn tránh ta.

Hần càng như thế, ta càng đùa dai, chủ động tiếp cận hần. Sau vài lần hần phát hiện thật sự trốn không thoát thì đành ngoan ngoãn cùng ta đi đọc sách.

Tình bạn giữa chúng ta cứ thế mà bắt đầu.

Lúc ở cùng với hần, chủ đề nhiều nhất chính là nữ nhân, ta cũng không mấy hứng thú, chỉ tùy tiện trả lời. Đối với việc cùng nam nhân khác nói chuyện về nữ sắc cũng có thể gọi là chuyển biến tích cực cho tính hướng của ta.

Hần tuy rằng đối nữ nhân quá mức nhiệt tình nhưng mỗi lần tỏ tình đều thất bại.

Ngắm đi ngắm lại, hắn như thế nào đối với bạn gái Triệu Nghị tỏ tình? Có ai lại dă man, thô bạo như thế không? Người sáng suốt đều biết hắn sai ở chỗ nào, chỉ tiếc là bản thân hắn lại hoàn toàn không ý thức được.

Ta cũng không vạch trần hắn. Dù sao hắn mỗi ngày đều ở thư viện giúp ta giữ chỗ đã thực tốt lắm rồi.

22. Chương 22

Cùng với Phan Hải ở thư viện đọc sách ước chừng một tuần sau ta mới phát hiện hắn học ở học viện Nhật ngữ

Hắn nói cho ta biết, nguyện vọng số 1 hắn là tiếng Anh, nhưng điểm không tốt, bị phân đến Nhật ngữ. Hắn không thích người Nhật Bản, lúc đầu phát hiện mình phải học Nhật ngữ hắn rất tức giận. Qua lời kể của hắn ta có thể thấy lúc đó hắn muốn mang lãnh đạo cả trường này đi xử lý như thế nào. Tuy nói là không thích nhưng xem ra hắn vẫn còn ý thức học tập.

Như vậy hắn cùng bạn gái Triệu Nghị học cùng lớp. Sau lần tỏ tình thảm hại lần trước, hắn không một lần nhắc đến nàng. Vì thế ta cũng sẽ không nghe được tin tức gì liên quan đến Triệu Nghị. Ta nhẹ nhàng thờ ra.

Chớp mắt đã đến tháng 11, trời lại lạnh. Mỗi lần từ thư viện trở về KTX, ở những góc tối ta lại hoài niệm đến một đôi tay ấm áp.

Ta lắc đầu, muốn đem tất cả những gì liên quan đến hắn đuổi đi.

“Nàng hôm nay bay đi Nhật Bản.” Một buổi tối tháng 11, ở thư viện, Phan Hải đột nhiên nói với ta.

“Như thế nào? Người luyến tiếc sao?”

“Thật sự tiếc, nàng là cô gái đẹp nhất ta từng gặp” Ánh mắt hắn có chút trống rỗng.

“Đừng nghĩ ngợi, về sau tìm được người tốt với người mới là quan trọng nhất.” Ta vỗ vỗ vai hắn.

“Đúng vậy, ta phải cố gắng mới được!” Hắn hít 1 hơi thật lớn rồi nói, sau đó vui đầu tiếp tục đọc sách.

Ta cũng cúi xuống nhìn sách giáo khoa, nhưng thân ảnh hắn cứ thế xuất hiện trước mắt, ta thực sự muốn biết tâm tình hắn hiện tại ra sao.

Ta thất thần cầm lấy bút, tay không tự giác mà ở giấy nháp viết ra 2 chữ “Triệu Nghị”

Viết xong mới phát hiện mình làm chuyện ngu xuẩn, lập tức đem tờ giấy kia xé nát, nhưng lại thấy chính mình trong tay vẫn gắt gao cầm chiếc bút bi màu bạch kim kia.

Thời điểm đó ta mới hiểu được hắn đối với ta chính là khắc cốt ghi tâm, cả đời này muốn trốn cũng không trốn được.

Biết bạn gái hắn đi rồi, ta cũng không dám bước vào P314 nữa.

Ta thật sự sợ, sợ nhìn thấy hắn rồi lại vô vị chờ mong, cuối cùng lại là tuyệt vọng.

Cho nên dù không phải thi, ta vẫn ngâm mình ở thư viện mỗi ngày.

Tháng 12, trời lạnh hơn rất nhiều.

Mùa đông dù có mặc bao nhiêu quần áo thì tay chân của ta vẫn luôn lạnh ngắt, đó chính là thể chất ta sinh ra đã thế.

Đêm đó, từ thư viện đi ra, chia tay với Phan Hải xong, ta cúi đầu đi trên con đường tối, không ngừng xoa hai tay vào nhau, hy vọng chúng có thể ấm lên một chút.

Mãi lo sưởi ấm mà không để ý đến đường, đi tới ta liền đâm vào một người.

“Thực ngưỡng quá, ta đi không để ý đường.” Chưa kịp thấy người trước mắt, ta liền hướng hắn xin lỗi. Ông trời phù hộ, người đó dường có là loại du côn, lưu manh, cướp bóc!

“Người bị đụng vào trán? Có đau không?”

Âm thanh rất quen thuộc, một đôi tay ấm áp xoa xoa vào trán ta.

Nhìn rõ ràng người trước mặt, ta tưởng mình hoa mắt.

Ta phản xạ có điều kiện lui về phía sau, tận lực cách xa hắn.

“Ta.....” Hắn nhìn ta, ngập ngừng nói không hết câu.

Ta chỉ biết theo bản năng mà chạy trốn, ta không nghe hắn nói tiếp, liền quay người bỏ chạy.

Hắn đuổi theo, cổ tay ta bị nắm gắt gao cho đến lúc không chạy được nữa.

Hắn lấy sách trên tay ta, sau đó chụp lên tay ta một vật gì đó khiến ta cảm thấy ấm áp tức thì.

“Mùa đông, tay người luôn bị lạnh, ta nghĩ người cần cái này”

Hắn nói xong đem sách trả lại cho ta, sau đó quay người đi.

Trong bóng tối, hắn cao lớn như vậy nhưng lại toát ra vẻ cô đơn, còn có chút run run.

Ta lại muốn chạy tới, vòng tay ôm lấy tấm lưng hắn.

Ta cắn chặt răng, khắc chế không cho mình làm ra hành động ngu xuẩn.

Cứ nghĩ rằng bóng dáng hắn sẽ cứ như vậy mà từ từ biến mất nhưng đi một đoạn, hắn bỗng dừng lại.

“Người cùng Phan Hải ở một chỗ vui vẻ sao?”

“A?” Vì cái gì hắn đột nhiên nhắc tới Phan Hải?

“Hắn so với ta tốt hơn đúng không?”

Ta dường như hiểu được ý tứ hắn. “Hải đối với ta tốt lắm, ta thực thích hắn.”

“Chúc hai người hạnh phúc.” Hắn ngừng thật lâu, sau đó bỏ lại một câu rồi tiếp tục bước đi.

Hắn vẫn như thế quay lưng về phía ta, vì thế ta không thể thấy biểu tình của hắn khi nói chuyện, chỉ biết là thanh âm của hắn nghe giống như đang khóc.

Sau đêm hôm đó, tay ta liền có một đôi bao tay da màu đen. Ta mỗi ngày đều không rời chúng. Ấm áp như vậy tựa như hắn đem tay của ta nắm ở trong lòng bàn tay hắn mà che chở, nâng niu.

23. Chương 23: Phiên Ngoại 1

Rất nhanh Lễ Giáng Sinh lại đến.

Người cô đơn như ta và Phan Hải đương nhiên chỉ có thể cùng nhau đọc sách ở thư viện.

Buổi tối hôm đó, ta và hắn đọc sách đến 9 giờ hơn mới bước ra khỏi thư viện. Vừa bước ra đã nhìn thấy một đôi tình nhân âu âu yếm yếm đi qua.

“Tuyệt, người xem nam nhân kia thật không ổn! Nàng nên là của ta mới đúng!” Nói xong hắn quàng lấy bả vai ta.

“Hắn nhìn hơn hắn người.” Ta đã kích hắn.

“Người mẹ nó thực không cho ta tí mặt mũi nào cả! Tiểu tử người muốn đánh nhau sao?” Hắn nói xong đã hướng bụng ta mà chuẩn bị ra đòn.

Con người này chỉ biết dùng bạo lực nói chuyện thôi sao?

Ta nhanh chóng lùi một bước, lấy khuỷu tay huých vào bụng hắn. Hắn liền ôm bụng kêu toáng lên.

“Uy! Con mẹ nó, người muốn giết ta!” Câu nói vừa phát ra thì khuôn mặt đang tức giận của hắn bỗng cứng ngắc.

Ta nhìn theo hướng mắt hắn, phía trước là một nam nhân cao lớn, là Triệu Nghị.

“Người vừa rồi định làm gì Phương Tuyết?”

Triệu Nghị tiến đến, bắt lấy cổ áo Phan Hải. Chiều cao bọn họ tương đương nên khi bị Triệu Nghị nắm cổ áo, Phan Hải cũng sẽ không giống như ta mà cả chân cả người đều bị nhấc bổng lên. Nhưng Phan Hải đích thị là hổ giấy, điển hình cho kẻ cậy mạnh bắt nạt yếu. Hắn nhìn thấy Triệu Nghị, hồn phách liền rơi rớt một nửa..

“Ta, ta, ta, ta, liền, chính là cùng, cùng hắn..... Chỉ đùa một chút thôi a.....” Phan Hải sợ đến mức cà lăm.

“Ta đã nghĩ thông suốt!” Trong bóng tối cũng có thể nhìn thấy ánh mắt Triệu Nghị lộ ra hung quang. “Cho dù hiện tại hắn lựa chọn người nhưng ta sẽ không bao giờ buông tha cho hắn! Ta sẽ đem hắn từ tay người cướp về!”

Aaaaaa đây là loại ngôn ngữ gì, sến như trong kịch nói! Thực mất mặt!!!

“A, a? Vậy sao?..... Tuyết không muốn cùng người làm bằng hữu sao?” Phan Hải bị Triệu Nghị làm cho sợ hãi đến độ không nhận thức được gì.

Ta có dự cảm không tốt, định kéo theo Phan Hải chạy trốn.

Nhưng là.....

Không còn kịp nữa rồi.

“Không phải là bằng hữu! Ta thích hắn! Ta thương hắn! Sẽ không để hắn cùng ở một chỗ với bất cứ kẻ nào!”

Mất mặt quá!!! Ta không quen con người này a!!!

“Người, người, người..... là đồng tính?!” Phan Hải kêu to khiến mọi người xung quanh đều quay lại nhìn với ánh mắt quỷ dị

“Hải, hắn là người hay nói giỡn! Ta thiếu hắn tiền nên hắn đi theo ta nói lung tung.”

Chỉ là nhất thời nghĩ ra lý do đó, ta không thể nói thêm gì, cuối cùng đành kéo Triệu Nghị chạy trốn.

Đêm giáng sinh, sân thể dục đặc biệt vắng vẻ. Ta cùng hắn chạy trốn thế nào lại vào một góc tối.

“Người gạt ta.” Hắn nói xong liền đem ta gắt gao ôm vào trong lòng.

“Là tự người nghĩ vậy, ta bắt quá chỉ là theo suy nghĩ của người mà nói mấy câu.”

“Tiểu Tuyết nhi, ta yêu người.” (cuối cùng anh Nghị cũng nói ra, *tung bông* *tung giày* *tung dép*)

Ngữ khí hắn thật nghiêm túc, huống chi hắn vốn là người không thích nói dối.

Hắn buông tay sau đó liền hôn ta.

Hắn giống như đem tất cả những gì tích tụ trong thời gian qua mà trả lại cho ta, ngay cả hôn cũng biến thành gặm cắn điên cuồng.

Hôn xong, ta hít thở khó khăn, hắn vẫn gắt gao ôm lấy ta, như thế nào cũng không buông.

“Người muốn ta cùng người tiếp tục quan hệ bất chính nơi góc tối bao lâu nữa?” Ta thở phì phò hỏi hắn.

“Cả đời.” Hắn nói rõ ràng.

“Người hiện tại cũng bắt đầu học nói dối?”

“Ta nói đều là thật sự! Thời điểm ta tiễn nàng đi Nhật, chúng ta đã chính thức chia tay. Hơn nữa ta cũng nói rõ ràng với nàng.”

“Nói cái gì?”

“Ta thực thích nàng, nàng là mỹ nữ lý tưởng trong lòng ta nhưng người ta thật sự yêu là Phương Tuyết..”

Ta chỉ cảm thấy từng trận mê muội, tựa như lần cảm nắng hồi nghỉ hè.

“Người hỗn đản!”

Ta không biết hẳn lại loại người có thể nói ra những lời như vậy. Ta không ngừng đánh hẳn. Hẳn dùng lực buộc chặt cánh tay ta lại.

“Ta cũng biết chính mình là hỗn đản, ngoại trừ vẻ bề ngoài ra, con người ta không có chỗ nào là tốt cả. Cho nên ta không xứng với người, thật sự không xứng. Cùng một chỗ với người, ta luôn trong tình trạng áp lực chính mình, ủy khuất chính mình, xem người thực đau lòng nhưng ta lại không thể làm gì. Hôm đại hội, nàng đã nói với ta rằng sẽ đi Nhật Bản. Cũng chính ngày hôm đó, ta mới phát hiện người ta yêu thật sự là người. Nhưng nàng vừa khóc vừa cầu xin ta đừng làm tổn thương nàng, ta chỉ đồng ý duy trì quan hệ đến khi nàng lên đường đi Nhật rồi chia tay”

“Cho nên người liền nhẫn tâm đối với ta đúng không?”

“Không phải! Ta chỉ muốn nếu không có ta, người sẽ không phải khổ sở nữa. Có lẽ khi người tỉnh táo lại, người sẽ phát hiện ra ta kỳ thật không đáng để yêu, người hoàn toàn có thể yêu người hơn ta...” Hẳn ngừng một chút, “Ta vốn nghĩ rằng nếu người yêu thương người khác, ta vẫn có thể mỉm cười chúc phúc cho người... nhưng là.... ta thật sự không làm được! Hơn một tháng nay cứ nghĩ rằng người đã thuộc về người khác, ta liền nôn nóng, buổi tối không thể ngủ được. Ta với người rõ ràng chỉ cách nhau một vách tường nhưng ta cũng không dám đi tìm người. Ta sợ... sợ phải nhìn thấy ánh mắt hối hận của người vì đã từng yêu một kẻ như ta.” Hẳn cúi đầu, tựa vào ngực ta.

Không thể tưởng tượng được thì ra hẳn cũng tự ti, cũng đối với bản thân mà biết rõ khuyết điểm..

Người biết không, trái tim của ta cũng chỉ vì một người mà loạn nhịp.

“Kỳ thật ta rất hối hận, vì cái gì ta lại thích người như người.” Ta cảm thấy cánh tay hẳn đang run nhẹ, “Nhưng ta đã nói rồi, con người của ta khi coi trọng một ai đó là coi trọng cả một đời.”

“Tiểu Tuyết nhi.” Hẳn tựa vào ngực ta nhẹ nhàng gọi, thanh âm từ ngực truyền đến khiến ta một trận tê dại.

“Không có Triệu Nghị, Tiểu Tuyết nhi cũng sẽ không có hạnh phúc. Về sau vĩnh viễn người không được vứt bỏ hẳn, biết không?”

Hẳn không trực tiếp trả lời mà bắt đầu hôn ta cuồng nhiệt.

Đêm Giáng sinh, chúng ta đã trao nhau một hứa trọn đời.

Nếu thật sự có ông già Noel, ta sẽ cầu xin ông cho chúng ta cả đời có thể bên nhau hạnh phúc.

Sau một hồi thân thiết trong bóng tối, tâm tình hẳn trở nên rất tốt, liền cầm tay ta kéo đến sân thể dục.

“Có thể đem bút máy trả lại ta được chưa?” Ta hỏi hẳn.

“Bút máy?”

“Đừng giả ngu! Bút máy kia chính là người đã tìm được.”

“Tiểu Tuyết nhi thật thông minh.” Hẳn nói xong liền đem ta kéo vào lòng mà hôn.

Ta nói sân thể dục này vẫn còn người lui tới a! Người chẳng lẽ không bận tâm tìm một chỗ kín đáo được sao?

Tiểu quỷ người thật không hiểu chuyện, lúc nào cũng tự làm theo ý mình!

Ta oán hận ở trong lòng mắng hẳn vài câu, sau đó tay cũng vòng qua cổ hẳn mà nhiệt tình đáp lại.

Một tuần sau, trên diễn đàn trường xuất hiện tin giật gân.

“Đêm Giáng sinh, hai “nam đồng chí” ở sân thể dục nhiệt tình hôn nhau. Người chứng kiến cho biết một người là siêu cấp soái ca của trường, còn người kia không rõ” (khổ thân anh Nghị =))))))))

-Toàn văn hoàn -

24. Chương 24: Phiên Ngoại 2

Ai nói hôn nhân mới là nắm mộ?

Chỉ cần rơi vào tình yêu cuồng nhiệt thôi cũng chính là tự đem mình chôn xuống.

“Phương Tuyết, ta hỏi người cùng tên Triệu Nghị kia rốt cuộc là quan hệ gì?” Phan Hải ôm bả vai ta, lặng lẽ hỏi.

“Bằng hữu.” Ta nhanh chóng đáp

“Tiểu tử người, con mẹ nó cũng quá thiếu nghĩa khí đi? Người định lừa ai!”

“Thật sự chính là bằng hữu, người cũng biết hấn oan uổng đánh ta một quyền, ta liền cùng hấn trở mặt. Tiểu tử hấn cũng không ưa ta cho nên đêm đó cố ý nói chuyện nhằm phá hư hình tượng của ta nha!” Ta nói như thể đây là sự thật.

“Người con mẹ nó lấy ta làm trò đùa à! Không tin!”

Người này như thế nào lại khó đối phó thế?

Ta bắt đầu đau đầu.

Ta tiếp tục suy nghĩ lý do thoái thác, đột nhiên cảm thấy cánh tay Phan Hải đặt trên vai ta thêm mấy phần sức nặng.

Nhìn lại, nguyên lai là Triệu Nghị xuất hiện, tay nắm chặt cánh tay của Phan Hải, vẻ mặt bưng bưng sát khí.

“Triệu, Triệu, Nghị! Người, người!” Phan Hải bị đe dọa khiến mặt trắng bệch, miệng cũng lắp ba lắp bắp.

“Không cho người chạm vào hấn! Lần sau đừng để ta bắt gặp!” Triệu Nghị lãnh khốc nói, đem cánh tay Phan Hải hất ra khiến hấn thiếu chút nữa ngã ngồi trên mặt đất.

Phan Hải cố gắng đứng vững, nháy mắt một cái đã bỏ chạy.

Ta day day hai thái dương đang phát đau, hai người này đều phản ứng thái quá đi.

Trưa hôm nay, ta cùng Triệu Nghị đi ăn cơm ở căng tin, ăn xong ta nghĩ muốn uống một cái gì đó, Triệu Nghị ngay lập tức giúp ta đi mua. Vì thế ta đứng ở một góc căng tin đợi hấn, ai biết lại đụng phải Phan Hải ở đây.

Từ đêm Giáng sinh đến nay đã 3 tháng, ta cùng Phan Hải là lần đầu gặp lại.

Bởi vì Triệu Nghị kiên quyết không cho ta đến thư viện nên đành phải theo hấn đến phòng tự học hoặc là ngây ngốc ở KTX. Vốn từng cùng Phan Hải chơi thân vậy mà cứ như thế mà cắt đứt quan hệ.

Trước sau gì ta cùng hấn cũng sẽ phải đụng mặt, Phan Hải lại cao hứng, vốn cùng ta thân thiết nay tỏ ra thân thiện một chút. Ai biết sát tinh đột ngột xuất hiện, cuối cùng đành phải chạy trốn chết.

Ta đương nhiên biết Triệu Nghị cùng Phan Hải có địch ý, tuy rằng ta đã giải thích nhiều lần rằng ta cùng Phan Hải chỉ là bằng hữu bình thường nhưng hấn vẫn không thể tiêu tan ý nghĩ bất minh đó.

Hấn lúc cùng bạn gái ta cũng có phản ứng gì đâu. Vậy mà hấn còn dám phẫn nộ. Thật sự ta cũng muốn bực tức a.

Cùng với hấn kết giao được 3 tháng, ta mới hiểu hấn có tính độc chiếm rất mãnh liệt.

Chính là ta cùng Phan Hải theo thói quen tùy tiện khi tiếp xúc, không có gì hơn.

“Hấn cùng ta chỉ là tình cờ gặp nhau.” Ta giải thích.

“Chào hỏi mà cũng phải ôm vai bá cổ thế sao?” Hấn tức giận hỏi lại.

“Như thế thì có gì kỳ quái!”

“Hắn căn bản là cả người dán lên người người!” Hắn bày ra vẻ mặt chán ghét, ngữ khí thập phần ác liệt.

“Đúng vậy, là hắn có mưu đồ gây rối! Người chính là muốn hắn làm như thế đúng không?”

Mặc kệ có người đi ngang qua với ánh nhìn kinh dị, ta liền rống lên, xong rồi liền quay người bước đi.

Vì không muốn hắn đuổi theo, ta vội vàng trở về ký túc xá.

Trở lại phòng ngủ, ta liền ngã xuống giường, nằm giả bộ ngủ.

Ước chừng nửa giờ sau, hắn mới dám bước vào phòng tìm ta, thấy ta dường như đã ngủ nên cũng không nói gì, liền rời đi.

Trong 3 tháng, đây là lần đầu tiên ta cùng hắn cãi nhau.

Buổi chiều lên lớp, lão sư môn sinh vật nói được câu nào thì nước miếng bay tứ tung câu đó. Ta một chữ cũng không nghe vào.

Thời gian buổi chiều liền trôi qua.

Kỳ này, ta có nhiều môn học ở tòa nhà 6 tầng, mà tòa nhà này lại đối diện một bãi cỏ khá rộng, khung cảnh cũng nên thơ, thường ngày có rất nhiều sinh viên ngồi ở đây mà học nhóm tiếng Anh. Triệu Nghị nếu không có giờ sẽ chạy đến bãi cỏ này đứng chờ ta tan học rồi cùng đi ăn cơm.

Ta nghĩ hôm nay hắn nhất định sẽ không đến.

Tuy rằng nghĩ đến đó liền cảm thấy một đợt trống trải nhưng ta tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp trước. Rõ ràng ta không sai.

Ta theo cầu thang thứ hai bên phải từ tầng trên đi xuống, bình thường sẽ có một thân hình cao lớn, vừa thấy ta sẽ nở nụ cười như ánh sáng mặt trời, sau đó dẫn ta đi ăn cơm.

Ta theo thói quen nhìn quét một lần, quả nhiên không có hắn.

Tuy rằng cảm thấy mát mẻ, nhưng tự trọng vẫn phải giữ!

Không có Triệu Nghị người, sẽ không có ai quản ta, thực sự tự do thoải mái a

Ta ôm chồng sách giáo khoa rất nặng cùng bút hương KTX trở về.

Đi vào KTX, ngay dưới lầu nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Coi như không thấy, ta lướt qua người hắn chuẩn bị lên lầu.

Còn chưa kịp bước lên cầu thang, cánh ta đã bị người kia bắt lấy, rồi hắn cầm lấy sách vở trên tay ta.

“Chúng ta đi ăn cơm.” Hắn sợ hãi nói.

“Ta không đói bụng.” ta kiên định cự tuyệt.

“Trưa hôm nay là ta không tốt, thực xin lỗi.” Hắn chính là rất hiểu ta, chỉ cần một tiếng giải thích, ta có thể hoàn toàn tha thứ cho hắn.

“Vậy được rồi, hôm nay cơm là người mời.” Ta vui vẻ cười rộ lên.

Hắn như lấy được đại xá, biểu tình cũng trở nên hưng phấn, giữ chặt tay ta kéo đến căng tin.

25. Chương 25: Phiên Ngoại 3

Sau sự kiện với Phan Hải, ta cũng nghĩ đến việc xin lỗi Triệu Nghị, dẫu sao ta cũng có phần sai.

Tháng 4, lão Khoai sợ mua máy tính. Ta đối với thứ này không đặc biệt hứng thú, chỉ là khi nào viết tiểu luận hay tra cứu thông tin mới nghĩ đến nó.

Tuy nhiên ngày nào rồi rồi ta cũng sẽ dùng máy tính này mà lên QQ nói chuyện với bạn bè, đây chính là theo kịp thời đại, không thể nào đi ra ngoài bạn bè hỏi thăm, ngay đến cái QQ cũng không có, chẳng phải mất mặt sao?

Tuy rằng không có hứng thú đặc biệt nhưng đối với máy tính mới của lão Khoai sợ ta còn vui vẻ một phen, thuận tiện đem đủ 8 cái QQ của phòng 314 mà thêm vào danh sách bạn bè.

Ngày thường ta ngẫu nhiên sẽ cùng mấy người phòng 314 ngồi trước máy tính mà lên mạng nghịch ngợm, bàn tán này nọ, đôi khi cảm giác phía sau có ánh mắt đang nhìn mình nhưng ta làm bộ không biết, vẫn là cùng mọi người nói chuyện náo nhiệt.

Ngày nọ, ta ở P.314 không có việc gì làm, chợt nhớ đến tiểu luận môn văn học sử tương quan, vì thế hướng lão Khoai sợ mượn máy tính lên mạng tìm tài liệu. Chính là ta tra xét nửa ngày vẫn không tìm được thông tin nào hữu dụng, bèn gọi lão Khoai sợ đến hỗ trợ, dấu sao trình máy tính của hắn vẫn hơn ta.

Ta tranh ghế của lão Khoai sợ vì thế hắn chỉ còn cách đứng cạnh ta, cúi người xuống và cánh tay hắn vòng qua người ta để gõ bàn phím.

Được rồi, ta thừa nhận tư thế lúc ấy của chúng ta có chút thân mật. Nhưng bởi vì ta không phải Triệu Nghị, ta căn bản cũng không có gì giật mình, càng không cảm thấy có cái gì không ổn.

Chúng ta cứ như vậy mà lướt web, lúc đang xem một trang nọ, ta đột nhiên cảm thấy có bàn tay to đặt lên vai.

“Tiểu Tuyết nhi, ta đói bụng, chúng ta đi ăn bữa khuya trước đã”

Ta ngẩng đầu nhìn đến khuôn mặt Triệu Nghị có mấy đường hắc tuyến.

Có chút sợ hãi, ta không dám cự tuyệt.

“Ta cũng đói bụng, chúng ta đi thôi.”

Ăn khuya chính là ám hiệu, trên thực tế là phải đi ra sân vận động.

Ta kính nhờ lão Khoai sợ giúp ta tiếp tục tra cứu tư liệu sau liền cùng Triệu Nghị đi ra ngoài.

Vừa đến chỗ tối không có người, Triệu Nghị liền bá đạo hôn ta, hắn thô bạo như vậy làm cho ta cảm thấy sợ hãi. Ta liều mạng đẩy hắn ra, phản kháng hắn mãnh liệt. Hắn rốt cuộc cũng buông ra, lúc này ta đã không thể hô hấp, sau khi khôi phục khí lực, ta hỗn hển rống giận.

“Triệu Nghị, ngươi muốn giết ta sao?”

“Tiểu Thụy, ta thật sự rất tức giận”. Tiểu Thụy là tên hắn đặt riêng cho ta, hắn nói tên này chính là thể hiện cho đặc quyền của hắn đối với ta (anh Nghị sến quá =))))))

“Ngươi căn bản là cố tình gây sự!” Ta trong lòng bốc hỏa.

“Bởi vì ta cảm thấy mình không thể nắm giữ ngươi! Ngươi với ai cũng có thể thân mật, giống như ta đối với ngươi không có gì đặc biệt!” Về mặt hắn uể oải, trong giọng nói lộ vẻ mất mát.

Tất cả lửa giận của ta một khắc này đều tan biến.

“Ngươi không tin ta hay là ngươi không tin chính mình?”

Hắn không trả lời, chỉ là gắt gao ôm lấy ta, dựa đầu vào hõm vai của ta. Từng đợt hơi nóng phả vào cổ làm cho thân thể ta như có dòng điện xẹt qua.

“Hiện tại ta luôn nghĩ muốn làm một việc.” Hắn ở bên tai ta nói nhỏ.”Phải làm điều gì đó mới có thể khiến ta chân chính trở thành người đặc biệt nhất đối với ngươi.”

Nghe xong, ta toàn bộ thân đều nóng rực lên.

Chẳng lẽ hắn nghĩ muốn.....?!

Đương nhiên, ta không phải không nghĩ tới chuyện này nhưng ta rõ ràng còn nhớ hắn từng nói “Không thể tưởng tượng cùng con trai làm chuyện đó..., cho nên theo sinh lý bình thường ta không thể đón nhận ngươi”,

cho dù hiện tại ta và hân đang yêu nhau nhưng ta nghĩ hân ít nhiều vẫn là bài xích với loại chuyện này, vì thế ta ngay lập tức bóp chết ý niệm dư thừa này trong đầu.

Quan trọng hơn nữa là chúng ta không đủ không gian riêng tư để suy nghĩ đến sự tình này.

Ta đang miên man suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy một hơi nóng mềm mại chạy từ cổ đến xương quai xanh. Sau một trận tàn sát bữa bãi trên cổ ta, môi hân mới rời đi với vẻ mặt vô cùng thản nhiên.

Ta nghĩ hiện tại cổ của ta trông rất thê thảm.

Trở lại phòng ngủ, lấy gương ra xem mới phát hiện tình huống so với tưởng tượng còn thảm hại hơn nhiều, đều là những dấu đỏ lan tràn vô cùng bữa bãi.

Một tuần sau đó ta chỉ có thể mặc áo cao cổ có lông mà gặp người.

Thành phố tháng 4 chỉ cần mặc một chiếc khoác mỏng là được rồi, còn ta đi đâu cũng phải mặc áo cao cổ có lông khiến người người cười nhạo “Phương Tuyết, nhìn người mà ngỡ mùa đông về”

Tên đầu sở kia đối với kiệt tác của hân còn dương dương tự đắc...

26. Chương 26: Phiên Ngoại 4

Tháng sáu, ngoài trời 30 độ, thời tiết ngọt ngào, nóng bức vô cùng

Phòng KTX người đông, cửa sổ ít, mùa hè, các nam sinh hầu như chỉ mặc một cái khố tứ giác (quần đùi + __+)

Ta cũng không ngoại lệ.

Tuy rằng ta là đồng tính nhưng cũng không đến mức thấy đàn ông liền động dục.

Hơn nữa, hiện tại ngoại trừ Triệu Nghị, nam nhân nào trong mắt ta cũng đều như nhau, không một chút động lòng.

Đương nhiên, đối với Triệu Nghị, người đàn ông tràn đầy lý tưởng đứng đắn sẽ không giống chúng ta mà chạy khắp KTX chỉ duy nhất với 1 chiếc quần đùi trên người.

Không có việc gì làm, phòng 313 liền trở thành nơi tụ tập đánh bài, mọi người thân trên đều trần như nhộng, ngồi xung quanh 2 chiếc bàn học ghép lại mà sát phạt nhau, khí thế ngất trời.

Ta chơi toàn thua nên sớm ngồi lui ra bên cạnh Tiểu Mạ.

“Tiểu Mạ có tạp chí gì hay không? Có thì đưa ta xem, hiện tại nhìn các người đánh đã thấy nhàm chán”

Tiểu Mạ tùy tiện lấy ở ngăn bàn 1 cuốn sách gì đó, ta cũng không để ý bìa như thế nào, lập tức mở ra thì thấy ngay 1 tờ giấy.

“Không có quan hệ thể xác, tình yêu có thể đạt được hạnh phúc sao?” Một dòng chữ đỏ chói đập vào mắt ta. Hỏi đúng là vợ vắn. Không có học qua thuyết của Platon sao? (*)

Ta khép lại quyển sách, đem sách trả lại Tiểu Mạ.

“Người cút xuống địa ngục đi, hỏi cái gì mà như rác rưởi!” Ta mắng hân.

“Uy, chính là thư của lão bà ta! Người mắng cái gì?” Tiểu Mạ trừng mắt giận dữ nhìn ta.

“Ai nha nha, có người mới đã quên người cũ! Hảo, cái con người chết dẫm này, ta hôm nay không để người yên!” Ta nói xong liền đoạt lấy thư trong tay hân.

“Người dám! Bằng không ta cho người ném thử sự lợi hại của chồng cũ.”

Tiểu Mạ hung hãn lao vào người ta, ta nhẹ nhàng tránh được, hân tiếp tục nhảy chồm đến chỗ ta, ta cùng hân liền chơi trò đuổi bắt. Đối với hân ta địch không lại, cuối cùng bị hân đặt ở trên giường không chế.

“Tiểu Tuyết nhi, cũng đừng trách chồng trước của ngươi vô tình”. Tiểu Mạ ngồi trên người ra, cúi mắt nhìn xuống, tư thế kia biết bao đen tối nhưng giữa một đám người đang chuyên chú sát phạt nhau đương nhiên sẽ chẳng ai để ý.

“Ngươi là đồ Trần Thế Mi! Không lương tâm! Là lưu manh lừa giỡn ta!” Ta cố gắng đẩy hắn ra, tình thế này nếu chẳng may ai đó nhìn thấy, ta khó giữ được cái mạng nhỏ này.

“Được, ta lưu manh lừa giỡn ngươi 1 phen!” Nói xong tay của Tiểu Mạ mò đến eo của ta sờ loạn một trận.

Loại vui đùa này với ta và hắn cũng không có gì thái quá, ta bị hắn cù một trận, ở dưới hắn không nhịn được cầu xin tha thứ.

Chỉ nghe âm 1 tiếng, nguyên bản chợ đang náo nhiệt bỗng im bật, nhiệt độ không khí cũng tăng mấy trăm độ, tầm mắt mọi người đổ dồn vào một người.

Ta thấy người nọ đem toàn bộ sách trên bàn học ta mà ném xuống, cũng không nói năng gì, mặt đen như đất nổi quay lưng bỏ đi.

Ta cảm thấy một trận đất trời rung chuyển, biết lần này là chuyện lớn.

Trong đầu ngoại trừ hai chữ “Xong đời”, cái gì ta cũng không nghĩ ra.

“Tiểu tử kia lại phát bệnh thần kinh a!”

“Kiêu ngạo cái gì chứ!”

“Vương bát dẫn chết tiệt, phá chúng ta đang đánh bài”

Mấy người trong phòng bắt đầu lên tiếng thoả mạ một trận, sau đó tiếp tục đánh bài. Vẫn là Tiểu Mạ buông ta ra, xuống giường giúp ta nhặt sách.

“Nghe ta nói, Tiểu Tuyết nhi ngươi ở cùng loại người như hắn không thấy phiền sao? Tiểu Mạ đi tới phía ta, tay còn tùy tiện lấy quần áo đưa ta.

“Mệt a!” ta nhận quần áo từ hắn “Chính là ta không muốn rời đi”

Ta đối với Tiểu Mạ cười cười rồi liền đuổi theo Triệu Nghị

Đúng vậy, ta đem chính mình đẩy xuống nắm mộ tình yêu, vĩnh viễn cùng hắn an táng tại đây, nguyện không bao giờ đi lên nữa...

“Triệu Nghị!” Ta đuổi theo hắn đi vào sân thể dục, hắn không để ý đến ta cứ thế mà chạy băng băng như điên. Hắn như con ngựa hoang vừa thoát khỏi dây cương, khí thế bùng bùng, ta nào dám ngăn hắn, chỉ có thể một bên gọi tên hắn, căn bản hắn không để ý đến ta.

Không biết qua bao lâu, ta mới phát hiện không thấy hắn đâu nữa.

Không xong! Hắn có lẽ từ sân thể dục mà đi ra ngoài rồi.

Ta vội vàng chạy tới, nhìn xung quanh một hồi chỉ toàn những đôi tình nhân đang ôm ôm ấp ấp dìu nhau bước đi

Ta thất bại quay đầu trở về, trong đầu trống rỗng, mỗi bước đi đều lảng lảng, không cảm giác.

Đi qua một gốc cây đại thụ, không chú ý dưới chân vướng cái gì mà ngã xuống. Đang muốn xoa xoa đầu gối thì phát hiện Triệu Nghị đang ngồi dựa vào gốc cây, vật cản đường lúc này ta vướng phải chính là chân hắn.

“Ngươi có cái gì muốn nói sao?” Hắn vô lực nói.

“Không có. Ta mặc kệ ngươi nghĩ như thế nào ta cùng Tiểu Mạ không có quan hệ đặc biệt.”

“Ta nhớ rõ trước đây hắn thường xuyên ôm ngươi, đúng hay không?”

“Cái đó thì sao, chúng ta hay đùa cợt.”

“Ta còn nhớ rõ ngươi gọi hắn là lão công.”

“Bằng hữu hay nói giỡn.”

“Vui đùa là như vậy sao?! Ta đây tính cái gì?”

“.....”

“Ai cho người cởi sạch quần áo đi gặp người khác?!”

Bàn tay hắn nắm chặt gờ lên hướng về phía ta, ta sợ tới mức mắt mở to trừng trừng nhìn hắn.

Hắn cuối cùng cũng không đánh ta, nắm tay của hắn xẹt qua người ta dừng lại trên mặt đất, ta không khỏi thở dài nhẹ nhõm.

“Trời nóng, sự tình này ở ký túc xá nam sinh là bình thường.” Ta cố gắng bình tĩnh giải thích.

“Người chó quên! Người là đồng – tính – luyện – ái!” Hắn nhấn mạnh từng từ, giống như muốn nói cho ta đồng tính luyện ái là đơ bản cỡ nào.

“Đồng tính luyện ái thì thế nào? Chẳng lẽ đồng tính luyện ái không được tự do cởi quần áo? Không được tự do giao lưu bằng hữu?” Bị hắn nói như vậy, ta liền nổi giận.

“Người cởi hết như vậy lại bị nam nhân đặt ở phía dưới, cái này tính là tự do sao? Tự do lạm giao?” Hắn cũng phát hỏa. (Lạm giao = xxx bừa bãi)

Ta chưa kịp nghĩ thì bàn tay không tự giác của ta đã hướng mặt hắn mà tát.

Trong bóng tối vang lên một tiếng rồi nhanh chóng trở lại mảnh tĩnh mịch.

Không biết qua bao lâu, ta thấy mình bị đẩy ra, hắn quay đầu bỏ đi.

Ta cũng không đuổi theo, cũng không muốn gọi hắn.

27. Chương 27: Phiên Ngoại 5

Lần này hắn không chủ động tìm ta, càng không hướng ta giải thích.

Ta đương nhiên cũng sẽ không chủ động tìm hắn, lại càng không tự mình đi giải thích!

Ta kiên trì, ta không có sai!

Tuy rằng khi đi ngang P314, qua cánh cửa nhìn thấy mặt hắn đỏ thành 1 tảng lớn mới biết được mình xuống tay quá nặng, nhưng ta vẫn tuyệt đối không vì thế mà mềm lòng, lại càng không mất đi sự kiên trì của bản thân!

Ta nghĩ nếu hắn không chịu giải thích, ta cũng sẽ không thỏa hiệp, nhiều lắm quan hệ của chúng ta chỉ dừng lại ở đây.

Ta không muốn cứ như vậy mà dễ dàng buông tha tình yêu mà ta thật vất vả mới có được, nhưng nếu hắn vẫn không nhận ra bản tính tùy tiện của mình thì tiếp tục chỉ càng thêm khắc khổ, thế nào đi nữa thì tình yêu cũng sẽ phải chấm dứt.

Đau âm ỉ chi bằng một lần đau rồi thôi.

Một khi đã như vậy, chúng ta vẫn là sớm “hảo tụ hảo tán”.

Ta thật lòng nghĩ như vậy nhưng mỗi lần như thế thì cảm giác cay đắng lại dâng lên, không thể hô hấp được.

Nháy mắt một cái, một tuần qua đi, giữa trưa ta một mình đi căng tin ăn cơm.

Đã một tuần, ta vẫn chưa thể thích ứng được hiện tại, trong lòng luôn trống rỗng.

Đang ăn cơm đột nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt một người...

Ta ở cùng hắn rõ ràng chỉ có nửa năm, chính là hắn đã len lỏi vào từng góc cuộc sống của ta.

Không còn ai vừa nhìn ta ăn cơm vừa cười khờ, không còn ai sau khi ăn xong chạy đi mua nước ngọt cho ta, không còn ai tan học đợi ta dưới bóng cây, không còn ai buổi tối nắm tay ta đi dạo trong vườn trường, cũng không còn người khi nhìn thấy nam nhân khác bên ta thì ánh mắt như giết người.

Cái gì đều không có, hoàn toàn cô đơn, hoàn toàn tịch mịch!

Vẫn là không cần kiên trì, buông tha cho bản thân. Ta vốn cũng sai, hắn không nên tùy tiện như vậy nhưng nói thế nào thì ta cũng đã không nghĩ cho cảm nhận của hắn.

Vẫn là tha thứ hắn đi, lần này, một lần tha thứ hắn.

Ta nên tích cực chủ động..

Ta rốt cục ở trong lòng tự thuyết phục chính mình, tâm tình liền sáng sủa hơn.

Mới ăn non nửa cơm cũng không muốn ăn tiếp, đang chuẩn bị đứng dậy cầm đồ rồi trở về tìm hắn giảng hoà.

Chính là hắn!

Ta vừa đứng lên, nhìn đến góc căn tin có bóng dáng quen thuộc.

Chỉ cần nhìn từ xa ta cũng nhận ra hắn, mỗi một hình ảnh của hắn sớm đã khắc sâu vào tâm trí ta.

Bóng dáng quen thuộc kia lại thân mật dựa vào một nữ tử xinh xắn.

Kẻ lừa đảo!

Người nói người yêu ta!

Chính là vừa mới chia tay, người lập tức đi tìm nữ nhân.

Ta ngu si mới tha thứ cho người!

Hiện tại ta hạ quyết tâm!

Đời này không bao giờ...coi trọng người nữa?

Người cùng bạn gái mới cứ vui vẻ đi! Đừng đến phiền ta!

Ta muốn đem hình ảnh người trong lòng hết thấy đuổi đi!

Hỗn đản! Đối trá! Vương bát đản!

Người cũng chỉ có khuôn mặt dễ nhìn! Ngoại trừ ta, sẽ chẳng có ai ngu ngốc mà đi yêu người như vậy!

Chỉ có ta loại ngu ngốc này.....

Từ đó ta bước vào P314 mà không thèm liếc mắt nhìn người nọ một cái, coi hắn là kẻ vô hình.

Ta vẫn giống như trước cùng mọi người P314 thân mật, chỉ duy nhất người nọ ta liếc mắt một cái cũng thấy mệt.

Trước kia còn chút hiếu ý, đưa mắt nhìn hắn vài lần, mỗi lần nhìn lên, tầm mắt của ta và hắn đều vừa vặn gặp nhau. Hiện tại ta căn bản không nhìn tới hắn, ta không quan tâm hắn có nhìn ta hay không, cũng không để ý hiện tại hắn thích ai

Không liên quan tới ta!

Ta muốn chia tay hắn! (Em Tuyết này trông thế mà phũ phết ^^)

Đã hai tuần trôi qua, hắn vẫn không tìm ta.

Ta ngẫu nhiên vẫn thấy hắn cùng nữ nhân kia xuất hiện ở căn tin.

Lần này thật sự kết thúc rồi!

Thường xuyên thấy hấn cùng nữ nhân kia xuất hiện ở căn tin, ta bèn không đến ăn cơm nữa.

Vì thế ta lại cáo biệt thật lâu với cơm và kết thân đồ ngọt, mới ăn vài ngày, dạ dày ta vì thế bắt đầu khó chịu.

Ngày đó, ta vừa lúc ở P314 lên mạng, dạ dày liền đau.

Ban đầu ta còn liều mạng chịu đựng, chính là đau đớn dần tăng lên, sắc mặt của ta cũng càng ngày càng khó coi.

“Tiểu Tuyết nhi, ngươi làm sao vậy? Sắc mặt thật khó coi.” Lão Khoai Sợ rất cực lo lắng quá bèn đi đến hỏi.

“Không, không có việc gì.”

“Như thế nào lại không có việc gì! Tiểu Tuyết nhi, rốt cuộc ngươi không thoải mái chỗ nào?” Cải Trắng ở một bên lo lắng nói.

Ta rốt cuộc không nhịn được, ôm lấy bụng run rẩy đáp: “Bệnh dạ dày của ta lại tái phát.”

Vừa dứt lời liền cảm thấy một vòng tay ấm áp bao quanh ta.

“Ngươi gần đây lại không chịu ăn cơm?” Ngữ khí hấn mang theo vẻ trách cứ.

Ta không đáp, chính là muốn dùng sức đẩy hấn ra, nhưng ta đau đến mức cả người mệt mỏi, không sao khiến hấn buông tay.

Hấn biết ta còn giận, không nói gì thêm, còn dám đem ta đặt xuống giường hấn.

Hấn ngồi trên giường nhìn ta, hơi thở tràn ngập hương vị mặt trời, thật sự thoải mái, ta như chìm đắm trong ánh mặt trời mùa hạ.

Đau đớn nhưng một chút ấm áp.

Một lát sau hấn đem thuốc nhét vào miệng ta, rồi giúp ta uống một chén nước.

Nếu lúc đó không thấy ánh mắt hấn nhìn ta chằm chằm ta nhất định sẽ không chịu tin hấn là có ý tốt.

Uống thuốc xong ta tiếp tục nằm trên giường hấn nghỉ ngơi.

Mọi người chậm rãi tản đi làm việc khác.

Hấn vẫn ngồi bên giường, tay hấn vài lần muốn cầm tay ta đều bị ta né tránh.

Hấn rốt cuộc nhịn không được, thô bạo nắm lấy tay ta, gắt gao không muốn buông.

“Buông tay.” Ta quát khế.

“Đừng giận ta nữa được không? Ta sai rồi, ta không bao giờ ... không bao giờ ăn dấm chua tùy tiện nữa. Đừng không để ý tới ta nữa được không?” Hấn cúi đầu cầu xin ta tha thứ.

Ta không để ý tới ngươi? Rõ ràng là ngươi không để ý tới ta! Ta vẫn chờ ngươi hướng ta giải thích, ngươi lại cùng nữ nhân mỗi ngày vui vẻ! Không tha thứ!

Ta giận ...không muốn nhìn thấy bộ dạng đáng thương của hấn, chỉ sợ nhìn rồi lại mềm lòng tha thứ.

“Ngươi nói đi, phải như thế nào mới tha thứ cho ta?”

Không thèm để ý.

“Chỉ cần ngươi nói, ta có thể làm bất cứ chuyện gì.”

“Ta nghĩ thích mặt trời, ngươi bắt xuống cho ta.”

Hấn trầm mặc, biết ta cố ý làm khó hấn, không cho hấn cơ hội.

“Ta mang lòng đỏ trứng cho ngươi thay thế mặt trời được chứ?” Hấn nói thật sự nghiêm túc.

Ta rút cuộc nhìn vẻ mặt đáng thương của hắn, mềm lòng.

Quên đi, cho dù người tiếp tục bắt cả hai tay, ta cũng sẽ biết!

“Người ở QQ gửi 100 tin nhắn ‘Ta yêu người’ cho ta. Có thể ta sẽ tha thứ, thiếu một câu cũng không được!”

Từ vẻ mặt hắn có thể nhận ra, chỉ vì một câu của ta, hắn như từ địa ngục lên tới tận trời cao.

28. Chương 28: Phiên Ngoại 6

Trước tiên là xin lỗi mọi người, gần 2 tuần qua không có chap mới:”>

Lý do thì như phần Đồi lờ muốn nói bên phải, ta cũng không lải nhải thêm nữa.

Hy vọng có thể sớm trở lại đều đặn như trước đây.

Giờ thì mời các nàng đọc tiếp Phiên ngoại 5 của truyện

Đau dạ dày mãi mới đỡ, lúc sau ta đành từ giường Triệu Nghị mà về phòng mình

Chính là buổi tối ta ngủ không được, 2 rưỡi đêm đứng dậy mở máy tính của Tiểu Mạ.

Đầu tiên là đăng nhập QQ, vừa lên đã thấy icon tiểu kim ngư của Triệu Nghị sáng choang. Ta gọi hắn, vừa lúc khung hình chat xuất hiện 1, 2 rồi 3 câu màu hồng “Ta yêu người”, cứ như vậy mà không ngừng hiện ra...

Hắn chắc đang ngồi trước máy tính.

Hắn chắc trong đầu chỉ có ba chữ “Ta yêu người” và trầm nghĩ đến một mình ta đi!

Ta mở cửa lặng lẽ chuồn ra khỏi phòng ngủ, đứng trước cửa sổ p.314 mà nhìn vào. Có thể nhìn đến trong bóng tối một thân ảnh cao lớn đang ngồi trước màn hình và còn thật sự đang gửi đi ba chữ kia.

Ta nhẹ nhàng gõ vào cửa sổ, hắn nghe tiếng quay lại, ta vẫy tay ý bảo hắn đi ra ngoài.

Hắn hưng phấn rất nhanh mở cửa đi ra.

Đêm khuya hành lang tối không bóng người, thật đáng sợ.

“Còn 21 lần nữa.” Hắn vừa ra tới liền ôm lấy ta nói.

“Đủ rồi, ta tha thứ cho người” Ta vòng tay ôm lại hắn, hắn vùi đầu vào hõm vai ta... cảm nhận được bờ vai mình ướt ướt...

Ta lại cùng hắn hòa hảo, khôi phục cuộc sống trước đây.

Đối với hắn, ta vẫn là bất an.

Tuy rằng trước kia ta có thể bao dung hắn cùng bạn gái, nhưng hiện tại tâm lý của ta đã không thể chấp nhận hắn cùng người khác!

Ta muốn hắn chỉ có thể thuộc về ta, không cho phép người thứ 3 tồn tại!

Ta đột nhiên cũng có thể hiểu được tâm tình của hắn, bởi vì quá yêu mà muốn độc chiếm.

Ta rất muốn hỏi hắn, lúc cùng ta cãi nhau, nữ nhân xuất hiện cùng hắn là ai, nhưng chính là ta sợ.

Hắn cùng bạn gái yêu nhau thì xuất hiện ta là người thứ 3..

Hắn cùng ta yêu nhau cũng có thể xuất hiện một người 3.

Đây là báo ứng.

“Hi Triệu Nghị, gần đây thế nào?”

Ta cùng Triệu Nghị đi căng tin ăn cơm, đụng phải nữ nhân kia, chính là nàng vui vẻ cùng Triệu Nghị chào hỏi, tuyệt đối không giống bộ dạng yêu đương vụng trộm.

Nhưng Triệu Nghị vừa thấy nàng liền luống cuống tay chân, có thể nói, hần rõ ràng “có tật giật mình”.

“Thực, thực, tốt.....” Triệu Nghị bỗng dưng cà lăm.

Nữ nhân kia vẻ mặt vui mừng trước mặt ta kéo Triệu Nghị vừa đi vừa nói thầm. Triệu Nghị cũng không quay đầu xem ta đến một cái, chính là chuyên chú nghe nàng nói.

Này cũng quá rõ ràng rồi?

Bởi vì ta là nam nhân nên tất cả bọn họ ngay cả “yêu đương vụng trộm” đều có thể thoải mái diễn trước mặt ta sao?

Ta cũng không muốn tiếp tục nhìn hai người này thân thân mật mật, liền xoay người bước đi.

Ta cho người 30 giây, nếu người không đuổi theo, ta vĩnh viễn không cho người cơ hội giải thích!

Một, hai, ba..... mười bốn, mười lăm..... Hai mươi tám, hai mươi chín, ba mươi!

“Tiểu Thụy! Người như thế nào đi cũng không nói cho ta 1 tiếng.” Vừa lúc ba mươi giây, sau lưng vang lên thanh âm của hần.

“Ta không quấy rầy chuyện tốt của người.” Ta tiếp tục đưa lưng về phía hần nói.

“Người nghĩ đi đâu vậy?”

“Người nếu vẫn muốn cùng nữ nhân liền thành thật nói cho ta, ta.....” Ta định nói rằng ta có thể mở một con mắt, nhắm một con mắt mà cho qua nhưng chính là cổ họng như bị chặn lại.

Hần không nói gì, chỉ tiếp tục đi theo ta.

Chúng ta lúc đó tuy rằng cách nhau vài bước chân nhưng lại giống như “thiên sơn vạn thủy”.

Đi đến đoạn đường nhỏ ít người, ta dừng lại, vẫn là đưa lưng về phía hần, không muốn hần nhìn thấy biểu tình khó coi của ta.

“Ta làm không được” Ta nói, “Ta rốt cuộc không thể chia sẻ người cùng với người khác! Ta không nghĩ đem người cho bất cứ ai, không muốn bất cứ ai nhìn người, không cho bất cứ ai trêu đùa người, người chỉ duy nhất đối với ta cười, đối với ta quan tâm, ta là người duy nhất người yêu”

Ta run rẩy thân mình, nói xong liền cảm thấy một luồng ấm áp phủ kín sau lưng, vòng qua cánh tay, lan đến cả ngực..

“Ta chỉ có người, người cũng chỉ có ta, không phải sao?” Hần ở bên tai ta thấp giọng.

“Không phải.” Ta cố gắng lắc đầu.

“Chuyện trước kia là ta không tốt. Có thời gian ta rất hận chính mình chần chừ, chính là hiện tại ta chỉ có người, về sau cũng chỉ có người.”

Ta dao động, người thật sự chỉ cần một người là ta sao?

“Người có biết ta sẽ không nói dối, lại càng không nói dối người. Vẫn là không tin sao?”

Ta như thế nào lại quên, hần là kẻ không thích nói dối.

Ta mặt đỏ nhẹ nhàng gạt đầu, cảm thấy chính mình tùy tiện ăn dấm chua giống nữ nhân.

“Tiểu Thụy, người hiện tại có thể hiểu được ta nhìn thấy người cùng người khác đùa giỡn thì tâm tình ra sao rồi chứ?” Hần nhanh ôm lấy ta.

Ta giật mình tỉnh ngộ.

Yêu chính là độc chiếm, người yêu là không thể chia sẻ

“Người về sau đừng như vậy nữa được không?” Ta nhẹ nhàng nói

“Không bao giờ ... nữa, thật sự.”

Ta thả lỏng người, phó mặc cơ thể cho hắn ôm lấy từ phía sau.

“Nữ nhân kia là ai?” Cho dù ta tin lời hắn nói nhưng trong lòng vẫn còn điều muốn hỏi.

“Bạn học cùng lớp của nàng.” Hắn vừa nói vừa vụng trộm nhìn sắc mặt của ta.

Nghe như vậy ai còn có thể bày ra vẻ mặt hòa nhã cơ chứ.

“Người vẫn hối hận đã buông tha cho nàng đi Nhật?”

“Tiểu Thụy, người không cần nghi loạn! Tuyệt đối không có chuyện đó!” Hắn vội vàng giải thích.

“Nữ sinh kia kỳ thật cũng rất được đi!” Ta lại cố ý dùng âm thanh quái dị khích bác hắn, còn liếc mắt nhìn hắn một cái. Hắn lập tức nghe ra ý tứ của ta.

“Trong lòng ta chỉ có người!”

“Lúc người cùng ta cãi nhau vì cái gì người lại thường xuyên cùng nàng ở một chỗ?”

“Cái kia, cái kia.....”

“Ta biết người có việc sẽ không dối ta, đúng không?” Ta đối hắn cười, ý cười rõ ràng là muốn ép hỏi.

“Cái kia..... Không được..... Ta không thể nói.”

“Triệu Nghị! Ta không thể tin tưởng người.” Ta hung hăng bỏ lại một câu rồi làm bộ bỏ đi.

Tay bị giữ chặt, như thế nào hắn cũng không buông. Ta rõ ràng cũng không giãy dụa, chỉ để dọa hắn.

Triệu Nghị nóng nảy, đành phải đáp ứng khai ra. Chỉ thấy khuôn mặt hắn có chút ửng hồng, hắn lấy từ balô ra một quyển sách nhét vào tay ta.

Ta tò mò cúi xuống nhìn bìa sách.

Nga, nguyên lai là sách của Nhật Bản

Dường như có gì không đúng, trang bìa có mấy dòng chữ kỳ quái, còn có cả tiếng Trung nhưng đọc vẫn không hiểu.

Ta càng thêm tò mò, vì thế tùy tiện mở ra một trang.

Ta thế nào lại thật may mắn, hôm nay không đi mua xổ số quả là đáng tiếc.

Chỉ mở 1 cái là đã ra trang này, mà chỉ liếc mắt một cái thì cả người ta bắt đầu ngây dại.

Kia, kia, đó là cái gì vậy?!

Sao, sao, như thế nào lại rõ ràng như vậy?!

Được rồi, ta thừa nhận ta từng vụng trộm xem mấy trang web “đồng chí”, cũng xem qua mấy cái ảnh gì đó nhưng hình ảnh chân thực và chi tiết như thế này là lần đầu tiên ta nhìn thấy.

Thật là đáng sợ! Ta thuần khiết, tốt đẹp như vậy mà vì thứ này đã bị ô nhiễm!

Ta giống như chạm vào chảo lửa mà giật đùng đùng đưa trả sách lại cho Triệu Nghị, cảm giác cả người đều bị thiêu cháy, đặc biệt từ hai má đến tai, ta chỉ muốn tìm một khối băng lạnh mà đập mặt vào đó.

“Người, người..... như thế nào lại xem loại sách này?”

“Là nàng cho ta mượn.” (==)))) hóa ra là hủ nữ *tung bông* *tung bông*)

“Hiện, hiện tại nữ sinh thích xem.... xem loại sách này sao?!” Quả thực không thể tưởng tượng nổi! (Em Tuyệt quả là ngây thơ, không có bọn này lấy đâu ra em bây giờ =))))))

“Nàng dường như còn có rất nhiều.”

Chỉ vì quyển sách kia mà hiện tại mặt chúng ta đều đen như quan công.

Thẹn thùng một trận, ta mới nhớ tới vấn đề trọng yếu.

“Người vì cái gì..... hỏi mượn nàng loại sách này.....?”

“Ta, ta..... Ta chỉ muốn biết hai nam nhân làm như thế nào, nàng liền đem sách cho ta mượn.” (=))))))

Hắn nói chuyện căn bản không dám nhìn mặt ta, hắn không thấy ta, bằng không bộ dạng mặt mặt của ta đã bị hắn xem hết.

“Người đem chuyện của chúng ta nói cho nàng?!”

“Không có! Không có! Là nàng đột nhiên nhắc tới đề tài này..... Ta cũng muốn biết.....”

“Người thời gian trước cùng nàng ở một chỗ, chính là.....”

“Nàng nếu không có việc gì làm sẽ tới tìm ta, nói muốn ‘Truyền thụ tri thức’ cho ta...ta thật sự cũng rất muốn biết, bởi vì ta trước kia không phải đồng tính, ta hoàn toàn không biết phải làm như thế nào...việc kia...”

“Người, người hiện tại đã hiểu được bao nhiêu?” Ta hỏi ra vấn đề tối quan trọng

“Toàn bộ.” Hắn thành thực. (=)))))) ai bảo anh Nghị đầu óc kém cỏi nào)

“Người, người, người có..... tính toán..... cái gì?” Ta thẹn thùng hỏi hắn.

Hắn dặt tay ta, ở bên tai nói nhỏ: “Ta muốn cùng người làm.”

29. Chương 29: Phiên Ngoại 7

Nguyên lai ta là loại người có sắc tâm nhưng không dám làm.

Lúc hắn không đề cập tới việc kia thì ta vụng trộm ảo tưởng, khi hắn chính thức yêu cầu thì ta lại sợ hãi.

May mắn ngay sau đó là kỳ thi cuối kỳ nên tạm thời không cần suy nghĩ nhiều về chuyện ấy, chỉ chú tâm học hành.

Chính là kỳ thi kết thúc, Triệu Nghị nhìn thấy ta câu đầu tiên hắn nói là “Hè năm nay ta không về nhà”

Ý tứ vô cùng rõ ràng.

Nghỉ hè, phòng 313 và 314 chỉ còn ít ỏi mấy người, nhiều người dù không về nhà nhưng cũng không ở lại KTX.

Ít người nhưng không có nghĩa là không có ai.

Vài lần chúng ta thừa dịp KTX không có người, thử làm. Nhưng lần nào cũng đều cảm giác sắp có người xông tới, không thể tự nhiên tiếp tục được đành bất mãn chấm dứt

Ý định làm ở KTX chính thức dẹp bỏ, Triệu Nghị bắt đầu cân nhắc địa điểm khác.

Một hôm hắn đột nhiên rủ ta đi dạo phố, ta vốn không thích chỗ đông người, nhưng đây là lần duy nhất tính đến bây giờ hắn yêu cầu ta nên đành bồi hắn đi chơi.

Ở trường hắn không dám nắm tay ta nhưng ngoài đường, hắn trở nên thành thật hơn rất nhiều. Nhưng điều ta không cam tâm nhất là trên đường, hắn có bề ngoài quá ư bắt mắt, đi đâu cũng thu hút ánh nhìn của nữ nhân.

Ta nhìn không được, thấy cửa hàng kính mắt liền lôi hắn vào, tính mua cho hắn kính râm. Kính râm kia màu xanh nhạt, trong suốt, thiết kế tinh tế, hắn đeo vào càng trở nên tuấn mỹ, ta vô cùng thích thú liền mua cho hắn. Nhưng chính hắn như vậy lại càng thu hút ánh nhìn của nữ nhân.

Đến cửa hàng mũ, ta liền mua cho hần một chiếc mũ lưỡi trai để che mặt. Nhưng vì mũ kia thiết kế cá tính, càng đội càng có ma lực, thân ảnh hần dưới ánh mặt trời cùng chiếc mũ càng thêm tiêu soái, hần lần nữa thu hút sự quan tâm của nữ nhân.

Ta hoàn toàn từ bỏ ý định, con người hần bề ngoài có cái trang như thế nào thì vẫn suất khí bức người, trêu hoa ghẹo nguyệt.

Cùng một người như vậy đi trên đường, ta đột nhiên cảm thấy chính mình giống như vở hài kịch quái dị.

Rõ ràng đều là nam nhân, như thế nào bề ngoài lại khác biệt lớn như vậy!

Mỗi lần đi qua cửa hàng có tủ kính, nhìn thấy hình phản chiếu của ta và hần, ta liền ngây ngốc.

“Người thực thích chiếc áo này sao?”

Lời nói của hần làm ta trở về thực tại. Ta thật sự đang ngây ngốc nhìn chằm chằm vào ... tủ kính, ma nơ canh bên trong mặc một chiếc áo sơ mi xanh nhạt, tay và cổ áo có viền màu đen nhìn trông thật bắt mắt. Chiếc áo được thiết kế độc đáo mà hết sức tự nhiên, đúng là nhìn rất đẹp nhưng ngắm đến bản thân đang phản chiếu trong tủ kính ta lại lắc đầu thở dài.

“Quần áo cá tính như vậy không hợp với ta.”

“Ta thấy rất thích hợp.” Hần còn thật sự nhìn ta rồi đánh giá.

“Thích hợp với người mới đúng!” Ta bị hần nhìn từ đầu đến chân, không được tự nhiên mà nói ra.

“Thật sự, ta muốn nhìn người mặc thử!”

Hần nói xong liền kéo ta vào cửa hàng, đi thẳng đến quầy hỏi tiểu thư bán hàng giá của chiếc áo.

Tiểu thư bán hàng trình độ buôn bán thực cao, khuôn mặt dễ nhìn mang vẻ bình tĩnh, tươi cười cầm một chiếc áo giống như thể đưa chúng ta. Ta nhìn thấy ngay mác: “Giá khuyến mại đặc biệt 385 đồng”

Loại quần áo trong tủ kính như thế này ta vốn thích từ lâu nhưng chưa bao giờ dám mua. Với giá này, tiền gia đình gửi lên làm sao đủ?

Nhìn giá niêm yết, ta nghĩ muốn chạy trốn, lại bị Triệu Nghị gắt gao giữ lấy, hần bảo tiểu thư đưa áo cho ta thử.

Mất mặt! Chính vì không có tiền nên ta mới không thích đi mua quần áo.

Ta không cam lòng cầm theo chiếc áo vào phòng thử, vừa mặc vừa chửi thầm tên hỗn đản chết tiệt kia!

Mặc xong đi ra, tên Triệu Nghị kia cùng tiểu thư bán hàng kẻ xướng người hoạ tán thưởng ta mặc áo này rất hợp.

Ta bị bọn họ khen đến hoa mắt chóng mặt liền đáp ứng mua.

Đáp ứng rồi mới biết hối hận, phí sinh hoạt một tháng coi như đi tong.

Ta tiếp tục mắng cái tên hỗn đản kia.

Người nọ lại vui vẻ hớn hở ra mặt, tìm một chiếc đồng đáng đồng màu rồi cầm ra quầy tính tiền.

Ta đang chuẩn bị lấy ví ra thì bị hần ngăn lại.

“Để ta trả, quần áo này ta tặng người”

“Người cũng đâu giàu có gì! Nhà người chẳng phải cũng chỉ công nhân viên chức bình thường thôi sao, không nên tiêu nhiều tiền như vậy.”

“Ta bình thường có tiền riêng a”

“Còn không phải cha mẹ người!”

“Nhưng là ta tiết kiệm từ sinh hoạt phí, với lại ta nghĩ muốn mua đồ vật này nọ cho người.” Hần ở bên tai ta nói nhỏ.

“Thế mua 2 cái làm gì?”

“Tiểu Thụy a, người không có nghe qua áo tình nhân sao?” Tên kia càng lúc càng quá phận, nói xong hắn còn ôm lấy ta.

“Khụ, khụ, hai vị tiên sinh, tổng cộng là 770 đồng, cảm ơn.” Tiểu thư thu ngân đỏ mặt nhắc nhở.

Triệu Nghị buông ta ra, sau đó lấy tiền đưa cho tiểu thư

“Cầm của ngài 800 đồng, trả lại 30 đồng.”

Tiểu thư thu ngân một bên đánh hoá đơn, một bên nói. Đánh xong thì đưa túi áo cho chúng ta, vẫn như không có việc gì, rất chuyên nghiệp cười nói “Cảm ơn, mong gặp lại quý khách”

Nhưng chúng ta không thể tự nhiên như nàng được, cầm lấy túi quần áo liền chạy vội ra ngoài.

Đi dạo cả một ngày, ta mệt muốn chết. Ta bảo phải về trường.

Triệu Nghị bên tai ta nhẹ nhàng nói một câu “Hôm nay qua đêm ở bên ngoài”

Ta nghe xong mới hiểu vì sao hắn lại muốn rủ ta đi dạo phố.

Cuối cùng việc gì đến cũng phải đến.

Không có quan hệ thể xác, tình yêu có thể có hạnh phúc sao?

Ta không biết.

Nhưng ta quả thật không phải là đệ tử của Plato

“Đi, đi đâu bây giờ?” Chỉ cần không phải là một góc tối của công viên, ta đều có thể nhận lời.

Hắn không trả lời, kéo tay ta bước đi, mười phút sau, trước mắt ta là một khách sạn cao cấp nhất thành phố, là khách sạn năm sao!

Ta sợ tới mức chân như nhũn ra, thật muốn hỏi hắn có phải hắn chọn công viên bên cạnh khách sạn kia không!

Nhưng hắn lôi ta theo hướng khách sạn, ta liều chết không theo.

“Nơi này không tốt sao?”

“Ở trong này, phòng rẻ nhất một đêm cũng có thể mua 2 cái áo. Ta không cần!” Ta kéo hắn ra chỗ không người bắt đầu tranh luận.

“Ta trả tiền!”

“Chính là người trả tiền nên ta càng không thể đi! Người không nghĩ tới cha mẹ kiếm tiền vất vả sao? Như thế nào lại có thể lãng phí!”

“Ta căn bản không coi đây là lãng phí.” Nhờ ánh đèn đường, ta thấy khuôn mặt tuần tú của hắn ửng hồng.

“Ngốc nghếch! Người như thế nào lại để ý loại sự tình này?” Ta ôm lấy cổ hắn. “Ta không cần hình thức hoá lệ, chỉ cần tâm của người như vậy là đủ rồi”

“Ta không muốn người lại phải chịu ủy khuất, bất cứ điều gì cũng không để người phải ủy khuất.”

“Ngu ngốc, chỉ cần người yêu ta, ta còn có cái gì ủy khuất?”

“Ta yêu người.” Hắn thấp giọng.

“Chúng ta tìm chỗ khác đi.”

Ta lôi hắn đi tìm một nhà nghỉ đủ tiện nghi, tầm hơn 130 đồng.

Nhân viên nhà nghỉ vừa đi khỏi phòng, hắn lập tức khoá cửa, đem ta đặt trên giường rồi điên cuồng hôn.

Trong phòng yên tĩnh, lời lẽ cũng như âm thanh rõ ràng đều có thể nghe thấy, tràn ngập hương vị kích tình.

“Ta cuối cùng cũng có thể hoàn toàn đối với người muốn làm gì thì làm” Hấn hôn ta khắp nơi, từ xương quai xanh kéo xuống hai bên mạn sườn, rồi ngược lên nhìn ta bằng ánh mắt tràn ngập sắc dục.

“Người thật sự nghĩ bản năng sinh lý của người sẽ tiếp nhận ta”. Chuyện trước mắt, ta vẫn là sợ hãi.

“Người tin hay không vô số lần ta nghĩ đến người rồi đều phải tự an ủi?” Giọng nói của hấn mang theo ý tứ hàm xúc.

“Không tin.”

“Ta hiện tại mỗi ngày đều muốn người.” Hấn dùng ánh mắt say đắm nhìn ta, ta nghĩ mình muốn khóc.

Người thật sự yêu ta? Không bao giờ ... thay đổi? Không bao giờ ... có người khác?

Không cần hỏi, ta cũng có thể nhìn ra đáp án trong mắt hấn.

Ta chủ động cởi áo của hấn, một khắc cũng không muốn đợi nữa.

Áo của hấn bị ta kéo qua ngực rồi tự hấn chủ động cởi ra. Sau đó hấn một tay cởi áo của ta, một tay lần vào trong quần ta không ngừng tập kích nơi nhạy cảm nhất.

“Tiểu Thụy, Tiểu Thụy.” Hấn nóng bỏng gọi ta.

“Triệu Nghị! Triệu Nghị! Triệu Nghị!” Ta cũng gọi tên hấn, tựa như rất lâu trước kia ta đứng ở đỉnh tháp công viên Tú Sơn mà dùng hết sức gọi tên hấn. Ta muốn đem tất cả kỷ niệm, tất cả yêu thương trao cho hấn.

“Tiểu Thụy, người vẫn quên chuyện quan trọng nhất.” Vào thời điểm hấn tách hai chân ta ra, chuẩn bị tiến vào thì bỗng dừng dừng lại

Ta mê man nhìn hấn, ta đã quên cái gì sao?

“Nói người yêu ta, nói cho ta biết người yêu ta, người cho tới bây giờ vẫn chưa nói câu đó với ta, ta vẫn muốn nghe người nói những lời này!”

“Triệu Nghị.....” Ta khóc ôm lấy hấn, những lời này đối với hiện tại ta đã không còn ngại ngùng, chỉ là ta thực sự quên vẫn chưa nói với hấn ta thương hấn nhiều đến mức nào.

“Mau nói cho ta biết người yêu ta, bằng không cho dù đi vào, ta vẫn còn bất an”

“Ta yêu người, kiếp này, cả kiếp sau nữa, sông cạn đá mòn, ta vĩnh viễn yêu người!”

Những lời đè nén trong lòng thật lâu cuối cùng cũng có thể nói ra, ta vui mừng nở nụ cười, nước từ khoeo mắt cứ thế chảy xuống.

Hấn nhẹ nhàng hôn những giọt nước mắt của ta rồi bắt đầu lấy ngón tay khuếch trương bên trong của ta.

Đau, thật sự rất đau, nhưng ta tuyệt đối không sợ.

Tay hấn rời đi, không biết từ khi nào chỗ đó lại lạnh lạnh, cảm giác đau đớn được giảm bớt.

Nhưng ngay sau đó chính là một vật thể so với ba ngón tay còn lớn hơn.

Vật lớn kia lúc bắt đầu tiến vào cũng không thuận lợi, hấn kiên nhẫn không ngừng ôn nhu vuốt ve, ma sát kích thích phía dưới của ta cho đến khi có thể tiến nhập hoàn toàn vào trong cơ thể ta

“Từ nay về sau, ta cùng người chính là mối liên hệ sâu sắc nhất.” Hấn đầu đầy mồ hôi nhìn ta cười.

“Còn nhớ rõ sao? Chúng ta đã từng bị cột thẳng vào nhau bởi một sợi dây. ” Ta cũng cười.

Hấn bắt đầu chuyển động, những đau đớn ban đầu chậm rãi biến thành khoái cảm, ta cùng hấn như trôi nổi trên biển cả dục vọng, hai cơ thể hoà quyện vào nhau, dây dưa phiêu lưu tới tận thiên đường.

30. Chương 30: Phiên Ngoại: Cùng Nhau Ngắm Biển (1)

Edit: Zu

Dư vị nụ hôn hân đặt lên môi ta giờ vẫn còn thoang thoảng, hơi thở của hân tựa như những tia nắng chói mắt đang vây quanh ta.

Thân thể trần trụi nằm trên giường vẫn làm ta cảm thấy thực thẹn thùng, nên đành ngồi dậy nhặt chỗ quần áo rơi trên sàn mặc vào.

Khi ta vừa cầm lấy áo sơ mi của mình lên thì hình như cũng có thứ gì đó rơi ra.

Cúi xuống nhìn thì ra đó là một cái ví tiền màu đen.

Hân nhất định không phát hiện ví bị rơi ra đã chạy đi mua bữa sáng, xem ra là phải tay không mà về rồi, nghĩ vậy ta không khỏi bật cười.

Ví tiền của hân làm bằng da thật, thực mềm mại, cầm trong tay cũng rất thoải mái. Tuy rằng bên ngoài nó thoát nhìn thực mộc mạc nhưng chắc chắn là một món đồ hiệu.

Bỗng nhiên ta lại cảm thấy tò mò về những thứ bên trong ví tiền của hân.

Có thứ gì của hân mà ta không thể xem đâu? Ta vừa tự hào nghĩ vừa lập tức mở chiếc ví kia ra

Nhưng vừa mở ví ra ta liền thấy hối hận.

Một tấm ảnh chụp bạn gái hân xuất hiện trước mắt, cô gái một bộ quần áo lụa mỏng màu trắng, dáng vẻ thuần khiết, xinh đẹp, nụ cười trên môi sáng lạn tựa như một thiên sứ.

Hân là ánh mắt trời luôn tồn tại cùng thiên sứ như vậy đúng không?

Ta cũng mong muốn mình có thể trở thành một thiên sứ, thiên sứ duy nhất được tắm rửa dưới ánh mặt trời.

Ngắm lại tấm ảnh chụp bạn gái hân, một nỗi bi thương từ đáy lòng ta lại dâng lên.

Mọi người nói hạnh phúc rất ngắn ngủi.

Ta không phải thiên sứ, ta chỉ là một người bình thường được hưởng thụ ánh mặt trời mà thôi.

Nói không chừng một ngày nào đó, ánh mặt trời cùng sẽ bỏ ta mà đi.

Ai có thể nói cho ta, nếu như không có ánh mặt trời ta sẽ sống như thế nào đây?

Đưa ví tiền áp bên cạnh má, ta bị ai nhắm mắt lại, đột nhiên cảm giác hình như có thứ gì đó vừa từ trong ví trượt ra.

Cái gì đó cứng rắn giống thẻ tạp.

Mở to mắt, ta đem chỗ “thẻ tạp” cầm lên xem kĩ.

Thế nhưng tất cả đều là ta.

Đúng vậy, chỗ “thẻ tạp” đó đều là ảnh ta, ta nhớ rõ chúng được chụp lần đi công viên Tú Sơn. Một tấm ảnh đã được cất xén rất cẩn thận để cho vừa vào trong ví tiền, hơn nữa đều được ép plastic qua một lượt, vừa nhìn là biết chủ nhân của chúng rất quý trọng mấy tấm ảnh.

Ba tấm ảnh rơi ra ngoài, ta lại lật mở từng góc ví tiền của hân, cuối cùng tìm được tất cả bảy tấm ảnh, toàn bộ đều là ảnh tên Cầu Hùng chụp giúp ta hôm đi công viên Tú Sơn, có cả tấm ta chụp chung với Triệu Nghị cùng một tấm trông ta cười đến khó coi.

Ta dù có khen thế nào thì cũng chỉ có thể nói một người bộ dạng bình thường, kể cả chụp ảnh cũng chẳng hơn, ảnh chụp so với người thật còn xấu hơn. Tấm ảnh kia lại còn chụp ta cười nhìn đến thật quái dị, ta quả thực không dám tưởng tượng mỗi ngày hân có tâm tình thế nào khi xem tấm ảnh đó đây. Mà tấm ảnh đó nếu đặt cùng với tấm ảnh chụp bạn gái hân khi nãy, cái gì gọi là hoa tươi, cái gì kêu là phân trâu thì vừa xem là có thể hiểu ngay.

Nhìn không nổi nữa, ta đem tất cả ảnh của mình bỏ vào túi quần vừa mặc.

Hắn chỉ cần có ảnh bạn gái là đủ rồi, không có ta cũng không sao.

Không biết ta lặng yên ngồi trên giường đã bao lâu thì bỗng nghe thấy tiếng đập cửa.

Thử duỗi lưng, ta đã có thể đứng thẳng dậy, tuy rằng phần eo vừa đau vừa nhức nhưng vẫn còn có thể miễn cưỡng đi lại.

Vừa mở cửa, ta nhìn thấy hắn đứng phía trước trên trán ướt đầm mồ hôi.

“Ta quên mang ví.”

“Thật không ngờ, người cũng có lúc sơ ý a.” Ta cầm ví tiền đưa cho hắn.

Hắn nhìn qua một chút, sau như đã chắc chắn là ví tiền chưa bị ai mở ra mới hôn nhẹ lên môi ta một cái rồi cười nói “Ta lập tức quay lại.” Xong tiếp tục chạy đi mua bữa sáng.

Hắn mua hai chiếc bánh ngọt về, còn có hai cốc sữa nóng đều là thứ ta thích, hắn hẳn là đã rất hiểu ta r.

Ăn xong bữa sáng chúng ta liền trả phòng, chuẩn bị chậm rãi đi bộ về trường học.

Từ lúc mua bữa sáng về hắn liền có vẻ như đang có tâm sự, vài lần quay mặt muốn nói gì đó với ta nhưng rồi lại không mở miệng.

Đi trên đường, cả hai đều vô cùng im lặng, chúng ta thật sự rất ít khi như vậy.

Ta nghĩ hẳn chắc đã biết ta động vào ví tiền, có phải vì ta thấy ảnh bạn gái hắn nên hắn mới có vẻ không dám mở miệng nói như thế không?

“Tiểu Thụy, mấy tấm ảnh là người lấy đi phải không?” Hắn rốt cục nói ra.

“Đúng vậy” Thật may là hắn không hỏi “Lúc thấy ảnh của bạn gái ta, người nghĩ gì?”

“Tuy rằng nói thế này có chút kì quái, nhưng người có thể mang mấy tấm ảnh đó trả lại cho ta không?”

“Vì sao người lại có ảnh của ta?”

“Lần đó đi công viên Tú Sơn về, ta giúp Cầu Hùng cầm camera đi rửa ảnh. Ta nhìn thấy vài tấm ảnh của người, cho nên...”

“Mấy tấm ảnh đó xấu như vậy ta không muốn cho người.”

“Không xấu, ta mỗi ngày khi nhớ người đều đem chúng ra ngắm.” Hắn nói xong không để ý là cả hai vẫn đang ở trên đường liền ôm ta.

“Người không phải ngày nào cũng ở cùng ta sao?” Ta muốn rời khỏi vòng tay của hắn nhưng làm thế nào cũng trốn không ra.

“Nhưng là không thể mỗi khắc đều nhìn đến người.”

“Vậy... Vì sao lại có ảnh của bạn gái?”

Câu hỏi của ta lại khiến cho cả hai im lặng.

“Người giận sao?”

Ta quay đi...không muốn nhìn mặt hắn.

Hắn không giải thích gì, mà kéo ta đến một gốc cây ven đường sau đó nói “Chờ ta một chút.”

Qua vài phút, hắn đã trở lại cầm theo một cái bật lửa màu xanh trong suốt.

Lấy ví tiền khỏi túi, hắn lôi tấm ảnh chụp của bạn gái ra, đưa đến trước mặt ta rồi dùng bật lửa đốt tấm ảnh đó.

“Người điên rồi.” Ta gấp đến độ muốn lấy tay đi dập tắt ngọn lửa đang dần dần nuốt trọn lấy tấm ảnh kia nhưng lại bị hấn ôm chặt lấy, ta chỉ có thể trơ mắt nhìn tấm ảnh của bạn gái hấn hóa thành tro tàn.

“Ta biết dù giải thích như thế nào cũng là vô dụng, không bằng làm như vậy càng khiến cho người an tâm.”

“Người thành thật nói cho ta biết, người rốt cuộc còn thích nàng không?”

“Không thích! Không thích! Người muốn ta nói bao nhiêu lần mới tin?” Hấn gấp đến độ luống cuống tay chân “Tấm ảnh này chỉ là một tấm gỗ mã thôi! Những gì ta giấu bên trong mới là thứ ta coi trọng nhất, yêu thương nhất! Người còn không hiểu sao?”

Giữa ban ngày lại đang ở bên ngoài mà hấn rống giận như vậy đã đưa tới vô số ánh mắt khác thường của người qua đường, rất nhiều người dùng một loại ánh mắt như thể thấy quái vật để nhìn chúng ta.

Chưa thấy người đồng tính luyến ái ở trên đường cãi nhau bao giờ à? Nhìn cái gì mà nhìn!

Ta rất muốn mắng to lên như thế nhưng lại không thể mở miệng, cuối cùng đành phải theo hấn có ăn ý rồi đi chỗ đó.

Chạy được một đoạn khá xa sau chúng ta mới dừng lại.

“Tiểu Thụy, mang mấy tấm ảnh của người đưa trả ta đi.” Hấn vẫn không chịu buông tha.

“Rất xấu, thật sự không muốn để người khác nhìn thấy, đặc biệt là tấm chụp ta cười quái dị kia.

“Đó là tấm ta thích nhất a, người cười tựa như một thiên sứ dưới ánh mặt trời vậy, ta chưa từng thấy người cười như vậy bao giờ.” Hấn ghé vào bên tai ta nhẹ nhàng nói, làm xao động quyết tâm của ta.

“Mắt của người có vấn đề.” Ta đẩy hấn ra, xong mới phát hiện xung quanh là một loạt ánh nhìn khác thường.

Thở dài, cả hai lại tiếp tục luyện tập chạy dài.

Chúng ta cứ như vậy, chạy một đoạn lại tranh cãi một đoạn, tranh cãi một hồi lại chạy tiếp, bất tri bất giác đã chạy về tới trường học.

Rốt cục ta vẫn không trả ảnh lại cho hấn. Không, phải nói là không cho hấn.

Lúc trở lại phòng ngủ, vừa lúc phòng 314 không có một bóng người, hấn kiên quyết kéo vào rồi trực tiếp đưa tay sờ loạn khắp người ta một mạch, cuối cùng tìm ra mấy tấm ảnh ta giấu trong túi quần.

“Người yêu ảnh chụp hay yêu người thật hơn hả?” Ta hỏi hấn.

“Người nói xem?” Hấn chọn mi nhìn ta.

“Ảnh chụp.”

Nghe vậy, trong mắt hấn liền hiện lên một tia nhìn đầy dã tính.

“Ta sẽ dùng hành động thực tế cho người biết ta yêu ai nhiều hơn.”

Dứt lời, hấn tiện tay trực tiếp sờ lên chỗ trọng yếu của ta.

“Nhỡ có người về thì sao?” Bị hấn nắn vuốt thoải mái chỉ còn sót lại một chút lý trí, ta hỏi hấn.

“Để bọn họ xem miễn phí cũng được.” Hấn nói xong lập tức nhào tới.

Cuối cùng một chút hột lý trí cũng bị dục vọng nhấn chìm.

Ảnh chụp của ta lại về với ví tiền của hấn.

Hiện tại, chỉ cần mở ví tiền của hấn ra là có thể thấy ngay nụ cười “sáng lạn” của ta.

Hấn nói, ta là thiên sứ dưới ánh mặt trời của mình hấn mà thôi.

31. Chương 31: Phiên Ngoại: Cùng Nhau Ngắm Biển (2)

Edit: Zu

Tuần nghỉ hè cuối cùng, Triệu Nghị nói với ta: “Chúng ta ra biển đi!”

“Biển? Phải đến thành phố B a.”

“Ta đã hỏi qua rồi, từ đây đến thành phố B chỉ mất ba giờ đi xe thôi.”

“Người rất muốn đi sao?”

“Ta rất muốn ngắm biển.”

“Chỗ của người ở cách xa biển lắm hả?”

“Không xa, có điều khi trước vẫn chưa tìm thấy người thích hợp theo ta đi ngắm biển.”

Ta cười rộ lên.

Lâu rồi cũng chưa đến thành phố B, ta đột nhiên thấy nhớ nơi đó.

“Thật tốt quá. Tiểu Thụy, vậy ngày mai chúng ta liền xuất phát! Vé xe đi về ta đều đã đặt hết rồi.”

“Ngày mai?!”

Hóa ra là ta bị lời ngon tiếng ngọt của người nào đó dụ vào bẫy a.

Ngồi xe gần ba tiếng đồng hồ thật khiến ta sắp không chịu nổi.

Xe ô tô điều hòa vốn là không có gió, chẳng những lại còn có người hút thuốc, không gian nhỏ hẹp trong xe bắt đầu tràn ngập mùi khói thuốc gay mũi. Mà còn có cả người cực kì không văn minh cởi giày rồi gác chân lên ghế trước, trời ạ, mùi chân thối bốc lên thật kinh khủng khiến cả người vốn không hề bị say xe cũng cảm thấy buồn nôn.

Đáng sợ nhất chính là bài hát [Khi yêu ở bên nhau mới có thể thắng] bị phát đi phát lại trên chiếc tivi phục vụ hành khách đặt ở phía đầu xe. Cẩn thận nhìn lại một lượt những người xung quanh, tất cả đều là các bác các cô trung tuổi, giọng nói thì đặc sệt tiếng địa phương, một câu họ nói ta cũng không hiểu vậy mà có thể ngồi ngẩn nga theo tivi. Hình như chỉ có ta thật sự xui xẻo bị một tên khốn khiếp lừa lên loại xe này thôi.

Rất cực đã đến nơi, vừa xuống xe thì việc đầu tiên ta làm chính là lập tức tìm WC nôn thốc nôn tháo, khi đi ra khỏi WC thì cả người đã hoàn toàn kiệt sức như thể mới người ốm nặng mới khỏi. Vốn dĩ Triệu Nghị tính tìm một chỗ ăn cơm luôn nhưng nhìn thấy ta như vậy hẳn đành phải tới đỡ rồi đi tìm khách sạn trước đã.

Để tiết kiệm chi tiêu, chúng ta chỉ có thể làm theo chỉ dẫn trên sổ tay du lịch, lòng vòng mất vài chuyến xe buýt, chật vật lắm mới đến được một khách sạn nằm ở bờ biển.

Bởi vì không đặt phòng trước nên khi chúng ta vào thuê phòng, cô gái ở quầy lễ tân tỏ vẻ áy náy nói: “Giờ chỉ còn phòng đôi dành cho vợ chồng mà thôi.”

Vừa nghe vậy, Triệu Nghị liền vui muốn chết luôn, hân hưng phấn lớn tiếng đặt ngay “một phòng đôi cho vợ chồng”.

Trên người chúng ta vẫn còn mặc “trang phục tình nhân” mới mua mấy ngày trước nên khi vừa nghe Triệu Nghị nói như vậy, hai cô gái lễ tân – một người nhìn chúng ta rất kỳ quái, người còn lại thì che miệng cười trộm.

Tên kia chẳng lẽ không sợ người khác biết chúng ta là đồng tính luyến ái hay sao chứ? Trong lòng ta mắng thầm Triệu Nghị.

Mới mắng xong đã bị hắn tóm chặt đi theo nhân viên phục vụ đến phòng của chúng ta.

Hành trình lần này của chúng ta kéo dài ba ngày, thế nhưng đã nghỉ hơn một nửa thời gian sẽ biến thành “say đắm tình thú” mất.

Cũng phải thôi, nếu về trường học rồi thì còn có chỗ nào cho chúng ta miệt mài đâu? Nếu nói là ta không muốn thì chắc chắn là nói dối.

Vào phòng xong ta liền nằm lì luôn trên giường không muốn động đây đến một ngón tay, còn hần thì tự giác ra ngoài tìm đồ ăn cho ta.

Đã ném qua vài thứ, sắp xếp tất cả đồ đạc vào trong phòng xong xuôi, hần liền đi thay một chiếc sơ mi cực kì có phong cách Hawaii, bên trong mặc thêm một chiếc áo phông cổ khoét sau đến ngực, quần đùi là cùng bộ với áo sơ mi, màu sắc rực rỡ, lại đeo thêm chiếc kính râm cùng mũ ta mua tặng hần lần trước. Thật sự là bánh trai đến làm người ta chẳng dời mắt ra được! Thực không cam lòng chút nào!

“Tiểu Thụy, chúng ta ra bờ biển chụp ảnh đi.” Không biết hần bỗng lôi từ đâu ra chiếc máy ảnh bảo bối của Cầu Hùng. “Lần này ta phải chụp thật nhiều ảnh của người để làm thành một quyển album mới được.”

Ta liếc nhìn hần một cái, chỉ thấy tâm trạng của hần thật tốt, cả người khỏe khoắn, hình như ba giờ đồng hồ ở trong hoàn cảnh ác liệt kia chẳng mấy may ảnh hưởng đến hần. Ta thì ngược lại. Mong muốn vui chơi bị ba giờ ngồi xe kinh khủng làm hỏng hơn một nửa rồi, lại nôn đến mức cả người hư thoát, hiện tại ta buồn ngủ đến chẳng còn tâm trí đâu mà để tâm đến hần.

“Tiểu Thụy?” Hần rút cục chú ý tới thái độ lạ thường của ta rồi đến bên cạnh ta ngồi.

“”Thật khó chịu, ta chỉ muốn ngủ thôi.” Ta nằm trên giường miễn cưỡng đáp lời hần.

Những tưởng rằng hần sẽ khăng khăng kéo ta ra bờ biển nhưng thật không ngờ hần lại nằm xuống bên cạnh rồi ôm ta.

“Vậy chúng ta ngủ đi.”

Khi tỉnh dậy đã là lúc ăn cơm chiều, sắc trời đã dần trở nên mờ mịt, xuyên thấu qua cửa sổ phòng nhìn ra bờ biển phía xa, bên ngoài đó đã không còn vẻ náo động ồn ào như ban ngày nữa, hết thấy đều trở về với sự yên lặng.

“Tự nhiên lại phí mất một ngày rồi.” Hần kéo ta ra đường ăn cơm, còn ta thì bắt đầu oán giận.

“Nhìn người ngủ ngon như vậy, ta lại không nỡ đánh thức người.” Hần vui vẻ nói.

“Người! Đừng nói với ta là người nhìn ta cả trưa nha?”

“Khi ngủ người thật sự rất giống trẻ con, rất đáng yêu a.”

“Sau này, không cho phép người nhìn!”

“Chờ tốt nghiệp xong, ta còn định mỗi ngày đều ngắm người!” Hần nở một nụ cười xấu xa nhìn ta, ngay lập tức ta liền hiểu ý của hần.

“Ai muốn sống chung với người a!”

“Chủ ý này không tồi, Tiểu Thụy, đây là người là nói ra nha! Về sau đừng đổi ý.”

Thật đáng ghét, ta cư nhiên bị hần xỏ mũi!

“Đồ khốn khiếp!”

Đẩy hần ra, ta tự mình đi trước đến nhà ăn, chưa đầy ba giây đã bị hần đuổi theo vào trong. Ăn qua loa một bát cháo, ta đang định ra bờ biển tản bộ thì lại bị hần kéo về phòng. Ta vốn tưởng hần là muốn làm nên gấp gáp chạy vào phòng tắm, tắm sạch sẽ mới đi ra để bị dục vọng gột rửa, nhưng ai biết được là vừa ngồi xuống giường hần chỉ bảo ta là tiếp tục ngủ mà thôi.

Ta cảm thấy mình thật xấu hổ hết mức, ta không hiểu ý của hần, lại không biết nên làm gì. Rốt cục đành quyết định ngồi trên giường xem tivi, nhưng vì chỉ có một cái giường nên ta đành bất đắc dĩ nằm xuống. Vừa nằm thẳng trên giường cả người hần liền gần sát lại ôm chặt lấy ta, cái ôm của hần thật sự rất thoải mái, chẳng bao lâu sau nằm trong vòng tay ấm áp đó ta liền chìm vào giấc ngủ.

Không biết đã là khi nào, ta cảm giác như có người nào đó nhẹ nhàng gọi ta.

“Tiểu Thụy, mau rời giường.”

Mở to hai mắt, một khuôn mặt tuần tú phóng đại xuất hiện trước mắt ta.

“Làm, làm gì vậy a? Bây giờ mới mấy giờ chứ?” Cho dù không nhìn đồng hồ nhưng nghe không gian thanh tĩnh xung quanh ta liền nhận ra hiện tại vẫn còn là đêm.

“Rạng sáng, bốn giờ rưỡi. Tiểu Thụy, chúng ta đi xem mặt trời mọc đi.” Hắc khoan khoái nói.

“Hả?” Ta còn chưa kịp phản ứng gì đã bị hắc kéo dậy ra ngoài.

Vốn dĩ ta tưởng rằng chỉ có hắc mới nhầm chán như vậy, hơn nữa đêm không ngủ được liền dậy xem mặt trời mọc. Chính là, vừa ra tới bờ biển ta mới phát hiện, hóa ra người nhầm chán có rất nhiều a, cả một dọc dài bờ biển đều có thật nhiều các đôi nam nữ.

Không còn vị trí tốt nhất để xem mặt trời mọc nữa, chúng ta đành phải lui mà cầu tiếp, cả hai đi đến một chỗ không người ngồi xuống.

Xa xa trong không trung dần phiếm lên từng màn ánh sáng nhạt, biển rộng vẫn là một màu đen mờ mịt, ở nơi trời biển giao nhau một đường phân cách được hình thành rõ rệt.

Gió biển gào thét thổi hướng bờ mang theo sóng biển không ngừng đánh úp lại biển tấu tấu ra một khúc giao hưởng vui tươi của biển cả.

Giữa đêm hè nóng bức có những đợt gió biển ***g lồng thổi vào lại mang cho người ta một cảm giác lành lạnh của ngày đầu thu.

“Thật lạnh a.” Ta ngáp một cái, thân mình run rẩy tựa đầu vào bờ vai của hắc.

“Ta ôm người nhé?” Hắc đưa tay ôm lấy eo ta.

“Không cần, để ta dựa vào người thế này là được rồi.”

“Ta nghe nói bờ biển lúc mặt trời mọc rất đẹp.”

“Nhưng là như vậy rất mệt à, hôm nay chúng ta còn phải đến viện hải dương học nữa đó!”

“Đây là bởi ta muốn cùng người ta yêu nhất chia sẻ phong cảnh xinh đẹp nhất a.”

“Thật buồn nôn, ta muốn đi ngủ.”

“Đừng ngủ, mặt trời sắp mọc rồi.”

Ta đưa mắt nhìn hướng chân trời, nơi giao thoa giữa trời và biển đã nổi lên một vầng sáng hồng đỏ.

Chỉ trong nháy mắt, vầng sáng hồng đỏ đó không ngừng biến hóa màu sắc, cuối cùng trở thành một sắc vàng óng ánh tỏa ra toàn bộ mặt biển. Bị ánh sáng chói chiếu vào, ta hơi khó chịu nhắm mắt lại, vừa mắt ra liền thấy một vòng đường cong màu vàng. Chậm rãi, chậm rãi, đường cong mở rộng thành nửa vòng tròn, cuối cùng biến thành một hình tròn hoàn chỉnh. Ánh mặt trời chính như đang ban phát ơn lành cho vạn vật trên thế gian này. Biển rộng vì được chiếu sáng bởi ánh mặt trời mà từ xa đến gần dần dần biến thành một màu xanh lam chói mắt. Gió biển cũng nhờ có ánh mặt trời mà trở nên mềm nhẹ hơn, khiến toàn thân như được đắm trong một dòng nước ấm áp. Sức mạnh của ánh mặt trời thần kỳ như vậy đó.

“Triệu Nghị, người có nhớ hay không? Ta từng nói muốn người lấy mặt trời xuống cho ta a.” Ta dựa vào vai hắc rồi nhỏ giọng nói, ánh mặt trời ấm áp làm cho ta an tâm chỉ muốn ngủ một giấc.

“Ta cũng nói qua, ta chỉ có thể giao trái tim mình cho người mà thôi.”

“Người thực ngốc, người còn không hiểu mặt trời mà ta muốn chính là người sao?” Ta nhẹ nhàng nói xong liền chìm vào giấc ngủ.

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, ta cảm thấy có cái gì đó thật mềm mại, ướt át bao trùm lên môi ta, ta ở nửa mơ nửa tỉnh nở nụ cười.

Bị ánh mặt trời vây quanh cảm giác thật sự rất thoải mái.

Ta không biết mình trở về trên giường ở khách sạn như thế nào.

Khi tỉnh lại đã là 9 giờ sáng, rửa mặt, ăn một bữa sáng ngon lành xong ta liền cùng Triệu Nghị đi đến viện Hải dương học.

Nhờ có thể sinh viên mà được giảm một nửa giá vé, lúc vào được trong Viện Hải dương học cũng đã quá 11 giờ.

Nếu có người nào nói ở khu “Thế giới đáy biển” của Viện Hải dương sẽ có cảm giác chân thật như dưới đáy biển thì đó nhất định là nói láo.

Xung quanh chật ních già trẻ lớn bé, người đến xem cá có khi còn nhiều hơn cả chỗ cá trong bể.

Vốn không thích chốn đông người, giờ ta chỉ cả thấy đầu óc quay mòng mòng, mỗi lúc khó chịu như vậy trong lòng lại luôn tự giác nhớ đến một đôi tay lớn, một bả vai dày rộng của ai đó. Theo thói quen ta đưa tay sang định bám vào rồi tựa lên người người hần, nhưng nào ngờ tay của ta vừa duỗi ra liền quàng lên vai một cô gái trẻ bên cạnh.

Cô gái xinh đẹp kia dùng ánh mắt nhìn sắc lang mà trừng ta một cái rồi tỏ vẻ khinh ghét nhanh chóng tránh xa. Ngược lại ta cảm thấy vô cùng vinh hạnh, không ngờ cũng có ngày mình thành sắc lang a.

Ta nở nụ cười, tiếp tục tìm Triệu Nghị.

Ta dám chắc với chiều cao cùng diện mạo đặc biệt bắt mắt của Triệu Nghị thì ta có thể dễ dàng phát hiện ra hần, nhưng không ngờ tìm xung quanh cả một lúc lâu mà chẳng thấy được một chút bóng dáng của hần.

Không xong! Ta thật sự lạc khỏi hần rồi!

Còn may là ta có mang điện thoại di động nên liền lôi ngay trong túi ra, chỉ là dù ta bấm thế nào thì màn hình điện thoại cũng chỉ là một màu tối đen.

Điện thoại hết pin!

Trời ạ sao lại đen đui thế này chứ!

Thôi kệ, dù gì ta cũng không phải trẻ con, đi lạc thì cùng lắm tự mình quay về khách sạn rồi sẽ gặp hần mà.

Có điều nếu không có hần ta căn bản không còn hứng thú đi thăm viện Hải Dương nữa, chỉ lơ đãng đi theo đám đông.

Cứ đi cứ đi, đủ loại sinh vật biển với muôn vàn kiểu dáng, màu sắc sắc sỡ rất cực vẫn khiến cho ta hứng thú. Qua mặt kính trong trước mắt, một con cá nhỏ toàn thân vàng óng có thêm chút ít viền đen rất đáng yêu đang bơi lội, khi ta tới gần nó, nó liền mở to một đôi mắt nhỏ màu đen tuyền trừng ta, cái miệng nhỏ chu lên nhả ra từng đợt bọt khí, thân mình lay động trái phải giữa làn nước như thể đang chào hỏi ta.

“Triệu Nghị, người xem này nó đang chào ta đấy!”

Ta định kéo lấy tay người bên cạnh theo thói quen nhưng tay vừa duỗi ra lại chỉ có thể nắm hệt lấy không khí, từng đôi từng đôi tình nhân không ngừng đi ngang qua, chẳng ai thèm liếc ta lấy một cái. Như thể thế giới này chỉ còn một mình ta là người cô đơn, cảm giác đơn độc đã lâu chưa trải qua khiến ta thấy sợ hãi. Tám tháng mười một ngày được Triệu Nghị yêu chiều như vậy, ta rốt cuộc không thể quay về sống một mình được nữa.

Cảm giác như chính ta biến thành con cá nhỏ trước mắt, không có nước liền chẳng thể sinh tồn.

Cố gắng nặn ra một nụ cười chào tạm biệt cá nhỏ xong ta liền bắt đầu cố gắng tìm lại nguồn nước sinh mệnh của mình.

Chính là nơi nơi đều không có, xuất hiện trước mắt ta chỉ toàn là những khuôn mặt xa lạ khiến ta sợ hãi, ta vẫn chỉ đơn côi một người.

Triệu Nghị của ta, ta liều lĩnh yêu Triệu Nghị, vất vả lắm mới có được hần, ánh mặt trời của ta, nguồn nước của ta.

Nếu ta từng nói ta không cần hắn, như vậy đều là lời nói lúc giận dữ của ta mà thôi, trong lòng ta đối với hắn đã là tin cậy vô điều kiện rồi.

Hiện ta ta tìm thế nào cũng không thấy hắn, không hề có sự hiện hữu của hắn.

Quay lại lối đi cũ điên cuồng tìm hắn, đến khi ta đã mệt đến mức không thể không tìm một chỗ nghỉ ngơi thì lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang ngồi trên băng ghế dài.

Lúc này sao tấm lưng kia lại có vẻ cô đơn, bi thương đến thế, Nếu hiện tại không phải ở nơi đông đúc người người qua lại như thế này, ta thật sự rất muốn dùng hết sức mình ôm lấy thân người kia, khiến hắn không bao giờ thấy cô đơn nữa.

Ta nhanh chóng đến gần bóng dáng kia rồi nhẹ nhàng lấy tay bịt kín hai mắt hắn.

Hồi lâu, hắn không hề có phản ứng gì, cũng không nói chuyện.

Ta muốn nói gì đó lại đột nhiên cảm thấy tay bị túm chặt lấy kéo đến bên miệng hắn rồi bị hôn lên.

Dần dần xung quanh chúng ta người đã đông lên, có thể loáng thoáng thấy được vài ánh mắt ngạc nhiên đang nhìn đến.

Ta rút mạnh tay về rồi xoay người bước đi, tức khắc sau lưng liền cảm thấy có người đứng dậy theo.

“Nếu vẫn không nhìn thấy người, ta sẽ xóc cả nơi này lên.”

Ta chủ động cầm lấy tay hắn, nhìn khuôn mặt tràn đầy mệt mỏi còn mang theo lo lắng của người trước mặt rồi nở nụ cười.

“Nơi này có rất nhiều sinh mệnh nhỏ đáng yêu, người không thể xóc bậy a.”

Tại phần mộ tình yêu này, giờ ai là người lún sâu hơn đây?

Ra khỏi “Thế giới đáy biển”, chúng ta tiếp tục đi xem cá heo biểu diễn.

Thân thể kia tuy rằng cồng kềnh nhưng kì thực những chú cá heo kia lại rất thông minh lanh lợi có thể hoàn thành xuất sắc từng động tác mà nhân viên huấn dưỡng yêu cầu, giành được những tiếng hoan hô vỗ tay vang dội tựa sấm vang từ khán đài.

“Nhân viên huấn dưỡng kia thật là nam tính nha!” Ta không khỏi tán thưởng.

Ai ngờ người bên cạnh nghe vậy sắc mặt liền thay đổi nói: “Chúng ta đi thôi.”

Ta cười đến càng vui vẻ, muốn trêu hắn thêm.

“Đàn ông nam tính như thế không không nhiều lắm, ta còn muốn ngắm a.”

“Không được!”

Dứt lời hắn liền đứng bật dậy giữ chặt tay của ta.

“Ta chỉ xem cá heo mà thôi.”

“Cái gì cũng không cho xem!”

Cuối cùng ta vẫn bất đắc dĩ bị hắn lôi ra khu biểu diễn.

Vừa ra đến cổng khu biểu diễn liền có người đến chào hàng đồ lưu niệm hình cá heo.

Một bác gái cầm mấy chuỗi móc treo hình cá heo nhỏ đưa đến trước mắt ta.

“Cháu trai, có muốn mua chút đồ về làm kỉ niệm không a?”

Tuy rằng không thích kiểu chào hàng này nhưng ta thực sự không hề có sức kháng cự với những thứ đáng yêu, vừa thấy liền nhìn không rời mắt.

Triệu Nghị đành phải xụ mặt đứng cạnh chờ ta.,

Ngắm một lúc lâu, dù thế nào vẫn đều cảm thấy mấy con cá heo nhỏ này đáng yêu hết sức khiến ta không biết nên mua cái nào.

“Cháu trai, người xem cái này đi.” Bác gái đưa cho ta một thứ đồ trang trí, nhìn lại thì ra đó là một cặp đôi cá heo nhỏ, miệng đối miệng tạo nên một vòng hình trái tim. “Mua cái này về tặng cho bạn gái là thích hợp nhất, mỗi người treo một cái lên điện thoại. Rất nhiều thanh niên đều thích cái này a!”

“Nghe lời bác gái ý nói xong ta liền không đắn đo gì mua một cặp móc đó.

Triệu Nghị không kiên nhẫn đứng cạnh căn bản chẳng chú ý xem ta mua gì, thấy ta trả tiền xong liền lập tức kéo ta đi.

Hành trình thăm quan viện Hải dương học vì Triệu Nghị như vậy mà không thể tiếp tục, đã không thể đi tiếp đã đành, đằng này ảnh cũng chẳng chụp được lấy một tấm.

Trở lại khách sạn, ta mệt đờ người ngã nhào lên giường không buồn động dậy. Nằm trên giường lớn mềm mại bỗng có thứ đâm lên đùi khiến ta thấy hơi đau. Đảo lại trong túi quần liền lôi ra đôi móc treo cá heo tình nhân vừa mua ban nãy.

Lúc này Triệu Nghị đang ngồi bên giường, quay lưng về phía ta thu dọn ba lô của hắn, nhìn bóng lưng vì không muốn mất đi ta lần nữa mà trở nên mất mát như vậy ta liền đưa tay vuốt trên lưng hắn.

“Đừng lộn xộn.” Hắn lên tiếng nhưng không ngăn lại động tác của ta.

“Hôm nay thật chẳng có gì vui cả.” Ta bắt đầu oán giận. “Ta đi đâu đều bị người lôi kéo.”

“Ta sợ, sợ rằng chỉ vừa buông tay ra người lại biến mất...”

Hắn rút cuộc bắt được bàn tay ta đang vuốt trên lưng hắn kéo đến phía trước, ta thuận thế liền nằm úp lên trên lưng hắn, vươn thêm một cánh tay ôm lấy cổ hắn.

“Ta muốn tặng người thứ này.” Ta nhẹ nhàng nói vào tai hắn.

“Cái gì vậy?” Hắn quay người lại nhìn, ngón tay nghịch lấy đám tóc mái hỗn độn trên trán ta.

Ta mang cá heo con ra đặt trước mặt hắn, sau đó tách hai con cá heo đang “hôn nồng nhiệt” ra, đưa cho hắn một con.

“Chúng nó chính là trái tim a, Có điều để sống được, ta chỉ có thể đem một nửa cho người, một nửa để lại cho mình. Người phải trân trọng nó nha.”

“Tiểu Thụy” Hắn ôm chặt lấy ta, “Ai dạy người nói mấy lời phiến tình như thế hả?”

Dần dần những nụ hôn được đặt lên môi ta rậm ra như mưa phùn đầu xuân mà vẫn không thiếu dịu dàng.

“Trừ người ra còn có ai a?” Ta đưa tay quàng lấy bả vai dày rộng kia.

“Tiểu Thụy, đừng trách đêm nay ta không cho người ngủ.” Mắt hắn trong tức khắc liền bùng lên dục vọng.

“Ta muốn tắm rửa trước đã.”

“Chúng ta cùng nhau tắm đi.”

Nói xong, hắn đem ta ôm vào phòng tắm.

Chính là hai người vừa cởi hết quần áo thì còn đâu tâm trí tắm rửa nữa? Hai ta trực tiếp trình diễn một màn tình cảm mãnh liệt a.

Ở phòng tắm làm đến khi kiệt sức, chúng ta mới bắt đầu tắm rửa thật sự, nhưng vừa về tới trên giường, đối mặt với “núi nhỏ lại nhô lên” của hắn, ta chỉ có thể miễn cưỡng cùng hắn hợp lại làm một thêm lần nữa.

Gió biển ủa tới không ngừng thổi tung bức màn cửa sổ, nhưng lại không cách nào làm tiêu tan đi nồng đậm xuân sắc trong phòng.

Ta tỉnh lại trong ánh nắng tươi mới của buổi bình minh, chuyện đầu tiên ta làm chính là đứng dậy hết mở cửa sổ để hơi thở bọc theo ánh mặt trời của biển có thể ủa vào tràn ngập cả phòng.

Một buổi sáng thật thích ý a, ta vươn người định duỗi thẳng lưng thì liền cảm thấy phần eo đau đớn vô cùng, theo đó cả người mất đà ngã về trên giường, vừa lúc lọt vào trong lòng người nào đó.

“Hôm nay ta nhất định phải ra biển bơi lội!” Không thèm đếm xỉa trên người đang có nhiều dấu hôn, ta kiên định nói.

“Tiểu Thụy, tốt nhất là chúng ta tiếp tục chuyện tối hôm qua đi.” Hắn ôm ta, tay đưa thẳng đến dưới bụng ta sờ soạng.

“Khốn khiếp! Dừng tay! Ta không chơi nữa!” Vừa định bắt lấy cái tay xấu xa của hắn thì tay ta đã bị cánh tay còn lại của hắn kiểm soát.

“Ta còn chưa chơi đủ đâu.” Tay hắn không ngừng đùa bỡn nơi nhạy cảm của ta.

“Thật sự là không cần mà! Ta không được nữa.” Ta chỉ còn cách cầu xin hắn.

“Ta sẽ không cho ngươi ra biển.”

Thật quá đáng! Không phải chính ngươi nói muốn ngắm biển sao?

“Thân thể của ngươi chỉ để cho ta nhìn mà thôi.”

Tuyên bố quyền sở hữu xong, cả người hắn trực tiếp nhào tới đem ta đè chặt trên giường, lại bắt đầu một hành trình mới của dục vọng.

Giữa trưa ăn cơm, trả phòng xong chúng ta lại bắt đầu lên đường về nhà.

Đương nhiên tất cả hành lý đều do hắn xử lý, ai bảo hắn đối với ta miệt mài quá độ, còn ta cũng chỉ có thể dùng một kiểu tư thế quái dị bám vào hắn để đi lại.

Vất vả lắm mới lên được ô tô, đã không còn sức đâu mà đếm xỉa xem hoàn cảnh xung quanh ác liệt tới mức nào, ta liền tựa vào người hắn ngủ.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huu-dieu-kien-luyen-ai>